

PORT
PAYE
HELLAS

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΤΕΡΑΔΟΞΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

α Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία...*

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1991

ΕΤΟΣ ΜΑ' - Αριθ. Φύλλου 844

Τιμή Φύλλου 100

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΔΙΑΠΥΡΟΙ ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εὐσεβάστως πρὸς τὸν προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον ὅπως ὁ Κύριος χαρίζει εἰς αὐτὸν ὑγείαν κατ' ἄμφω ἐπὶ ὀνομαστηρίοις. Εὐχόμεθα ἐπίσης ὡς οἰακοστρόφος τῆς νοητῆς Νηὸς προσφέρει τὰς εἰλικρινεῖς ὑπηρεσίας του γιὰ τὸν μαρτυρικὸν Ὁρθόδοξον λαὸν εἰς δόξαν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς Του.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1991

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα.

Τά αἰσθήματα τῆς χαρᾶς πού δοκιμάζει ὁ Χριστιανικός κόσμος κατά τās ἐορτᾶς τῶν Χριστουγέννων ἔχουν κάποιον ἰδιότυπον χαρακτήρα ὅστις ἐρμηνεύει τό διά μέσου τῶν αἰώνων ἐλπιδοφόρον ἄγγελμα τῶν προφητῶν περί τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσοῦ εἰς «ὄν ἀπόκειται πᾶσα ἐξουσία» διά τήν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου καί τήν ἀποκατάστασιν μετά τοῦ Θεοῦ. Ἡ χαρά ἐκεῖνη ἐπήγαγε ἀπό τήν «προσδοκίαν τῶν Ἑθνῶν» καί παρέμεινεν αἰωνίως ἐπὶ τῆς γῆς καί ὡς προαγγελία τῶν Προφητῶν καί ὡς οὐσία ἐκπληρώσεως τῆς ἐπαγγελίας, γνωσθεῖσα εἰς τόν κόσμον διά στόματος τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τοὺς ἀπλοϊκοὺς ποιμένας: «**Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ.**»

Προφηταί καί Ἀγγελοὶ μνησθῶντες εἰς τόν κόσμον τό μέγα μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, οἱ μὲν σκιωδῶς μέ ὑποτυπώδη τρόπον, οἱ δὲ εὐθέως καί ἀπεριφράστως ἐξαγγέλοντες «**ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.**»

Σύνδρομος εἰς τήν χαρὰν καί ἡ ὑποδεξαμένη γῆ τόν οὐράνιον Ἐπισκέπτην συμπληροῖ ἐν πολλῷ θαυμασμῷ: «**Τί μεῖζον ἄλλο καινόν εἶδεν ἢ κτίσις;**»

Ὅντως καινόν καί παράδοξον θαῦμα! Ὁ Κτίστης ὑποδύεται τήν κτίσιν ἵνα θεώσῃ αὐτήν. Θεὸς σαρκόφορος ἐπὶ γῆς! «**Τί μεῖζον ἄλλο καινόν εἶδεν ἢ κτίσις;**».

Δικαίως ὅθεν ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων λαμβάνει ἰδιάζοντα χαρακτήρα χαρᾶς ἐορταζομένη μεγαλοπρεπῶς εἰς ὅλα τὰ μῆκη καί πλάτη τῆς γῆς, ὡς ὁρόσημον μεταξύ δύο κόσμων παλαιοῦ καί νέου καί ὡς ἀξιολόγησις τοῦ ἀνθρώπου.

Μεγάλης τιμῆς ἡξιώθη ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννηθεὶς καί υἱοθετηθεὶς τῷ Θεῷ καί Πατρὶ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πρῶν ἐκπτώτος.

Ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ὡς διελαλήθη ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων ἀνωθεν τῆς Βηθλεὲμ ἐγένετο πραγματικότης, διότι ἐξ αὐτῆς προήλθεν εἰς τόν κόσμον ἡ χαρά ὡς προανάκρουσμα τῆς αἰωνίου χαρᾶς τοῦ παραδείσου διά Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀληθῶς ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ αἰωνία καί ἀδιάπτωτος χαρά καί ἡ ἀληθὴς εἰρήνη τοῦ κόσμου κατά τό μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου τῆς θείας νυκτός. Ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐγένετο σημεῖον καταλλαγῆς μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί ἀποκατάστασις ἀληθοῦς εἰρήνης, καθ' ὃ ὑπὸ Θεοῦ διδομένης

κατά τήν ἰδίαν Αὐτοῦ μαρτυρίαν: «**Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν.**»

Κατὰ συνέπειαν, ἄλλη ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καί ἄλλη ἡ τοῦ κόσμου. Μόνιμος ἡ πρώτη, πρόχειρος καί ἀσταθής ἡ δευτέρα.

Τό κοινοπόθητον τοῦτο ἀγαθόν ὡς οὐράνιον δῶρον διά Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀτυχῶς δὲν ἀξιοποίησεν ἡ ἀνθρωπότης καί ἀναζητεῖ ματαίως τήν εἰρήνην εἰς τήν κοσμικὴν δύναμιν καί τās ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἡ σταθερὰ εἰρήνη, ἐμπεριέχεται εἰς τήν σοφίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί παρέχεται μόνον διά τῆς ἐφαρμογῆς του εἰς τόν ἔμπρακτον βίον μέσω τῆς ἀρχῆς τῆς ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ, καθὼς τήν διευτύωσεν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς Θεὸς καί ὃχι καθὼς τήν προσφέρουν οἱ ποικίλοι διαστροφεῖς τοῦ ὑψηλοῦ νοήματός της πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἰδίων θεωριῶν καί ἐπιδιώξεων.

Ὁ κόσμος σήμερον εὐρίσκόμενος εἰς γενικὴν ἀναστάτῳσιν ἐκ τῶν κοσμογονικῶν γεγονότων, τῆς καταρρέυσεως τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ὡς καί ἐκ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἐκ τῆς διαλύσεως Κρατῶν καί τῆς πείνης καί δυστυχίας, τῆς ἀρπαγῆς καί τοῦ ἐγκλήματος, τῶν ναρκωτικῶν καί τόσων ἄλλων δεινῶν πού περικυκλοῦν τόν ἄνθρωπον καί προκαλοῦν φόβον καί ἀνασφάλειαν, ὁ κόσμος λέγομεν σήμερον ζῇ ὑπὸ τό κράτος τοῦ τρόμου διά τήν αὐριον ἔνεκα τοῦ φόβου ἐνός πολεμικοῦ χάους καί διά τοῦτο ἔχει τήν ἀνάγκην βασίμου εἰρήνης ὑπὲρ ποτέ καί ἄλλοτε.

Ποῖος ὁμως δύναται νά ἐγγυηθῇ αὐτήν;

Αἱ ἡμέραι χαλεπαί, ἡ ἀποστασία γενική, ἡ θλίψις τῶν ἡμερῶν μεγάλη, ἡ ἐξαχρείωσις τῶν ἠθῶν ὅσον ποτέ ἄλλοτε, ὁ ἀποπροσανατολισμὸς ἀπὸ τήν πατροπαράδοτον πίστιν γενικός, ἡ προσκόλλησις εἰς τήν ὕλην καί τήν καταναλωτικὴν μανίαν τῶν ἀγαθῶν ὑπερβολική, ἡ λατρεία τῆς σαρκὸς καί ἡ ἀδιαφορία περί ψυχῆς, ταῦτα καί πλεῖστα ἄλλα συνθέτουν τήν μορφήν τῆς εἰκόνος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἰς μίαν τοιαύτην δεινὴν κρίσιν τῆς ἀνθρωπότητος ποῖος Ἀγγελος εἰρήνης καί εὐημερίας δύναται νά δώσῃ καί πάλιν σωτήριον ἐλπίδα εἰς τόν κόσμον;

Οὐδεὶς ἕτερος ἀγαπητοὶ ἀπὸ τόν ἐξ οὐρανοῦ Μεγάλης Βουλῆς Ἀγγελον, τόν Κύριον καί Θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἐλάβομεν Χριστιανοὶ ὀνομασθέντες ἀλλ' ἀτυχῶς ὃχι καί τόν τρόπον τοῦ Χριστιανικοῦ βίου!

Ἄς μὴ ἀναζητεῖ ἡ ἀνθρωπότης ματαίως εἰς ἄλλα μέσα καὶ τρόπους τὴν εἰρήνην ἐκτός Χριστοῦ διότι, οἱ χρόνοι θὰ κυλοῦν ἀλληλοδιαδόχως μὲ ἄγχος καὶ δεινὰ διὰ τὸν κόσμον χωρὶς τὸ ποθητὸν ἐπίτευγμα τῆς εἰρήνης.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο προστίθεται ἀτυχῶς τὸ αὐτὸ φαινόμενον καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐνῶ ὤφειλεν ὡς τηλαυγὴς φάρος νὰ φωτίζῃ τὸ σκότος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀληθῆ εἰρήνην, ἀντιθέτως συμβαδίζει τὸν αὐτὸν δρόμον τῆς κοσμικῆς νοοτροπίας συγχρονηζομένη πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Ἐδῶ εὐρίσκει τὴν ἐφαρμογὴν ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου: «Εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθ. 5' 23). Διότι ὄχι μόνον αἱ αἵρετικαὶ συναγωγαὶ ἀλλὰ καὶ αἱ κατ' ἐπίφασιν ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι ἀνά τὸν κόσμον συμφρονοῦσαι πρὸς τὸ φρόνημα τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀντὶ νὰ εἶναι πρωτοπόροι εἰς μίαν σταυροφορίαν στροφῆς τῶν λαῶν εἰς τὰς πηγὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὸ ζῶν παράδειγμα τῆς ὀρθοπραξίας πρὸς θεογνωσίαν, ἀντιθέτως ἀρκοῦνται εἰς ἀθρότητας λόγων κενῶν μὲ ἀρνητικὰς ἐπιπτώσεις.

Ἐντεῦθεν καὶ τὸ κατάντημα τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀλλοιώσεως τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς εἰς τὴν ἐποχὴν μας μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα καὶ μὲ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς χριστουγεννιάτικης χαρὰς κενῆς πνευματικοῦ περιεχομένου.

Ἡ θεία ἀγαθότης μᾶς ἡξίωσε καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τῆς ἀπολαύσεως τῶν μεγάλων ἐορτῶν τοῦ δωδεκαήμερου τῶν Χριστουγέννων, διό καὶ αἰσθανόμεθα ἠὺξημένον τὸ χρέος μας ἐναντι τοῦ θείου Αυτρωτοῦ, ὅστις παραβλέπων τὰς ἁμαρτίας μας παρατείνει τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἀποβλέπων εἰς τὴν μετάνοιάν μας.

Καὶ πάλιν ἀπολαμβάνομεν τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητός Του ἐκ τῆς περιβολῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ποῦ κατεδέχθη, θαυμάζοντες τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας καὶ πληρούμεθα χαρὰς καὶ ἐλπίδος.

Ἡ χαρὰ ὅμως τῶν Χριστουγέννων δεόν ὅπως μὴ ὁμοιάζει με τὴν κοσμικὴν χαρὰν μιᾶς ἐθυμοτυπικῆς ἐορτῆς ἀλλὰ μὲ τὴν χαρὰν τοῦ Πνεύματος ὡς καρπὸς Αὐτοῦ, τὴν ἀληθῆ δηλαδὴ χαρὰν τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως καὶ υἱοθεσίας μας διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ.

Οὕτω δὲ εὐареστοῦντες τῷ Θεῷ ἔχομεν ζῶσαν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας· διότι ὅμως ζῶμεν ἐν μέσῳ πολλῶν παγίδων καὶ τῶν πανταχόθεν περικυκλούντων ἡμᾶς δεινῶν καὶ ἀπειλῶν ἐκ τῆς γενικῆς ἀνησυχίας τοῦ κόσμου διὰ τὴν αὖριον, ἥς κλίνωμεν γόνυ μετὰ πολλῆς παρακλήσεως πρὸ τῆς θείας φάτνης καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων ἥς ἱκετεύσωμεν

τὸν νηπιάσαντα Θεὸν γοερῶς ἀναφωνοῦντες: «Κύριε ἀπόστρεψον ἀφ' ἡμῶν τὴν δικαίαν Σου ἀγανάκτησιν καὶ εὐσπλάχνως παράτεινον τὸ ἔλεός Σου ἐπὶ τὴν γενεάν Σου ταύτην μακροθυμῶν εἰσέτι».

Ἡ μικρὰ αὕτη δέησις ἥς ἐπαναλαμβάνεται πολυλάκις τῆς ἡμέρας θερμῶς ἵνα ἐπισπάσῃ τὸ φιλάνθρωπον ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὅπως διάγωμεν εἰρηνικῶς τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας καὶ ἀξιωθώμεν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν εὐареστοῦντες τῷ Θεῷ ἔργῳ καὶ λόγῳ.

Ταῦτα μηνύοντες Ὑμῖν ἐπὶ τῇ κοσμοσωτηρίῳ ἐορτῇ τῶν γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, εὐχόμεθα Πατρικῶς καὶ τὸν ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ 1992 κατὰ πάντα αἴσιον καὶ πληρωτὴν παντός εὐσεβοῦς καταθυμίου.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Πρόεδρος

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ προσφιλοῦς μας Ταμίου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος δυναμῶναι αὐτὸν γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν του καθηκόντων που ὀλοθύμως τοῦ προσέφερε ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου μας.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ Ι - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ 18126
ΤΗΛΕΦ. 49 56 719

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 169

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 22 Δεκεμβρίου 1991

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1991 ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιποθητά Χάρις καὶ
Εἰρήνη
παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος παρ' ἐμοῦ δὲ εὐχή καὶ
εὐλογία

Χαρμοσύνως καὶ ἐφέτος ἤχησαν οἱ καμπάνες τῶν
Ἱερῶν Ναῶν διὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων,
«τὴν Μητρόπολιν πασῶν τῶν Ἱερῶν», κατὰ τὸν
Ἱερὸν Χρυσόστομον καὶ κάλεσε τοὺς πιστοὺς νὰ
ἐορτάσουν τὸ Μέγα γεγονός, τῆς παρουσίας τοῦ
Κυρίου ἐν μέσῳ ἡμῶν.

Σήμερον οἱ Οὐράνιοι αὐτοὶ μουσουργοὶ θά ξεση-
κώσουν τὰς καρδίας ἡμῶν σὲ ὑπέρτατην ἔξαρσιν
καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, διότι ὁ γεννηθεὶς ἐκ
Παρθένου εἶναι ὁ καθαιρέτης τῆς ἁμαρτίας, ὁ διώ-
κτης τῆς λύπης ὁ χορηγὸς τῆς χαρᾶς, ὁ διανομεὺς
τῆς εὐλογίας, ὁ δοτὴρ τῆς χάριτος, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σω-
τὴρ τοῦ κόσμου.

Ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρός Του
συνελήφθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Ἀπειρογάμου Μη-
τρός Του καὶ λαθὼν σάρκα ἐξ Αὐτῆς ἐγεννήθη. Αὐ-
τὸς ἐστὶ ὁ Μέγας Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, ὁ Βασιλεὺς
τῶν αἰώνων, ὁ ἔχων βασιλείαν ἀσάλευτον, Αὐτὸς
ἐστὶ ὁ Ἅγιος, Αὐτὸς ἐστὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἦλθε ταπεινὸς διὰ νὰ ἀνυψῶσιν τὸν «ἐν σκότει
καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένον» ἄνθρωπον τὸν πλα-
σθέντα «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν», εἰς τὸν ἀρχέγο-
νον κάλλος, ἐκπεσόντα διὰ τοῦ προπατορικοῦ
ἁμαρτήματος καὶ τὸν λυτρώσιν ἀπὸ τὸν βόρβορον
τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως, εἰς τὸ
ὁποῖον ἦτο βυθισμένος.

Ἐκήρυξε μετὰ παρησίας τὴν ἀγάπην πρὸς
ὅλους, φίλους καὶ ἐχθρούς, τὴν εἰρήνην, τὴν ἰσό-
τητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν
μετάνοιαν.

Καὶ δὲν ἐκήρυξεν, μόνον, ἀλλὰ τὸ κήρυγμά Του

τό ἐκανε διὰ τῆς θαυματουργίας Του. Ἄς ἐφαρμό-
ζωμεν τὰς αἰωνίους κύρους χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ
ἀρετὰς, αἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ θεῖαι ἐντολαί, ἀποθη-
σαυρισμένοι εἰς τὸ Θεῖον Του Εὐαγγέλιον.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ὅδοιποροὶ καὶ μεῖς τῆς ζωῆς, ἄς ἔλθωμεν σή-
μερον εὐλαθεῖς προσκυνηταὶ εἰς τὸ Σπήλαιον τῆς
Βηθλεὲμ, καὶ ἄς καταθέσωμεν σάν τοὺς Μάγους τὰ
πολύτιμα δῶρα μας, τὴν πίστιν μας, τὴν ἀγάπην μας
καὶ τὴν ἐλπίδα ἐμπρὸς εἰς τὴν Παναγίαν Φάτνην
Του. Ἡ Φάτνη αὐτὴ ὑπῆρξε ὁ τάφος ἑνὸς γηρασμέ-
νου πολιτισμοῦ, ποῦ ἀπεδείχθη ἀνίκανος νὰ φέρει
τὴν εὐτυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ λίκνο ἑνὸς
καινούργιου πολιτισμοῦ, ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ
χαρίξῃ γαλήνην στὶς ἀνθρώπινες ψυχές.

Εὐχομαι ὁλοψύχως καὶ ἰδιαίτερα εἰς τοὺς νέους
οἱ ὁποῖοι σήμερον μαστίζονται ἀπὸ διάφορες ἀσθέ-
νειες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς καὶ εἰς ὅλους ἐμὰς
ὅπως ἀποκαλυφθεῖ εἰς τὰς καρδίας καὶ τὴν διά-
νοιαν τὸ θεῖον Βρέφος ἵνα ἅπαντες ἀξιοθῶμεν ἐν
πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῆς
γεννήσεως τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ἐπίσης εὐχομαι ὅπως ὁ ἐπὶ θύραις νέος ἐνιαυ-
τὸς τῆς Χριστότητας τοῦ Κυρίου 1992 εἴη εὐλογη-
μένον εἰρηνικὸν καὶ καρποφόρον εἰς πνευματικὰς
ἀρετὰς.

Μεθ' ἐορτίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἐν Χριστῷ Γεν-
νηθέντι

Μεθ' ἐορτίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

ἐν Χριστῷ Γεννηθέντι

ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ 106 82
ΤΗΛ. 36 28 280

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 316
ΔΙΕΚ.

ΑΘΗΝΑΙ 16 - 29 / 12 / 1991

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ.

Πρός

Τόν Ἱερόν Κλήρον, τοὺς Ὀσιωτάτους Μοναχοὺς καὶ Μοναζούσας καὶ τόν εὐσεβῆ λαόν ἡμῶν, τοὺς ἀποτελούντας τόν πυρῆνα τῆς ὀρθοδοξοῦ ὁμολογίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἐντολή τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας καί πάλιν μᾶς φέρει πλησίον σας νά ὑπενθυμίσωμεν τό ὑψηλόν καθήκον κάθε ἀγωνιστοῦ διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων.

Ἡ παρουσία κάθε ἡλικίας εἰς τὴν συντονισμένην προσπάθειαν παρουσιάσεως δυνάμεως καὶ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἔχει ὁμολογιακόν χαρακτήρα καθὼς παρελάβομεν ἀπὸ προγενεστέρους εὐσεβεῖς ἀγωνιστάς. Γι' αὐτό ὁποῖος ἀπουσιάζει χωρὶς σοβαράν αἰτίαν ἀπὸ τό ἱερόν τοῦτο προσκλητήριον στερεῖται τοῦ μισθοῦ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως.

Πρέπει νά γίνει κοινὴ συνείδησις ὅτι ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων κατὰ τό πατριον ἐορτολόγιον δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ τελετὴ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων

ἀλλά κυρίως ἡ σφυγμομέτρησις τῆς δυνάμεώς μας ὑπὸ τῶν νεοημερολογι-
τῶν καὶ τῶν Ἀρχῶν.

Εἶναι δέ ἡ μοναδική εὐκαιρία τῆς παρουσιάσεώς μας εἰς ἀνοικτόν χώρον
ἀφ' ἑνός διὰ τό κήρυγμα τῆς εὐσεβείας διὰ νά γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅτι
"Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις" καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ μαρτυρι-
κὴ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. παρά τούς ἐπὶ πολλάς δεκαετίας διωγμούς της
καὶ τὰς ἀντιξοότητες εἶναι ἡ ζῶσα Ἐκκλησία μέ κλῆρον καὶ λαόν ἀγω-
νιζομένη κατὰ τῆς προδιδομένης ὀρθοδοξίας εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Σᾶς καλεῖ ὁθεν τὰ πιστὰ τέκνα της ἡ Ἐκκλησία νά παρευρεθῇτε ἀπαξ
ἅπαντες σύσσωμοι εἰς τὴν ἱεράν ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας εἰς τόν
Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Φιλίππου Ἀδριανοῦ 20 Καμίνια Πειραιῶς καὶ ὥραν
10ην π.μ. ὁπόθεν θά γίνῃ ἡ ἐκκίνησις τῆς ἱερᾶς πομπῆς πρὸς τόν πα-
ραθαλάσιον χώρον Ἀγίας Τριάδος διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ τιμίου Σταυ-
ροῦ.

Οἱ ἐκπρόσωπα τῶν ἱερῶν ναῶν δέον ὅπως μισθώσουν λεωφορεῖα διὰ τό κοι-
νόν καὶ προσέλθουν μετὰ τῶν ἐξαπτερύγων λαβάρων καὶ σημαιῶν καὶ τῶν
Ἑθνικῶν μας ἐνδυμασιῶν δι' ὅσους διαθέτουν τοιαύτας.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι ὁ ἐφετερινὸς ἐορτασμός ἰδιαιτέρως ὀφείλει νά στεφ-
θῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τόν λόγον ὅτι συμπίπτει ἡμέραν ἀργίας
Κυριακὴν.

Ἐπ' εὐκαιρία δεχθῇτε πατρικὰς εὐχὰς καὶ ἐορτίους προσρήσεις ἐπὶ
ταῖς ἐορταῖς Χριστουγέννων καὶ νέου ἔτους 1992, ὅπερ εὐχόμεθα εἰρη-
νικόν καὶ γόνιμον εἰς ἀρετὰς.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γεώργιος Γενωσιώτης
Πρόεδρος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ Ι - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ 18126
ΤΗΛΕΦ. 49 56 719

ΠΘ. ΠΡΩΤ. 179

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 2/15 Ιανουαρίου 1992

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΙΩΝ

Π Ρ Ο Σ

Τούς εύλαβεστάτους ιερείς τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς σεπτὰς Μοναχικὰς
Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν, καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Θεοσώστου Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας.

(Ἀναγνωσθήτω τὴν Παραμονὴν καὶ τὴν κυριώνυμον ἡ-
μέραν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Θείου Κηρύγματος).

Τέκνα μου λίαν ἀγαπητά,

Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος καὶ τοῦ Σωτῆρος
στοῦ, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἡ πάνσεπτος Ἑορτὴ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ὑπὸ τοῦ
μίου Προδρόμου κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον, τὸ καὶ νόμιμον Ἑορτολόγιον τῆς Ἑλλάδος,
ἡμετέρα καλεῖται καὶ Θεοφάνεια ἢ Ἐπιφάνεια, διότι κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ
ἐπεφάνη (ἐφανερώθη) ἡ Θεότης Του καὶ ἡ Τριὰς τοῦ Θεοῦ.

"...καὶ ἰδοὺ ἠνέωχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον
εἰς περιστεράν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν Οὐρανῶν λέγουσα: Οὗτος
ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα" (Ματθ. γ, 16-17).

Λοιπὸν ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Πατήρ ἠκούσθη Ἀνωθεν, νὰ μαρτυρῇ
ἐν Χριστόν, ὡς Υἱὸν ἀγαπητόν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὑπὸ μορφήν περιστερᾶς, νὰ ἐπιβεβαιωῇ
ἐν μαρτυρίαν τοῦ Πατρός.

Ἡ παναγία, ὁμοούσιος καί ἀχώριστος Τριὰς ἐν Μιᾷ Μονάδι καί ἡ
μὴ Μονὰς ἐν Τριᾷδι.

Ἡ Βάπτισις τοῦ θεανθρώπου εἶναι ἡ δευτέρα ἄκρα συγκατάβασις καί ταπείνωσις Αὐτοῦ.
Τὴν πρώτην φοράν, συγκαταβαίνων καί ταπεινούμενος θεὸς ὢν ὡς Υἱὸς τοῦ θεοῦ, ἐνηνθρώπησε,
ἐν Σηλαίῳ γεννηθεὶς καί ἐν "φάτνῃ" ἀνακλιθεὶς. Διὰ τῆς βαπτίσεώς Του, πάλιν, συγκαταβαίνων
καί ταπεινούμενος, Ἀναμάρτητος καί Πανάμωμος ὢν, κατεδέχθη "ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι", ὡς
κοινὸς θνητὸς καί ἁμαρτωλός, ἀπὸ τὸν Τίμιον Πρόδρομον, ὁ θεάνθρωπος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καί
εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἐβαπτίζοντο καί ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας των οἱ ἁμαρτωλοί, πρὸς
ἄφεσιν αὐτῶν.

Διό καί ὁ θεὸς Βαπτιστής ἐδίστασε νὰ Τὸν βαπτίσῃ εἰπών: "ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ Σοῦ
βαπτισθῆναι καὶ Σὺ ἔρχῃ πρὸς με;". Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν: "ἄφες ἄρτι"
οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην" (Ματθ. γ, 14). Καί, ἐπιμείνας, ἐβαπτίσθη
διότι, ὡς εἶπε τοῦτο ἦτο ἐντολὴ καί θέλημα τοῦ Πατρὸς, ὅπως καί ἡ ἐνανθρώπησίς Του, χάριν
τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων καί ἔπρεπε νὰ ταπεινωθῇ ὑπακούων καί ὑπατασσόμενος εἰς τὴν
Θεΐαν Βουλὴν.

Ἴδού ὑπέροχον παρὰ δεῖγμα πρὸς μίμησιν παρὰ τῶν ἐγνώστων καί
ἀναξίων, περὶ συμμορφώσεως καί ὑπακοῆς πρὸς τὸ "Ἁγίον θέλημα τοῦ θεοῦ, ἐν πάσῃ ταπεινοσύνῃ
καί εὐσεβείᾳ.

Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Διότι εἶναι υἱο-
θεσία αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς βαπτίσεώς Του συνέστησε τὸ πρῶτον καί
θεμελιῶδες μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, παραγγείλας εἰς τοὺς μαθητάς Του
"πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος". (Ματθ. κη, 19).

Ὁ θεηγόρος Ἀπόστ. Παῦλος λέγει: "...ἀλλὰ (ὁ θεός) κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον, ἔσωσεν
ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλινγενεσίας καί ἀνακαίνωσως Πνεύ-
ματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα
δικαιωθέντες τῇ Ἐκείνου Χάρτι, κληρονόμοι γενώμεθα, κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου" (Τίτ, γ, 5-7).

Περιπόθητα τέκνα μου,

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καί Σαλαμίνας τιμῶσα πανευλαβῶς τὴν πάνσεπτον καί
πανίερον Ἑορτὴν τῆς Θείας Ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, θά τελέσῃ καί ἐφέτος, ὅπως κάθε
χρόνον, ταύτην μετὰ πάσης λαμπρότητος καί δημοσιότητος ἐν Πειραιεῖ, δι' ἀρχιερατικῆς Θείας
λειτουργίας εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Φιλίππου, μεγαλοπρεποῦς θρησκευτικῆς πομπῆς
καί τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅπο
εἰδικῆς ἐξέδρας εἰς τὸν, παρὰ τὸ Ἐμποροναυτιλιακὸν Κέντρον, χῶρον τῆς ἀκτῆς (τὸ ἄλλοτε
"Ρολοῖ"), παρουσία τοῦ Δημοτικοῦ Ἀρχοντος, Βουλευτῶν καί ἄλλων ἐπισήμων.

Ἡ πομπή θά ἐκκινήσῃ ἀπό τόν Ναόν περί τήν 10ην π.μ.τό βραδύτερον,καί προεξαρχούσης τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας,μέ ἐπικεφαλῆς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.Χρυσόστομον,τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ Ἀστυνομ.δυνάμεως καί μουσικῆς "μπάντας",θά κατευθυνθῇ εἰς τόν χῶρον τῆς Ἱεροτελεστίας,ἀφ' ὅπου περί τήν 11ην ὥραν,θά ριφθῇ ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου εἰς τήν θάλασσαν.

Ὅθεν,καλεῖσθε ἅπαντες ὅπως προσέλθῃτε περιχαρῶς,σύν γυναιξί καί τέκνοις καί μέ τήν διακρίνουσαν ὑμᾶς εὐσέβειαν καί εὐλάβειαν,προσκυνοῦντες Πατέρα,Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα,ὁμοούσιον καί ἀχώριστον,συμμετάσχωμεν νοερῶς εἰς τό "λουτρόν παλιγγενεσίας" καί διακηρύξωμεν,ὡς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί,τήν ἀκλόνητον Πίστιν ἡμῶν εἰς τόν Μ έ γ α ν Ἀ ρ χ η γ ό ν τῆς σωτηρίας μας καί εἰς τήν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ν τή ν ἀ ν ό θ ε υ τ ο ν καί ἀ κ α ι ν ο τ ό μ η τ ο ν,ὅπως μᾶς τήν παρέδωσαν οἱ θ ε ο φ ό ρ ο ι Πα τ έ ρ ε ς, κατά τοῦ ε ὕ λ ο γ η μ έ ν ο υ Ἑ ο ρ τ ο λ ο γ ί ο υ αὐτῆς καί διὰ τήν ὁποίαν ἀγωνιζόμεθα ἐπί μίαν 65ετίαν καί πλέον,πολλά τά δεινά ὑποστάντες εὐχαρίστως καί ὑπερηφάνως χάριν τούτης.

Ἐν τέλει,εὐχομαι ἐκ βάθους ψυχῆς ὅπως διέλθωμεν τόν ἀνατείλαντα Νέον Ἐνιαυτόν τῆς Χρηστότητας τοῦ Κυρίου 1992,ἐν ὑγείᾳ,ἀγάπῃ καί ὁμονοίᾳ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παρεμβολῆς, ἐν εὐημερίᾳ τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας,τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καί τῆς φιλάτης Πατρίδος καί ἐν εἰρήνῃ τοῦ σύμπαντος κόσμου,πρός δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ.

Ἐπευλογῶν πατρικῶς

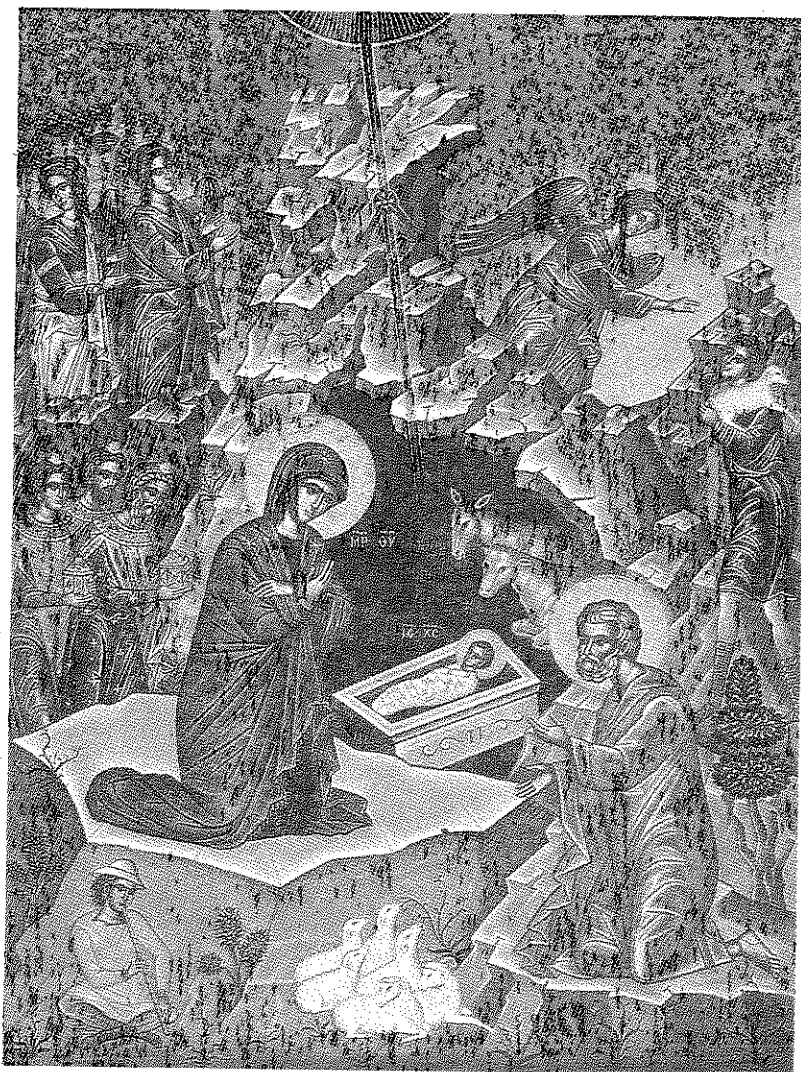
Ὁ

Γεράσιμος Γεροντίος

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ Πειραιῶς καί Σαλαμίνας
Γ Ε Ρ Ο Ν Τ Ι Ο Σ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Με την επί θύραις άγιαν έορτήν τών Χριστούγένων, όπως κάθε έτος ή Φωνή Όρθοδοξίας θά έμφανισθή δημοσιογραφικά, αλλά έπίσης καί μέ την θείαν προετοιμασίαν καί «κατάνυξιν» νά γράψει όρισμένα τινά, εκτελούσα μίαν θείαν ύποχρέωσιν καί έπιταγήν, διότι ή μεγίστη αύτή έορτή τής χριστανοσύνης κατάυάζει μέ την Γέννησιν του Κυρίου, όρατόν καί άόρατον Σύμπαν. Τολμούμε νά είπωμεν όχι μόνο αυτά τά όποία υπόκεινται συγκινησιακά εις τόν άνθρωπον αλλά έπίσης καί δλας τας Έπουρανίους Δυνάμεις.

Έπειδή άκριβώς ζώμεν εις έποχήν «προσφύγων» εις όλον τόν κόσμον άκριβώς ή σκέψις μās όδηγείται πώς ό Υίός καί Λόγος του Θεού ήλθεν επί τής

Γης ως έσχατος καί έξουθενωμένος πρόσφυξ. Τί χειρότερον από την έννοιαν τής προσφυγιάς όταν ό Δημιουργός του Σύμπαντος δέν εύρίσκει χώρον που νά γεννηθεί καί ανακλιθεί, παρά σέ έναν ταπεινόν σπήλαιον τής Βηθλεέμ, εκεί που κατέφυγαν χιλιάδες Βηθλεεμίται γιά την πρώτην απογραφήν ή όποία έγένητο επί Τιβερίου Καίσαρος καθ' ό αναφέρεται τόν Α' αιώνα μ.Χ.

Έμεις οι εύρισκόμενοι έν τω κόσμω καί φέροντες τόν δεδοξασμένον τίτλον του χριστιανού έχομεν καθήκον νά σταθώμεν εύλαβώς πρό του λίκνου καί νά άσπασθώμεν τόν Γεννηθέντα ό όποίος έκλινε Ούρανούς καί έλαβε σάρκα καί όσα διά νά σώσει τό πλανηθέν (παρά του άρχοντός του

κακού), πλάσμα τό επί τῆς Γῆς δηλ. τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐαν. Ἡ παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων ἦτο τοιαύτη, οὕτως ὥστε ἡ τιμωρία ἡ ἐξηγγελθεῖσα ἀπό τόν Τριαδικόν Θεόν δέν ἦταν δυνατόν νά ἐπιπέσει εἰς τούς ὧμους τῶν Πρωτοπλάστων μόνον, ἀλλά καί ἐπὶ τῶν ἐπερχομένων Γενεῶν ἀλλά ἔπρεπε νά γεννηθεῖ ὁ Λυτρωτής διὰ νά σώσει τόν ἀνθρώπινον γένος. Οὔτε οἱ Προφῆται, οὔτε ἄλλοι Ἐπίσημοι τῆς Βίβλου ἦταν δυνατόν νά ἐξαλείψουν τήν φοβεράν ἀμαρτίαν τῆς παρακοῆς παρά μόνον ὁ γεννηθείς Σωτήρ. Ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταί καί περισσότερο ὁ Θ. Λουκάς ἀναγράφει τό γεγονός τῆς Θείας Γεννήσεως ἐν ἐκτάσει, καί εἰδικά ὅταν οἱ Ἄγγελοι εἰδοποιοῦν τούς ποιμένας γιά τό μέγα γεγονός τῆς Γεννήσεως εἶπαν ὅτι «Ἐτέχθη Ὑμῖν Σωτήρ». Κατά συνέπειαν δι' ἡμᾶς ὅλους τούς μαθητάς τοῦ γεννηθέντος Χριστοῦ ἡ ἐννοια «Σωτήρ» εἶναι αὐτή πού μᾶς διαταράσσει ψυχικά διότι πιστεύομεν ὅλοι μας ὅτι σωζόμεθα μόνον ἀπό τόν Ἰησοῦν τόν Ναζωραῖον, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη πρό 2.000 ἔτη. Πρωτοῦ ὅμως νά προχωρήσωμεν σέ ὁρισμένα σημεῖα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀναφέρωμεν, ἀσχέτως ἂν αὐτά ἐγράφησαν καί ἄλλες φορές, ὅτι ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός τῆς Ὑψηλίου διαχρονικά ἀνέμενε Αὐτόν ὁ ὁποῖος θά τόν ἀπῆλασσε ἀπό τό βαρὺ στίγμα τῆς ἀμαρτίας διότι μόνον ἓνας Θεός, ἐπαναλαμβάνομεν, ἦταν ἱκανός γιά νά συνταράξῃ ὁλόκληρον τόν κόσμον καί νά συντελέσῃ εἰς τήν σωτηρίαν τοῦ παραπεσόντος πλάσματος.

Δέν θά ἀνατρέξωμεν εἰς ἄλλους εἰδωλολατρικούς λαούς ν' ἀναφέρωμεν πῶς καί μέ τί τρόπον ἀνέμεναν τόν Λυτρωτήν διότι αὐτά «ξαναγράφηκαν» ἀλλά θά ἐντοπισθῶμεν μόνον εἰς αὐτά τά ὁποῖα καί τά Ἑλληνικά Μαντεῖα μας καί αἱ Σύβηλαι προϊώνιζαν. Τό Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἀνέμενε τήν Γέννησιν Αὐτοῦ τοῦ Σωτήρος διότι βλέπομεν τόν μυθικόν Ἀπόλλωνα ν' ἀναφέρῃ ὅτι «κάποιος ἄλλος τόν σπρώχνει» γιά νά τόν ἐκτοπίσει πρὸς ἐξαφανισμόν. Ὡς ἐνθυμηθῶμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τί εἶπεν ἡ Μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνη πρὸς τόν Διοκλητιανόν σχετικῶς μέ τό θέμα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος. Ὡς τό ἀναγράφωμεν τό γεγονός «Αὐτός ὁ ὁποῖος θά ἐξετόπιζε τόν Ἀπόλλωνα ἔχει «θεοῖδῃ» τήν προέλευσιν, φέρει σάρκα παθητήν, (δηλ. ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὅπως ἐμφανίζεται ὁ Κύριος διπλοῦς εἰς τήν φύσιν, ἡ θεία προσωπικότης τοῦ θεανθρώπου). Αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλων λέγει περί παθημάτων Σταυροῦ καί Ἀναστάσεως, τοῦ θεοειδούς ἀναμενομένου.

Ἀλλά, νομίζομεν, καλόν εἶναι νά ἀφήσωμεν δύο Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας α) τόν Ἰωάννην Χρυσόστομον (μεγάλο μέρος τῆς ὁμιλίας του) καί β) τόν Ἐράσμιον Μέγαν Κατηχητήν καί Θεολόγον 19ου

αἰῶνος Θ. Καλλίνικον (σημαντικόν μέρος τῆς οἰατριβῆς του, ἀναδημοσιευόμενον) νά μᾶς γνωρίσουν καί νά μᾶς ὁδηγήσουν διὰ τήν Γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνομεν ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τούς πιστοῦς τήν μεγίστην ἐορτήν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας:

Α. **ΛΟΓΟΣ ΜΕ**
«ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ»
(Migne, P.G. τόμος LXIII, λόγος ΛΔ', σελ., 821 - 834)

ΕΦΘΑΣΕΝ ἡ ἐορτή ὁλων τῶν ἐορτῶν καί ἐγένευσεν ὁλόκληρον τήν οἰκουμένην ἀπό εὐφροσύνης· ἡ ἐορτή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν ἀκρόπολιν ὁλων τῶν καλῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πηγὴ καί ἡ ρίζα ὁλων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἡ ἐορτή διὰ τῆς ὁποίας ἠνοιχθῇ διὰ τούς ἄνθρώπους ὁ οὐρανός, ἐστάλῃ εἰς τούς ἄνθρώπους τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Ἐφθασεν ἡ ἐορτή διὰ τῆς ὁποίας κατεκρημνίσθη ὁ μεσότοιχος, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τούς ἄνθρώπους ἀπό τόν Θεόν, διὰ τῆς ὁποίας διελύθη ὁ φραγμός, διὰ τῆς ὁποίας ἠνώθησαν ἐκεῖνα πού ἦσαν προηγουμένως χωρισμένα, διὰ τῆς ὁποίας ἐσθῆσε τό σκότος καί ἔλαμψε τό φῶς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ οὐρανός ἐδέχθη τόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπλάσθη ἀπό γῆν, καί ἡ γῆ ἐδέχθη Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κάθηται ἐπὶ τῶν Χερουβίμ· δι' αὐτῆς οἱ δούλοι ἐγίναν ἐλεύθεροι, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ ἐγίναν κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτῆς διελύθη ἡ προαιωνία ἐχθρα καί ὁ μακρὸς πόλεμος μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί ἦλθεν ἡ εἰρήνη, τήν ὁποίαν ἐπόθουν καί οἱ Δίκαιοι καί οἱ Ἄγγελοι.

Διὰ τοῦτο καί ὁ Παῦλος φωνάζει καί λέγει· Αὐτός γάρ (ὁ Χριστός) ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρω ἐν, καί τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τήν ἐχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ (Ἐφ. β' 14). Ὁ Χριστός εἶναι ἡ εἰρήνη μας, ὁ ὁποῖος ἐκρημνίσεν τό μεσότοιχον ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τούς δύο λαούς, καί διὰ τοῦ Αἵματός του διέλυσε τήν ἐχθραν πού τούς ἐχώριζε. Δι' αὐτῆς ἐστήθη τό λαμπρόν καί περιφανές σύμβολον τῆς νίκης, ὁ Σταυρός, τὰ λάφυρα τοῦ Χριστοῦ, αἱ ἀπαρχαί τῆς φύσεως ἡμῶν, τὰ λάφυρα τῆς νίκης τοῦ Βασιλέως ἡμῶν.

Ποία ἄλλη ἐορτὴ ἔμπορεῖ νά θεωρηθῇ τόσον σπουδαία καί μεγάλη ὥσον αὕτη; Ὁ Θεός ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἄνθρωπος ἀνῆλθεν εἰς τόν οὐρανόν, Ἄγγελοι ἐορταζοῦν μαζί μέ τούς ἄνθρώπους, οἱ ἄνθρωποι συναναστρέφονται μέ τούς Ἄγγελους καί τὰς ἄλλας οὐρανίας Δυνάμεις, οἱ δαίμονες φεύγουν, ὁ θάνατος κατηργήθη, ὁ Παράδεισος ἠνοιχθῇ, ἡ προπατορικὴ κατὰρα ἐξηφανίσθη, ἡ ἀμαρτία ἐξεδιώχθη ἀπὸ τό μέσον τῶν ἀνθρώπων, ἡ πλάνη κατηργήθη, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε· καί ἡ ἀνθρώπινη φύσις, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὰ Χερουβίμ ἐφύλαττον τήν εἰσοδὸν τοῦ Παραδείσου, σήμερον ἠνώθη μέ τόν Θεόν.

Μὴ καταλαμβάνεσαι λοιπὸν ἀπὸ ἀπορίαν, ὅταν ἀκούῃς ταῦτα σήμερον, διότι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐπραγματοποιήθη ὑπὲρ πάσαν προσδοκίαν, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο Θεός. Ἐφ' ὅσον δὲ συνέβη τοῦτο, ὅλα τὰ ἄλλα ἀκολουθοῦν κατὰ λογικὴν συνέπειαν. Δέν θά ἐταπεινῶνεν ἀδίκως καί ματαίως τόν ἑαυτὸν του τόσον πολὺ ὁ Θεός, ἐάν δέν ἐπρόκειτο νά μᾶς ἀναβιάσῃ εἰς τόν οὐρανόν. Ἐγεν-

νήθη λοιπόν Ἐκεῖνος σαρκικῶς, διὰ νά ἀναγεννηθῇ σὺ πνευματικῶς, ἐγεννήθη Ἐκεῖνος ἐκ γυναικός, διὰ νά παύσῃς σὺ νά εἶσαι υἱὸς γυναικός (δηλ. τῆς Εὐας, ἡ ὁποία ἦτο βεβαρημένη μὲ τὸ προπαστορικὸν ἁμάρτημα). Ἦνέχθη Ἐκεῖνος νά ὀνομασθῇ πατὴρ τοῦ ἑνὸς δούλου, διὰ νά κάμῃ ἰδικόν σου πατέρα, σοῦ τοῦ δούλου, τὸν Θεόν.

Ἄς αἰσθανθῶμεν λοιπόν ἀγαλλίασιν καὶ ἄς σκιρτήσωμεν κάπο χαράν, δοκιμάζοντες εὐφροσύνην διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός. Ἐάν δηλαδὴ ὁ Ἀβραάμ γεμᾶτος χαράν ἤλπιζε νά ἴδῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς μακαριότητός του τὴν εἶδε σήμερον καὶ ἐχάρη (Ἰωάν. ἡ' 56), πολὺ περισσότερον πρέπει νά χαίρωμεν καὶ νά ἀγαλλώμεθα ἡμεῖς καὶ νά θαυμάζωμεν καὶ νά αἰσθανώμεθα κατάπληξιν διὰ τὰ ἀπέραντον μέγεθος τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, ὅταν βλέπωμεν τὸν Θεὸν τυλιγμένον ὡς Βρέφος εἰς τὰ σπάργανα, θέαμα τὸ ὁποῖον πραγματικῶς εἶναι φρικτὸν καὶ ἀξιοθαύμαστον.

Ἄλλὰ πῶς ἐγίνε το μεγάλο καὶ καταπληκτικόν αὐτὸ θαῦμα; Πῶς ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἤλθομεν εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν Θεόν, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθημεν ἀνάξιοι τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἐξεπέσαμεν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίγειον ἐξουσίαν πού μᾶς εἶχε παραχωρήσει ὁ Θεός, ἀνεβιβάσθημεν εἰς τόσον ὕψος; Πῶς ἐπαυσεν ὁ πόλεμος; Πῶς ἐσβησεν ἡ ὀργή (τοῦ Θεοῦ ἐναντίον μας);

Πῶς; Ἄλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν, ὅτι ἡ εἰρήνη ἀποκατεστάθη μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅχι διότι προσετρέξαμεν νά τὴν ζητήσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι εἰχομεν συγκρουσθῇ μὲ τὸν Θεόν, οὔτε διότι ἐνίκηθησαν οἱ ἐχθροί, ἀλλὰ διότι μᾶς παρεκάλεσεν Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δικαίως ἦτο ὠργισμένος ἐναντίον μας. Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντες δι' ἡμῶν Β' Κορ. ε' 20), Ἐνεργοῦμεν δηλαδὴ ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ πρέσβεις τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Θεός παρακαλεῖ διὰ μέσου ἡμῶν.

Β. ΒΙΒΛΟΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ἦτοι

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ (Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως)

Διὰ χιλιοστήν καὶ δὶς χιλιοστήν φοράν πρόκειται μετ' ὀλίγας ἡμέρας νά πανηγυρίσωμεν τὴν κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναμνησθῶμεν τῶν μεγάλων ἐκείνων κοσμοσωτηρίων γεγονότων, τῶν ἀποτελούντων τὸ στήριγμα τῆς πίστεως, ἐλπίδα καὶ ἀγάπης μας. Διὰ χιλιοστήν καὶ δις χιλιοστήν φοράν πρόκειται νά ἀτενίσωμεν μὲ τὰ ψυχικά μας ὅμματα καταβαίνουσιν ἐπὶ γῆς τὴν ἀπειρον Θεότητα καὶ ταπεινουμένην μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα τὸν ἄνθρωπο θεώσῃ καὶ εἰς οὐρανοὺς προσαγάγῃ. Τὰ πάντα σκιρτοῦν καὶ ἀγάλλονται διὰ τὴν τελομένην χαρμόσυνον κατάβασιν. Ἡ γῆ εὐτρεπίζει τὸ σπῆλαιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου θά κλίνη τὴν κεφαλὴν ἡ Κεφαλὴ τῶν Χριστιανῶν. Οἱ ποιμένες ἀγραιοῦν προσμένοντες τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια. Οἱ ἐξ ἀνατολῶν βασιλεῖς μακρινόν ταξίδιον ἀναλαμβάνουν, διὰ νά ἔλθουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν πρωτοφανοῦς ἀστέρος εἰς προσκύνησιν τοῦ παγκοσμίου Βασιλέως. Ὀλίγαι ἐτι ὥραι θά παρέλθουν, καὶ στρατιαὶ ἀγγελικαί, μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς αἰω-

ρούμεναι, θ' ἀναμέλπου: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη»! Μήπως ἡμεῖς θά ὑστερήσωμεν; Ὁχι, ἀδελφοί μου. Ἀλλὰ τὴν πίστιν προβαλλόμενοι ὡς ἀστέρα, θά σπεύσωμεν ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ἡμεῖς εἰς προσκύνησιν τοῦ ἁγίου Βρέφους τῆς Βηθλεέμ. Θ' ἀσπασθῶμεν τὴν φάτνην. Θά περιπτυχθῶμεν τὰ σπάργανα. Θ' ἀνοίξωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν καρδιῶν μας καὶ θά προσφέρωμεν εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν νηπιάσαντα τὴν ἀφοσίωσίν μας. Ἄλλ' ἰδίως θ' ἀνοίξωμεν τῆς διανοίας τὰ ὅμματα καὶ θά μελετήσωμεν τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον ἐνισχύον τὴν πίστιν μας, κρατύνον τὴν ἐλπίδα μας καὶ καλλιεργοῦν τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν.

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ. Ἰσαάκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ. Οὕτως ἄρχεται τὸ κατὰ Ματθαῖον ἀγ. Εὐαγγέλιον καὶ κατερχόμενον ὁλονέν τὴν κλίμακα τῶν αἰώνων ἐκτυλίσσει ἐνώπιόν μας τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ καὶ δεῖκνυει παρελαύνοντας τοὺς διαφόρους προπάτορας τοῦ Κυρίου ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαβὶδ... καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος... καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡμεῖς ἀκούοντες ἀπαγγελλόμενα ὅλα αὐτὰ τὰ ἰουδαϊκὰ ὀνόματα, ὧν ἄλλα ἀντιπροσωπεύουν τὸν πλοῦτον, ἄλλα τὴν πτωχεῖαν, ἄλλα τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα καὶ ἄλλα τὴν ἀσημότητα, ἀναμνησκόμεθα ἀμέσως ὅλας ἐκεῖνας τὰς ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ὑποσχέθη ὁ μέγας Θεός εἰς τοὺς διαφόρους ἀντιπροσώπους τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, διὰ νά τὰς ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Μόλις ὁ πρωτόπλαστος πίπτει ἐν τῷ παραδείσῳ, τὸν δὲ χρυσοῦν αἰῶνα διαδέχονται τῆς ἁμαρτίας τὰ ὀψώνια, καὶ ὁ Θεός πρὸς παρηγορίαν ὑπόσχεται τὸ «Σπέρμα τῆς γυναικός», ὅπερ θά συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως. Εἰς τὸν Νῶε περίτρομον διὰ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπαγγέλλεται ὅτι τὴν διαθήκην Του δέν θά λησμονήσῃ, ἀλλὰ θά πραγματοποιήσῃ δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ σπέρματός του. Εἰς τὸν Ἀβραάμ ὑποσχεῖται ὅτι θά ἐνευλογήσῃ ἐν τῷ σπέρματί του πάντα τὰ ἔθνη. Εἰς τὸν Ἰσαάκ ἀποκαλύπτει καθ' ὕπνου τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας διὰ τῆς οὐρανοδρόμου κλίμακος. Ὁ Ἰακώβ, ὑπὸ τοῦ ἀγ. Πνεύματος κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἐμπνεόμενος, διαβλέπει τὸν σκύμνον τοῦ Ἰούδα καὶ προλέγει εἰς τὸν υἱόν του, ὅτι δέν θά ἐκλείψῃ ἄρχων καὶ ἡγούμενος εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ ἔθνος, μέχρις οὗ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, εἰς ὃν πᾶσα ἀρχὴ καὶ ἐξουσία ἀπόκειται καὶ ὅστις εἶνε ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν. Τὰς αὐτὰς ὑποσχέσεις ἐπαναλαμβάνει ὁ Θεός εἰς τὸν θεόπτην Μωϋσέα, προειδοποιῶν αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ τοὺς Ἰουδαίους ὅτι προφήτην μέγαν θά ἀναστήσῃ. Εἰς τὸν Δαβὶδ δὲ μεθ' ὅρκου ὑπόσχεται ὅτι τὸ σπέρμα του εἰς τὸν αἰῶνα θά διαμείνῃ, ὁ δὲ θρόνος θά διατελῇ εἰς τὸν αἰῶνα κατηρτισμένος ὡς ἡ σελήνη καὶ ὁ ἥλιος.

Καὶ δέν εἶνε μόνον αἱ σκιῶδεις πῶς αὐταὶ ὑποσχέσεις, ὧν τὴν ἐκπλήρωσιν σήμερον βλέπομεν πρὸς μεγάλην τῆς πίστεώς μας ἐνίσχυσιν. Εἰς ταύτας πρέπει νά προστεθοῦν καὶ αἱ προφητεῖαι, αἱ μέχρι λεπτομερειῶν πολλάκις χωροῦσαι καὶ δεῖκνύουσαι ὅτι αἰῶνας ὅλους ἡ γῆ προσδοκά νά καταβῇ ἐπ' αὐτῆς ὁ Ὑπεράνθρωπος ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ἀερμών καταβαίνει, ἐπὶ τὰ αὐχμηρὰ τῆς Σιών ὄρη. Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἣν ἔχομεν ἀνά χειρας, ποιεῖται

λόγον περί φαινοτάτης τοῦ Ἡσαίου προφητείας, καθ' ἣν ὁ Ἐμμανουήλ θά ἐγενάτο ἐκ Παρθένου ἀπειράνδρου; Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται Υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ ἥτις καὶ ἐπηλήθευσεν, ὅτε ἡ Ἀειπαρθένος Δέσποινα, ἐγέννησε τὸν Σωτῆρα, παραμείνασα Παρθένος μετὰ τὸν τόκον, ὡς ἦτο πρό τοῦ τόκου, καὶ ἐπεσκίασε λοιπὸν ἡ χάρις τοῦ ἁγ. Πνεύματος τὴν Κεχαριτωμένην καὶ παρέμεινεν ἡ πύλη κεκλεισμένη καθὼς τὸ πρότερον, κατὰ τὴν προφητείαν ἄλλου προφήτου, τοῦ Ἰεζεκιήλ, ὃν τρόπον αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες διαπερὺν τὴν ὕαλον καὶ ἡ ὕαλος ἀβλαβὴς διαμένει. Πλὴν, παρεκτός τούτων, προφητείας ἔχομεν καὶ ἄλλας. Ὁ Μιχαίας προεῖπεν ὅτι ὁ Αὐτρωτὴς θά γεννηθῇ ἐν Βηθλεέμ. Ὁ Ὡσηέ ὅτι θά ἀπέλθῃ κατὰ τὴν νηπιακὴν Του ἡλικίαν εἰς Αἴγυπτον καὶ θά μετακληθῇ ἐξ Αἰγύπτου. Ὁ Βαλαάμ προηγγεῖλε τὸν ἀστέρα τῶν μάγων. Ὁ Δαβὶδ τοὺς μεμακρυσμένους βασιλεῖς, οἵτινες δῶρα εἰς Αὐτὸν θά προσάξωσιν. Ὁ Ἡσαίας ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ προετοιμάζοντος τὰς ὁδοὺς. Ὁ Ζαχαρίας ἠτένισεν ἐν νῷ τὸν εἰρηνικὸν βασιλέα, τὸν ἐρχόμενον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπὶ πώλου ὄνου, καὶ εἶτα προδιδόμενον ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρῶν. Ὁ ψαλμωδὸς μετὰ φρίκης προσησθάνθη τοὺς θεοκτόνους Ἰουδαίους ὀρύσσοντας χεῖρας καὶ πόδας καὶ τοὺς στρατιώτας διαμεριζομένους τὰ ἱμάτιά Του, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὁ μεγαλοφρονότατος Ἡσαίας βλέπει τὸν Ἐσταυρωμένον χωρὶς εἶδος καὶ κάλλος ὡς ἄμνον ἄφωνον ἀπαγόμενον εἰς τὸ μαρτύριον. Ὁ 15ος ψαλμὸς προλέγει τὴν ἀνάστασιν. Ὁ Ἡσαίας καὶ πάλιν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν. Ὁ Ὡσηέ τὴν ἀποκλήρωσιν καὶ ἐκκοπὴν τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ἰωὴλ τὴν ἀφθονον ἐκχυσιν τοῦ ἁγ. Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Ὁ Δανιήλ τέλος - ἵνα μὴ μακρηγοῶμεν - προβαίνει μέχρι τοῦ νά προεῖπῃ καὶ τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τῶν κοσμοσωτηρίων τούτων γεγονότων.

Τί ἔχετε νά εἰπῇτε πρὸς ταῦτα, ἀδελφοί; Ἰδοὺ ἄφ' ἐνός ἡ Π. Διαθήκη, ἐν ἣ ἐμπεριέχονται ὅλα τὰ προαναφερθέντα καὶ ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ὡς χιλιομμάτους Ἄργους τοὺς Ἰουδαίους ἐπέστῃσε τοὺς Ἰουδαίους, οὓς ὁ Αὐγουστινὸς πάνυ προσφυῶς «βιβλιοφύλακας τοῦ Χριστιανισμοῦ» [capsarii nostri] ἀπεκάλει. Ἰδοὺ ἄφ' ἐτέρου καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προὑπεσχημένων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου, ὡς δηλοῦται ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια. Ἔχετε δηλ. ἐδῶ, ὡς παρετηρήθη ἤδη, ἀγαλματεράστιον, τὸ ὁποῖον δὲν λαξεύεται ὑφ' ἐνός καὶ διὰ μῆδος, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν καὶ κατὰ διαφόρους χρόνους. Ὁ εἰς τεχνίτης ζῇ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ὁ ἄλλος εἰς τὴν Αἴγυπτον· ὁ τρίτος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· ὁ τέταρτος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν· καὶ ἄλλοι ἄλλαχοῦ. Ὁ πρῶτος κατασκευάζει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος· ὁ δεῦτερος λαξεύει τοὺς βραχίονας· ὁ ἄλλος τὴν κοιλίαν· ὁ ἕτερος τοὺς πόδας. Ὁ πρῶτος ἔζησεν 800 π.Χ. ἔτη· ὁ δεῦτερος 1200, ὁ τρίτος 1000 καὶ ὁ ἄλλος 500, οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἦτο δυνατόν νά ἔλθουν εἰς συνεννόησιν. Ἐπειτα; Ἐπειτα συνηνώθησαν τὰ διάφορα τεμάχια, τὰ κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους καὶ ὑπὸ διαφόρων ἔρμο-

γλύφων τεχνουργηθέντα καὶ — ὦ τοῦ θαύματος! — συγκολληθέντα καὶ προσαρμοσθέντα θαυμασίως, ἀπετέλεσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τίς θά ἀποδώσῃ τὸ μοναδικόν τοῦτο θαῦμα εἰς σύμπτωσιν; Τίς δὲν θά διακρίνῃ ἐνταῦθα ἐπιστατοῦν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ τοὺς προφήτας ὑπὸ σχέδιον ἐνιαῖον ἐμπνέον; Τίς δὲν θά ἀτενίσῃ τὴν αἰωνιότητα ὡς φωτοστέφανον τοῦ Θεανθρώπου τὸ πρόσωπον περιστέφουσαν; Καὶ τίς δὲν θά προσκολληθῇ μέ περισσοτέραν πίστιν πρὸς Αὐτόν, ὅστις ἐπηγγέλθη ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξεν ἡ προσδοκία τῆς μέχρις Αὐτοῦ ἀνθρωπότητος καὶ κατέστη ὁ θεμέλιος τῆς μετ' Αὐτόν ἀνθρωπότητος;

Καὶ τώρα ἀκούσατε. Ἐάν ἡ μελέτη τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας ἐνισχύει τὴν εἰς Χριστόν πίστιν μας, οὐχ ἥτιον κρατύνει καὶ τὴν ἐλπίδα μας εἰς τὰ τοῦ βίου δεινά. Πόσας ἀντιξόους περιστάσεις δὲν συνεσώρευσεν ὁ Ἀρχέκακος, ἵνα συμπνίξῃ «τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένον» καὶ ἀποδείξῃ ψευδόμενον τὸν Θεόν! Ἀλλὰ «πιστὸς ὁ ἐπαγγεिलाμένος». Τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως θριαμβεύει. Θριαμβεύει πρῶτον κατὰ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων καὶ τῆς δι' αὐτῶν εἰσβολῆς τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν κόσμον. Δεύτερον κατὰ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ παντελοῦς ἠθικῆς ἐξαχρεώσεως. Τρίτον κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας, τῆς ἐξαιρέσει ἐνός Ἀβραάμ, τὸ σύμπαν συμπνιξάσης. Τέταρτον κατὰ τῶν φαραωνικῶν διαταγμάτων, τῶν βουληθέντων τὴν ἐξόντωσιν τοῦ περιουσίου λαοῦ, ὃν ὡς σωστικὴν σανίδα ἐν τῷ γενικῷ ναυαγίῳ ὁ Ὑψιστος διετήρησε πρὸς μετάδοσιν τῆς διαθήκης Του. Πέμπτον κατὰ τῶν Χαναναίων, Ἰεβουσαίων, Φιλισταίων, Μωαβιτῶν, Ἀμμωνιτῶν καὶ λοιπῶν ἀπεριτμήτων λαῶν, δι' ὧν ὁ Σατάν ἡβουλήθη νά ἐλκύσῃ τὸν περιούσιον λαόν εἰς εἰδωλολατρείαν. ➤

Ἀλλὰ ἡ Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου μᾶς προειδοποιεῖ ἡμᾶς ποῦ τὴν ἀναμένομεν ὅτι ἔχομεν νά ἐπιτελέσωμεν ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν Σαράντα ὁλοκλήρων ἡμερῶν νηστείας καὶ προσευχῆς καὶ κατόπιν λελουμένοι ἀπὸ κάθε ρύπον ἁμαρτίας νά γευθῶμεν Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ καὶ ἔτσι ἐμπράκτως νά διακιώσωμεν τὴν προσδοκίαν τῆς ἀναμονῆς τοῦ Σωτῆρος ἡ ὁποία προὑποθέτει καὶ ἀγῶνα ἀλλὰ καὶ πνευματικὸν καθαρμόν διὰ τῆς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἀς ἀφήσωμεν τὸν ἔξω κόσμον ν' ἀναμένῃ τὴν Γέννησιν μετὰ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ λουσοῦ καὶ τῆς ματαιοδοξίας, διότι ὁ Κύριος δὲν ἐπιθυμεῖ μόνον ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἐσωτερικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Αὐτὴν κυρίως ἐπιζητεῖ.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Καθηκόν επιβεβλημένον νομίζομεν μέ την Σύναξιν της Κυρίας Θεοτόκου ή όποία εορτάζεται παρά τη άγία μας Έκκλησία την 26ην Δεκεμβρίου, ως Άρχιερεύς των Λαμιών, θεωρώ επάναγκες, νά χαράξω όλίγας γραμμάς εις την Άειπάρθενον Κόρην της Ναζαρέτ ή όποία αποτελεί την δευτέραν μετά Θεόν σημαίνουσαν προσωπικότητα.

Η Μαριάμ της Ναζαρέτ έδέχθη, παρά του Ούρα-
νου, νά γίνει Μητηρ ήν απέκάλευσεν, κατά τόν Εύαγ-
γελισμόν, ό Πρωτάγγελος Γαβριήλ «Κεχαριτωμένη
έν Γυναιξί». Ύστερα από έννεάμηνον Κύησιν
φέρουσα έν τη νηδύει της, τόν Κύριον της δόξης
τόν όποϊον εγέννησεν εις τό Σπήλαιον της
Βηθλεέμ. Αυτόν που τά Χερουβίμ και τά Σεραφίμ
άνυμνοῦσιν έν Ούρανοϊς αενάως. Βεβαίως έτσι
έχουν τά θεία γεγονότα, διότι, ως γνωστόν ή
Μαριάμ ως τριετής παιδίσκη εύρίσκεται εις τά άγια
τών άγιών του Ναού των Ίεροσολύμων και εκεί επί
δωδεκαετίαν λαμβάνει παρά του Ούρανοῦ ὕψιστας
σωματικές και πνευματικές δωρεάς διά νά κατα-

σ τη έκλεκτόν δοχεϊόν του άγ. Πνεύματος, διά την
Ένανθρώπισιν του Κυρίου όστις εκένωσεν έαυτόν
διά νά γίνει άνθρωπος διά την σωτηρίαν του εκπε-
σόντος Άδάμ έν τώ Παραδείσῳ. Η καθαγιασθείσα
Κόρη, φυσιολογικώς κυοφορούσα επί έννεάμηνον,
δίδεται παρά του Τριαδικού μας Θεού εις τάς χεί-
ρας του δικαίου Ίωσήφ διά την περιφρούρησιν της
άγίας Μητρός διότι ό Άρχάγγελος Γαβριήλ είδο-
ποίησε τόν έναρτεον και δίκαιον Ίωσήφ διά νά
παραλάβει την Μητέρα και τόν Νεογεννηθέντα
Υιόν και νά φύγιν εις Αίγυπτον διότι ό Μονάρχης Ή-
ρώδης πληροφορηθείς την γέννησιν του Βασιλέως
τών Βασιλέων έσκέπτετο νά έξοντώσιν, ό άφελής,
τόν Κύριον, νομίζων ότι ό τεχθείς έν Βηθλεέμ είναι
Έκεϊνος που θά του έπαιρνε την Βασιλείαν. Τί
φοβερή μωρία έν τη κενή κεφαλή του στυγερού Ή-
ρώδου όστις έντός όλίγου χρονικού διαστήματος
άνεχώρει διά τάς αιώνιους μονάς, διότι διέπραξε
τό έγκλημα της έξοντώσεως των 14 χιλιάδων βρε-
φών της Ιουδαίας. Αυτό τό έγκλημα, καιτοι φοβε-
ρόν εις την σύλληψιν του, ιστορικώς άποσιωπάται
άπό τούς ιστορικούς της έποχής εκείνης διότι «ή-
μποδίσθησαν» άπό την Κυριαρχον τάξιν νά τό ανα-
φέρουν, και μόνον ό θεϊός Ματθαίος τό αναφέρει
έν τώ Εύαγγελίῳ (Ματθ. ιγ' 16).

Τότε Ήρώδης ιδών ότι ένεπαίχθη υπό των μάγων,
έθυμήθη λίαν και άποστείλας άνείλε πάντας τούς
παιδας τούς έν Βηθλεέμ και έν πάσι τοις όρίοις
αυτής άπό διετοῦς και κατωτέρω κατά τόν χρόνον
όν ήκρίβωσε παρά των μάγων.

Ο Προφήτης Ίερεμίας εις τό Κεφ. λη' - 15 ανα-
γράφει τό επίσης αίνιγματώδες χαρακτηριστικόν,
τό όποϊον «περιγράφεται» ως άκολούθως:

«Φωνή έν Ραμιά ήκούσθη, θρήνος και κλαυθμός
και όδυρμός πολύς Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αυ-
τής, και οὐκ ήθελε παρακληθῆναι, ότι οὐκ εισίν»,
τό όποϊον παρά των Πατέρων άποδίδεται εις
αυτό τό τερατούργημα.

Δυστυχώς οι άρνηταί της ύπάρξεως της Γεννή-
σεως του Κυρίου θεωροῦν τ' αναγραφόμενα ως
μυθεύματα. Έτσι έκανε και ό ιστορικός ύλισμός
(γράφει Κομμουνισμός) και άποκήρυξε την θείαν
Γέννησιν και ως συντριπτικόν κάταγμα κατά της
κεφαλής του είχε την «διάλυσιν» του ως ό Λένιν,
Μάρξ και Σία, και ή Ιστορία θά καταγράψιν αυτήν
την καταισχύνην. Έπειδή όμως έχω έν τώ ταπεινώ
μου γραφείῳ, ένώπιόν μου, τόν θεϊόν Έρμηνευτήν
και Θεολόγον του 14ου αιώνος τόν Εϋθύμιον Ζιγα-
βηγόν αναφέροντα σχεδόν όλον τό ιστορικό γεγο-
νός της του Χριστου Γεννήσεως και της θείας ➔

μητρός Του, θά μου επιτρέψει ο άναγνώστης νά παραθέσω ένα μεγάλο μέρος της λεπτομερούς θεολογικής έρμηνείας διά νά δυνηθῇ νά εισέλθῃ εἰς τόν πνευματικόν χώρον τοῦ μεγίστου αὐτοῦ θαύματος, πού καταγράφει ἡ ἱστορία.

Οἱ Εὐαγγελισταί ἐχαρκτήρισαν στίς ἐπιγραφές τῆ διήγησή τους σάν Εὐαγγέλιο. Ἐχομε τή μαρτυρία τοῦ Λουκά πού λέει, Ἐπειδή πολλοί προσπάθησαν νά συντάξουν διήγησι γιά τά γεγονότα πού ἔχομε πληροφορηθῇ. Καί τήν ὠνόμωσαν Εὐαγγέλιο, γιατί φέρνει ἐλπιδοφόρο μήνυμα στούς ἀνθρώπους. Κι αὐτό εἶναι ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ, ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κατάργησι τῶν δαιμόνων, ἡ παραγραφή τῶν ἀμαρτιῶν, ἡ ἀναγέννησι, ἡ υἰοθεσία καί κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Εὐαγγελισταί δέν εἶναι μόνο αὐτοί οἱ τέσσερις ἀλλά ὅλοι μαζί οἱ ἀπόστολοι, πού γιά ὅλους μαζί ἐκήρυξε ἀπό παλαιά ὁ Ἡσαΐας. Πόσον ὠραία τά πόδια ἐκείνων πού εὐαγγελίζονται τά ἀγαθά. Ἀλλά ξεχωριστά οἱ τέσσερις ὠνομάστηκαν εὐαγγελισταί· γιατί μᾶς ἔδωσαν γραπτή ἀφήγησι κι ἐξιστόρησι γιά ὅλα· ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔκαμαν τό ἴδιο σέ λόγο προφορικό.

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ». Γένεσις ἐδῶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τή γέννησι. Ἐχει κι αὐτῇ τή σημασία ἡ γένεσις, λέξι μέ περιεχόμενο γενικό. Μερικοί λένε το ἐξῆς· ἐπειδή ὁ Χριστός μέ τήν ὑπερφυσική του γέννησι ἀπό τήν Παρθένο παρουσίασε μέ τρόπο καινὸ τή φυσική γέννησι, κατ' ἀκολουθία κι ὁ εὐαγγελιστής ἐχρησιμοποίησε κατὰ τρόπο καινὸ τήν λέξι γέννησι, ὀνομάζοντάς τιν γένεσι.

Τό ὄνομα Ἰησοῦς, εἶναι ἐβραϊκό καί σημαίνει τό Σωτήρα. Αὐτός, λέει, θά σώσῃ τόν λαό του ἀπό τίς ἀμαρτίες του. Ἀκούοντις Ἰησοῦ μπορεί ν' ἀπατηθῇ ἀπό τήν ὁμωνυμία, ἐπειδή εἶναι κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Γι' αὐτό δέν εἶπε Ἰησοῦ μόνο ἀλλά Ἰησοῦ Χριστοῦ, διαστέλλοντάς αὐτόν ἀπό κείνον. Θ' ἀπορήσῃ κανένας πού τό βιβλίον αὐτό δέν ἀναφέρεται μόνο στή γέννησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλά σέ ὅλη τήν θεία οἰκονομία τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τῆς ζωῆς του. Ἡ λύσι τῆς ἀπορίας εἶναι τούτη· ἡ συγκεφαλαίωσις ὅλης τῆς οἰκονομίας καί τῆς ζωῆς του καί τῆς σωτηρίας μας ἀρχή καί ρίζα εἶναι ἡ γέννησι. Τοῦτο εἶναι γεμάτο ἀπό συγκλονισμό καί φρίκη, πάνω ἀπό κάθε ἐλπίδα κι ἀπαντογῇ νά γίνῃ ὁ Θεός ἀνθρώπος. Ἐξῆς ἀπό τήν πραγματοποίησι τούτου, τ' ἄλλα ἔρχονται μέ λογικὴν ἀκολουθία. Ἀπό τό σημαντικότερον λοιπόν σημεῖον ὀνομάστηκε ὅλο το βιβλίον «Βίβλος Γενέσεως». Ὁμοίᾳ κι ὁ Μωϋσῆς Βίβλον Γενέσεως τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ὠνόμασε τό πρῶτον βιβλίον του, ἐνῶ δέν κάνει λόγο γιά τόν οὐρανὸν καί τή γῆν μόνο ἀλλά καί γιά ὅ,τι βρίσκεται ἀνάμεσά τους.

Κι ἐπειδή ὁ Χριστός γεννήθηκε ὑπερφυσικά μέ τήν ἀσποροσύλληψιν τῆς Παρθένου ἀλλά καί φυσικά, ἀφοῦ σάν βρέφος ἀνθρώπου ἐθῆλασε, εἶπε στήν ἀρχή ὁ εὐαγγελιστής Βίβλον Γενέσεως, ὑπονοῶντις τό ὑπερφυσικό. Πιο κάτω ὁμοῦ φανερώνοντάς τό φυσικό εἶπε· τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἐγίνε μέ τόν ἀκόλουθον τρόπο. Μερικοὶ ἐννοοῦν μέ τή λέξι γένεσις πῶς πραγματοποιήθηκε ἡ ἐλευσι τοῦ Χριστοῦ στή γῆ.

«Τοῦ γιοῦ τοῦ Δαυὶδ, τοῦ γιοῦ τοῦ Ἀβραάμ». Γιό τοῦ Δαυὶδ ἀποκαλεῖ τό Χριστόν καί γιό τοῦ Ἀβραάμ, τό Δαυὶδ καί ὁδηγεῖ ἔτσι τή μνήμη τῶν ἀκροατῶν του στίς ὑποσχέσεις. Γιατί στό παρελθόν ὑποσχέθηκε ὁ Θεός καί στόν Ἀβραάμ καί στό Δαυὶδ ὅτι θ' ἀναστήσῃ ἀπ' αὐτούς τό Χριστόν. Ἐπειδή οἱ ἀκροαταί κρατοῦσαν ἀπό τοὺς Ἰουδαίους, ὅπως προαναφέραμε, ἐγνώριζαν τίς ὑποσχέσεις. Κι ἀνέφερε πρῶτα τό Δαυὶδ, γιατί τόν εἶ-

χαν ὅλοι στά στόματά τους, καθὼς ἦταν μεγάλος προφήτης κι ἐνδοξότατος βασιλεὺς καί δέν εἶχε πεθάνει πολὺ παλαιά. Ἐνῶ ὁ Ἀβραάμ μολονότι ἦταν κι αὐτός σάν πατριάρχης πολὺ ἐπιφανής, ἐπειδή εἶχε πεθάνει στό ἀπώτερον παρελθόν, δέν βρισκόταν στή σκέψιν τους τόσο συχνά. Καί στοὺς δύο εἶχε δώσει ὑποσχέσεις ὁ Θεός, ἀλλά τό παλιὸ ἐκεῖνο τό ἀποσιωποῦσαν ἐνῶ τό πῖο πρόσφατον ἐπαναλαμβάνονταν ἀπό ὅλους. Δέν ἔρχεται ὁ Χριστός ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Δαυὶδ καί ἀπὸ τῆ Βηθλεὲμ, ὅπου ἐξῆσε ὁ Δαυὶδ; Ἐτσι κανένας δέν τόν ἔλεγε γιό τοῦ Ἀβραάμ, τόν ἀποκαλοῦσαν ὅλοι γιό τοῦ Δαυὶδ. Ἐτσι λοιπόν ἀρχίζει ἀπὸ τόν περισσότερο γνωστόν κι ἀνεβαίνει στόν παλιότερον.

Ὁ Ματθαῖος, ἐπειδή ἀπευθυνόταν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ἀνέβασε τή γενεολογία ἀρχίζοντας, ὅχι πιο πάνω ἀλλὰ ἀπὸ τόν Ἀβραάμ καί κατέβηκε ὡς τό Χριστόν, παρουσιάζοντας ὅτι προῆλθε ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Δαυὶδ, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεσι πρὸς αὐτούς. Τίποτα δέν ἡσύχαζε τόσο τοὺς πιστοὺς πού προέρχονταν ἀπὸ Ἰουδαίους, ὅσο τό ν' ἀκούσουν ὅτι ὁ Χριστός καταγόταν ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Δαυὶδ, ἐπειδή ἀπὸ κείνους τόν περίμεναν. Ἐνῶ ὁ Λουκάς, ἐπειδή διὰ μέσου τοῦ Θεοφίλου ἐπικοινωνοῦσε μέ ὅλους ἀπὸ κοινού τοὺς πιστοὺς, ὁλοκληρώνει τή γενεολογία ἀρχίζοντας ἀπὸ τό Χριστόν καί φτάνοντας στόν Ἀβραάμ, γιά νά δείξῃ πόσες γενεές μεσολαβοῦσαν ἀνάμεσα στό νέο καί τόν παλιόν Ἀδάμ κι ἐπάνω σέ πόσες γενεές βασίλευε ἡ ἀμαρτία. Ἡ διαφορὰ τῶν γεγονότων πού ἀποδεχτήκαν προσδιώρισε καί τή διαφορὰ τῶν ἀποδείξεων.

Ὁ Ματθαῖος πού ἀνέφερε κατ' ἀνάγκη τόν Ἀβραάμ, εὐλόγη κατεβαίνει ἀπ' αὐτόν στό Χριστόν πού γενεαλογεῖ· ἐνῶ ὁ Λουκάς, πού δέν τοῦ χρειάστηκε ν' ἀναφέρει τόν Ἀβραάμ ἀλλὰ ξεκίνησε ἀπὸ τό Χριστόν, ἀκολούθησε τόν ἀντίστροφον δρόμον. Εἶναι συνηθισμένη στοὺς Ἑβραίους καί ἡ ἀντίστροφη γενεολογία.

«Ἀβραάμ... ἀδελφούς του». Ἦταν συνηθία νά στηρίζουν τή γενεολογία στοὺς ἄρρενες ἀπογόνους. Ὁ ἄνδρας γεννᾷ κι αὐτός εἶναι ἀρχή καί ρίζα τοῦ παιδιοῦ καί τῆς γυναίκας κεφαλὴ. Κι ἡ γυναίκα πού ἐκτρέφει καί ζεσταίνει καί συναυξάνει τό σπέρμα, ἔχει δοθῇ βοηθός στόν ἄνδρα. Τόν Ἰούδα τόν πῆρε ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιούς τοῦ Ἰακώβ, ἂν καί δέν ἦταν πρωτότοκος, ἐπειδή ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα καταγόταν ὁ Χριστός. Κι ἐπειδή στίς γενεαλογίας μνημονεύεται ἕνας πάντοτε διάδοχος, πρέπει νά παρατηρηθῇ, ὅτι ὅπου μνημονεύονται περισσότεροι, δέ γίνεται χωρὶς αἰτία ἡ προσθήκη αὐτῇ· ἔχει τό λόγο τῆς. Μνημονεύεσε ἀμέσως τοὺς ἀδελφούς τοῦ Ἰούδα, ἐπειδή οἱ Ἰσραηλιταί αποτελοῦν ἕνα ἔθνος, πού ἀναφέρεται σέ δώδεκα γενάρχες, πού εἶναι οἱ δώδεκα γιοὶ τοῦ Ἰακώβ. Καί μοιάζει νά εἶναι κι αὐτοὶ πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή εἶναι ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους ἀπ' ὅπου βλάστησε ὁ Χριστός.

Ἀβραάμ σημαίνει πατέρας ἐθνῶν Ἰσαάκ χαρὰ καί γέλιο. Ἰούδας - Θάμαρ. (Ζαρά εἶναι ἀνατολή. Φαρέσ σημαίνει χώρα ἢ διακοπή, γι' αὐτό καί Φαρισαῖοι λέγονται ἐπειδή ξεχωρίζαν ἀπὸ τήν ἐπαφή μέ τοὺς πολλούς). Ὁ Ἰούδας ἦταν τέταρτος γιός τοῦ Ἰακώβ κι ἔδωσε γυναῖκα τῇ Θάμαρ στόν πρῶτον τοῦ γιό, τόν Ἡρ. Ὅταν αὐτός πέθανε ἀτεκνός τήν ἐνύμφευσε μέ τό δεύτερον, τόν Αὐνάν, κι ὅταν μέ τόν ἴδιον τρόπο πέθανε κι αὐτός ὑποσχέθηκε νά τήν ἐνώσῃ καί μέ τόν τρίτον, τό Σηλὸν. Ἀνεβάλλε ὁμοῦ τό γάμον, ἐπειδή φοβήθηκε μήπως πεθάνῃ ἀμέσως. Ἡ νύφη ὁμοῦ ἐπιθυμοῦσε πολὺ ν' ἀποχτήσῃ παιδί.

από τη γενιά του Ἀβραάμ, ἐπειδὴ ἦταν λαμπρή καὶ φημισμένη. Κι διὰν εἶδε τίς ἀναβολὴς τοῦ Ἰούδα σκέφτηκε νὰ τὸν παγιδεύσῃ. Μεταμφιέστηκε σὲ πόρνη καὶ σκεπασμένη μὲ τὴν καλύπτρα τῆς κάθησε στὶς πύλες τῆς πόλης. Τὴν εἶδε ὁ Ἰούδας καὶ χωρὶς νὰ γνωρίσῃ πῆγε μαζί της καὶ ἀφοῦ ἁμάρτησε μαζί της, τὴν ἄφησε ἐγκυο διδύμων γιῶν. Ἦρθε ἡ ὥρα τῶν πόνων καὶ ἦταν νὰ γεννήσῃ τὸ Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρά, ὅταν ὁ Ζαρά ἐβγαλε πρῶτος τὸ χέρι του. Ὅταν ἡ μάϊα τὸν εἶδε, ἐπειδὴ θέλησε νὰ ξεχωρίσῃ τὸν πρωτότοκο ἔδωσε μὲ κόκκινο τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ. Ἀμέσως, τότε τὸ παιδί μάζεψε τὸ χέρι του, καὶ ἀκολούθησε ἡ γέννηση πρῶτα τοῦ Φαρὲς καὶ ἔπειτα τοῦ Ζαρά. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία. Φυσικό ἦταν νὰ περιλάβῃ στὴ γενεαλογία τὸν Φαρὲς μονάχα, γιατί μ' αὐτὸν ἡ γενιά ἀνεβαίνει στοῦ Δαυὶδ. Τώρα συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν Ζαρά σὰν σύμβολο τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ. Ὁ Φαρὲς ἦταν τύπος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Στὴν περίπτωση τοῦτη ὁ Ζαρά πρῶτος ἐβγαλε τὸ χέρι του καὶ τὸ μάζεψε, γιὰ νὰ γεννηθῇ ἀφοῦ γλίστησε πρῶτος ὁ Φαρὲς. Ἔτσι καὶ στὴν πολιτεία τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐνα μέρος τῆς φάνηκε στὰ χρόνια τοῦ Ἀβραάμ, πού υποχώρησε, γιὰ νὰ φανῇ ἡ πολιτεία τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐνα μέρος τῆς φάνηκε στὰ χρόνια τοῦ Ἀβραάμ, πού υποχώρησε, γιὰ νὰ φανῇ ἡ πολιτεία τοῦ νόμου, καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ ἀστράψε μ' ὅλη τὴ λάμψη τῆς ἡ πολιτεία τοῦ Εὐαγγελίου. Βλέπεις ὅτι δὲν ἔχει μάταια συμπεριληφθῇ ὁ Ζαρά.

Ἄρα μήτε τὴ Θάμαρ δὲν ἀνέφερε ἄκαιρα, οὔτε τίς ἄλλες τρεῖς γυναῖκες κατόπιν. Ἀθεμιτόγαμη ἦταν ἡ Θάμαρ πού συνευρέθηκε μὲ τὸν πεθερό της, πόρνη ἡ Ραάβ, ἡ Ρουθ ἀλλόφυλη καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Οὐρία Βηρσαβεὲ μοιχαλίδα, ὅπως ἀναφέρουν οἱ σχετικές διηγήσεις. Τὶς ἀναφέρει ὅμως, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ντροπόταν ὁ Χριστός, πού καταγόταν ἀπὸ τέτοιους προγόνους, πού ὁ ἕνας τους ἦταν καρπὸς ἀθέμιτου γάμου, ὁ ἄλλος πορνείας, ὁ τρίτος προερχόταν ἀπὸ ἀλλόφυλη καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ μοιχαλίδα. Σὲ τίποτα δὲν ζημιώνουν τὸν ἐνάρετο οἱ αθεμιτοურγίες τῶν προγόνων. Γιατί καθένας ἀπὸ τίς δικές του πράξεις κρίνεται ἄξιος ἢ ἀνάξιος. Γι' αὐτὸ ἐξ' ἄλλου ἦρθε καὶ ὁ Χριστός ὄχι γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν οἱ ντροπές μας, ἀλλὰ νὰ τίς φανερώσῃ καὶ μὲ τίς ἀρετές του νὰ τίς ὑπερνικήσῃ. Ἦρθε σὰν γιατρός ὄχι σαν κριτής. Τοῦτος εἶναι ὁ πρῶτος λόγος. Ὁ δεύτερος ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι παραμελῶντας τίς ἀρετές τῆς ψυχῆς ἐκόμπαζαν γιὰ τοὺς προγόνους τοὺς προβάλλοντας σ' ὅλες τίς διευθύνσεις τὴν ἀνωτερότητα ἐκείνων, περιορίζει τὴν περηφάνειά τους φανερόντας ὅτι καὶ ἐκεῖνοι γεννήθηκαν ἀπὸ παράνομους γάμους. Ἀμέσως - ἀμέσως, ὁ Πατριάρχης τοὺς Ἰούδας, πού τοὺς ἐχάρισε καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ ἀθέμιτο γάμο τοὺς ἔδωσε τὸν πρόγονό τους Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρά. Κι ὁ φημισμένος Δαυὶδ ἀπόχτησε ἀπὸ μοιχεῖα τὸν Σολομῶντα. Μάταια λοιπὸν μεγαλοπιάνονταν γιὰ τοὺς προγόνους. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο - νομίζω - μνημονεύθηκαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰούδα. Οἱ τέσσερις τοὺς γεννήθηκαν ἀπὸ σκλαβοποῦλες, κανένα τους ὅμως δὲν ἐβλάψε ἡ διαφορὰ τῆς καταγωγῆς. Ὅλοι τὸν ἴδιο ἐγίναν πατριάρχες καὶ ἀρχηγοὶ φυλῶν. Τρίτος λόγος ὅτι οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες συμβόλιζαν τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἐθνῶν. Ὅπως ἐκεῖνες, ἂν καὶ σκλάβες στ' ἁμαρτήματά τους, τίς ἀπόχτησαν οἱ ἄνδρες πού ἀνάφερα, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς συνέδεσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του τὴν ἀνθρώπινη φύση, σκλάβαν σὲ λογικῆς ἁμαρτήματα. Κι ὅπως δὲν περιφρόνησε τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τέτοιες γυναῖκες, τὸ ἴδιο δὲν περιφρόνησε καὶ τὸ γάμο μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Συνάμα διδασκόμαστε ἀπὸ τὰ περιστατικά τοῦτα νὰ μὴν ντρεπόμαστε γιὰ τίς ἁμαρτίες τῶν προγόνων μας ἀλλὰ γιὰ τίς δικές μας, οὔτε νὰ μεγαλοφρο-

νοῦμε γιὰ τοὺς προγόνους ἀλλὰ νὰ φροντίζουμε γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς δικῆς μας. Μήτε νὰ ταπεινώσουμε ὅσους ἀπὸ γάμους διαβλητοὺς, ἐγίναν ὥστόσο ἐνάρετοι, μήτε νὰ παραγνωρίζουμε ὅσους ἐρχονται στὴν πίστη ὑστερ' ἀπὸ διάφορα ἁμαρτήματα.

«Φαρὲς... Βαβυλῶνος» - Τὸ τέταρτο βιβλίο τῶν Βασιλειῶν καὶ τὸ δεύτερο τῶν Παραλειπομένων ἀναφέρουν τρεῖς γιούς τοῦ Ἰωσῆ, τὸν Ἰωάχαζ καὶ τὸν Ἰωακείμ - πού λεγόταν καὶ Ἐλιακείμ - καὶ τὸ Σεδεκία, πού λεγόταν καὶ Ματθανίας· καὶ ὅτι ἀπὸ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς, τὸν Ἰωακείμ, γεννήθηκε ὁ Ἰεχονίας. Τὸ βιβλίο ὅμως τοῦ Ἑσδρα ἀναφέρει... «Φαρὲς... Βαβυλῶνος» - Τὸ τέταρτο βιβλίο τῶν Βασιλειῶν καὶ τὸ δεύτερο τῶν Παραλειπομένων ἀναφέρουν τρεῖς γιούς τοῦ Ἰωσῆ, τὸν Ἰωάχαζ καὶ τὸν Ἰωακείμ - πού λεγόταν καὶ Ἐλιακείμ - καὶ τὸ Σεδεκία, πού λεγόταν καὶ Ματθανίας· καὶ ὅτι ἀπὸ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς, τὸν Ἰωακείμ, γεννήθηκε ὁ Ἰεχονίας. Τὸ βιβλίο ὅμως τοῦ Ἑσδρα ἀναγράφει τὸν Ἰεχονία σὰν γιὸ τοῦ Ἰωσῆ, ὅπως καὶ ὁ σημερινὸς Εὐαγγελιστής. Θα δεχτοῦμε λοιπὸν, ὅτι τὸν ἴδιο πού τὰ δύο πού τὰ δύο βιβλία ὀνομάζουν Ἰωάχαζ, ὁ Ἑσδρας ἀποκαλεῖ Ἰεχονία. Εἶχε δύο ὀνόματα, ὅπως καὶ οἱ ἀδελφοὶ του. Γιατί ὅσα καθέκαστα ἀνέφεραν ἐκεῖνα τὰ δύο γιὰ τὸν Ἰωάχαζ, τὰ ἴδια ἀπαράλλαχτα ὁ Ἑσδρας ἀποδίδει στὸν Ἰεχονία, ὅτι δηλαδὴ εἶχε μητέρα τὴν Ἀμιτὰδ, κόρη τοῦ Ἰερεμίου, ὅτι ἐγίνε βασιλιάς εικοσιτριῶν χρόνων, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τριῶν μηνῶν βασιλεῖα μονάχα τὸν ἐκθρόνισε ὁ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ἔφερε σκλάβο στὴν Αἴγυπτο.

Ὅστε λοιπὸν ἦταν ἄλλος ὁ Ἰεχονίας, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωακείμ καὶ κανένα βιβλίο δὲν ἐγράψε τοὺς ἀδελφούς του. Κι εἶναι φυσικό, ὅταν κατατροπώθηκαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τὸ Ναβουχοδονόσορα, τὸ βασιλεῖα τῆς Βαβυλῶνος, ὅτι μεταφέρθηκε στὴ Βαβυλῶνα καὶ ὁ Ἰεχονίας καὶ ἐκεῖ γεννήσε το Σαλαθιήλ. Ὁ Ἰωσῆς, λέει τὸ Εὐαγγέλιον, γέννησε τὸν Ἰεχονία καὶ τοὺς ἀδελφούς του, ἐπὶ μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Ὁ Ἰωσῆς τοὺς γέννησε βέβαια πρὶν ἀπὸ τὴ μετοικεσίαν τῶν Ἰουδαίων στὴ Βαβυλῶνα. Επομένως ἡ ἐκφραση «ἐπὶ τῆς μετοικεσίας» σημαίνει «κοντὰ στὴν ἐποχὴ τῆς μετοικεσίας». Ἀνέφερε καὶ τοὺς ἀδελφούς του, γιατί καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι ἐβασίλευσαν καὶ μεταφέρθηκαν καὶ τοῦτοι ἀπὸ τὸ Ναβουχοδονόσορα στὴ Βαβυλῶνα αἰχμάλωτοί του.

Γιὰ ποιὸ λόγο τώρα στὴ μεσαία αὐτὴ περίοδον παρέλειψε τρεῖς βασιλιάδες τὸν Ὀχοζία, γιὸ τοῦ Ἰωράμ, καὶ τὸν Ἰωᾶς, γιὸ τοῦ Ὀχοζία καὶ τὸ γιὸ τοῦ Ἰωᾶς, τὸν Ἀμεσία. Γιατί ὁ Ἀμεσίας γέννησε κατὰ τὸ τέταρτο βιβλίο τῶν Βασιλειῶν τὸν Ἀζαρία, πού τὸ δεύτερο βιβλίο τὸ ὀνομάζει Ὀζία, εἶχε δύο ὀνόματα. Ὅτι ὁ Ἰωράμ ἐγέννησε τὸν Ὀζία εἶναι φανερό, ἀφοῦ ὁ δεύτερος ἦταν ἀπόγονος τοῦ πρώτου. ...Γιὰ ποιὸν ὅμως λόγον ἀποσιωπήθηκαν οἱ τρεῖς βασιλιάδες πού εἶπαμε, κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὸ εἶπε. Πολὺ δύσκολο τὸ πρόβλημα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν χρόνων μας, γιατί καὶ ἀπὸ τοὺς πρὶν ἀπὸ μᾶς δὲ βρῆκε τὴ λύση του.

«Μετὰ δὲ... ὁ λεγόμενος Χριστός». Αφοῦ ἐφτάσε στὸν Ἰωσήφ, δὲ σταμάτησε τὸ λόγο ὡς αὐτὸν ἀλλὰ πρόσθεσε τὸ χαρακτηρισμὸν τοῦ «τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας» ἐπεξηγώντας ὅτι γι' αὐτὴν τὸν συμπεριέλαβε στὴ γενεαλογία. Επειδὴ δὲν ἦταν συνηθία νὰ συμπεριλαμβάνονται στὶς γενεαλογίες γυναῖκες, πρόσθεξε καὶ τὴ συνηθία νὰ διατηρήσῃ καὶ μὲ ἄλλο τρόπο νὰ δείξῃ ὅτι ὁ Χριστὸς κατάγεται

από τη γενιά του Αβραάμ και του Δαυίδ. Με τό να συμπεριλάβη όμως στη γενεαλογία τό μνηστήρα τής Μητέρας του Χριστού απέδειξε αυτό που ήθελε. Αφού ο Ιωσήφ φάνηκε νά κρατάη από τή γενιά εκείνων, είναι φανερό ότι απ' αυτούς καταγόταν καί ή Θεοτόκος. Γιατί δέν επιτρέπονταν νά πάρη μνηστή παρά μονάχα από τή φυλή του, τήν ίδια τήν πατρίδα, παναπή τή συγγένεια. Κι επειδή ήταν ο Ιωσήφ μνηστήρας τής τόν ωνόμασε άνδρα τής. Καί προχωρώντας τήν όνομάζει εκείνη γυναίκα του, επειδή ήταν συνήθεια νά χρησιμοποιούν στην περίπτωση τής μνηστείας.

«Πάσαι ούν... δεκατέσσαρες». Δικαιολογημένα χώρισε τίς γενιές σέ τρεις περιόδους, επειδή άλλαξαν οι Εβραίοι τρία διαφορετικά πολιτεύματα. Από τόν Αβραάμ ως τόν Δαυίδ, έπειτα από τόν Μωϋσή καί τόν Ιησού τού Ναυή ήταν ή ηγεμονία τών κριτών. Από τό Δαβίδ καί τή μετοικεσία τής Βαβυλώνας είχαν τά ήνία οι βασιλιάδες. Κι από τή μετοικεσία τής Βαβυλώνας ως τό Χριστό κυβερνούσαν οι άρχιερείς. Κι όταν ήρθε ο Χριστός, ο άληθινός Κριτής, καί βασιλιάς καί Άρχιερέας κατατέθηκαν τά πολιτεύματα που μνημονεύσαμε. Αξίζει νά ρωτήση κανείς. Πώς στην τρίτη περίοδο, ενώ θέτει δώδεκα πρόσωπα, μιλά για δεκατέσσαρες γενιές. Θεωρεί σάν γενιά καί τόν καιρό τής μετοικεσίας καί τόν ίδιο τό Χριστό, καθώς λέει ο μέγας Χρυσόστομος.

«Του δέ Ιησού... ούτως ήν». Όπως δηλαδή θά διηγηθώ παρακάτω.

«Μνηστευθείσης... εκ Πνεύματος Αγίου». Πρίν αυτοί έρθουν σέ σχέση. Δέν είπε, πρίν έρθη εκείνη στό σπίτι του, γιατί εκεί ήταν. Συνήθιζαν οι πολλοί νά έχουν για ασφάλεια, τή μνηστή τους στο σπίτι τους. Τό εύρέθηκε τό χρησιμοποιεί αντί του φάνηκε. Είπε «ευρέθηκε» για νά έκδηλώση τό άπροσδόκητο. Κι επειδή είδε ότι εύρέθηκε έγκυος, για νά μή σκανδαλιστή κανένας ακούοντάς το δώρθωσε μονάχα τό λόγο προσθέτοντας από τό Άγις Πνεύμα.

Καί για ποιό λόγο δέν έμεινε έγκυος πρίν από τή μνηστευση τής; Για νά μή θανατωθώ ύποπτη παραπτώματος. Ποιός θά πίστευε, ότι δέν είχε σχέση μέ άνδρα; Γι αυτό λοιπόν συλλαμβάνει έπειτα από τή μνηστεία τής καί μέσα στό σπίτι του Ιωσήφ, για νά νομιστή ότι εκείνος ήταν ο πατέρας του παιδιού καί νά διαφύγη έτσι τόν κίνδυνο. Θά εύρισκε ακόμα στό πρόσωπο εκείνου τόν προστάτη καί κηδεμόνα καί μάλιστα κατά τόν καιρό τής φυγής στην Αίγυπτο.

Άς μή ρωτήσωμε τώρα πώς έγινε ή σύλληψη κι άς μήν έρευνήσωμε, πώς διαμορφώθηκε τό έμβρυο. Αυτό δέν τό φανέρωσε ούτε ο Ευαγγελιστής ούτε ο άγγελος πρίν απ αυτόν, που ευαγγελίστηκε στη Θεοτόκο τή σύλληψη του Χριστού. Τό άποσιώπησαν κι εκείνοι, επειδή είναι άκατάληπτο σέ όλους καί μόνο στη μακάρια Τριάδα γνωστό. Σέ τούτο περιώρισε τή γνώση σου ότι ο Γίός έλαβε σάρκα, μέ τή θέληση του Πατέρα καί τή συνεργασία του Αγίου Πνεύματος.

«Ιωσήφ... απολύσαι αυτήν». — Δίκαιος λέγεται κι αυτός που μισεί τήν πλεονεξία, λέγεται κι ο έναρετος γενικά, όπως καί τώρα ο Ιωσήφ έχει τή μαρτυρία ότι είναι δίκαιος καί για τίς άλλες άρετές του καί για τήν πραότητα καί τήν καλωσύνη του. Ο «παραδειγματισμός» γινόταν, όταν ο

άνδρας ώδηγούσε στό συνέδριο τή γυναίκα που τή βάρυνε ύποψία, εκεί τήν κατηγορούσε καί φανερα τήν έδιωχνε από τό σπίτι του. Τούτο δέν ήθελε νά τό κάμη ο Ιωσήφ γι' αυτό καί θέλησε νά τήν απομακρύνη κρυφα. Έτσι κι αυτός δέ θά είχε εύθυνη έναντι του νόμου που ώριζε νά διώχνουν όσες συνελαμβαναν από άλλο άνδρα, κι εκείνην θά τήν προφύλαγε από συμφορές, αφού δε θά κοινολογούσε τό περιστατικό.

«Ταύτα δέ... έφάνη αύτῳ». Βλέπετε τήν υπερβολή τής πραότητάς του; Όχι μόνο δέν είπε τίποτα σέ κανένα άλλο για τήν άπόφασή του, αλλά μήτε σ' εκείνη που ύποπτευόταν. Σκέφτηκε μόνος του νά τήν αφήση κρυφά. Καί για ποιά αίτια ο άγγελος δέν έκαμε λόγο στον Ιωσήφ για τήν άσπορο σύλληψη, πρίν φανή ή έγκυμοσύνη τής; Γιατί δέ θά γινόταν πιστευτή ή παράδοση άγγελία του. Του μιλάει λοιπόν, όταν ή έγκυμοσύνη ήταν φανερή καί τόν πείθει εύκολα. Καί γιατί δέν κάμει τήν αποκάλυψη η Παρθένας ύστερ' από προηγούμενη υπόδειξη του Γαβριήλ. Γιατί έγνώριζε ότι δέ θά γινόταν πιστευτή, κι ακόμα θα τον εύθύμωνε, επειδή προσπαθούσε νά συγκαλύψη τό σφάλμα τής. Καί γιατί δέν έμήνυσε ο άγγελος καί στην Παρθένο τή σύλληψη από τό Άγιο Πνεύμα μετά τήν έγκυμοσύνη. Γιατί άν δέν τό έμάθαινε από τό Άγιο Πνεύμα μετά τήν έγκυμοσύνη; Γιατί άν δέν τό έμάθαινε από πρώτα, θά έδοκίμαζε φόβο καί ταραχή καί θά άποφάσιζε ν' αυτοκτονή, επειδή έγνώριζε ότι δέ θά έπειθε κανένα, λέγοντας ότι δέν είχε σχέσεις μέ άνδρα. Γι' αυτό ο άγγελος μίλησε στην Παρθένο πρίν τή σύλληψη καί στον Ιωσήφ, όταν πλησίαζαν οι πόνοι τής γεννήσεως.

Ο Ματθαίος πάλι έγραψε για τόν άγγελο που παρουσιάστηκε στον Ιωσήφ, ενώ ο Λουκάς για κείνον που ευαγγελίστηκε τή θεία σύλληψη στην Παρθένο. Εγιναν καί τά δύο. Καί για ποιό λόγο παρουσιάστηκε ο άγγελος στό όνειρό του κι όχι φανερά καθώς στην Παρθένο. Επειδή η Παρθένας είχε ανάγκη από φανερό αντίκρουσμα εξ αίτιας τής παράδοξης άγγελίας. Ένω ο Ιωσήφ θά πίστευε εύκολότερα, επειδή έγνώριζε ότι ο βίος τής Παρθένου ήταν καθαρός κι άγνός. Καί τούτο έγνώριζε καλά νά βρισκη το νόημα τών όνείρων, καί γι' αυτό βλέπει τόν άγγελο στό όνειρό του.

«Λέγων... γυναίκα σου». Τόν ωνόμασε γιό του Δαυίδ, στρέφοντας τή σκέψη του Ιωσήφ στό Δαυίδ απ' τόν οποίο οι Ιουδαίοι περίμεναν νά έρθη ο Χριστός. Με την προτροπή του. Μη φοβηθής του έφανέρωσε τό μυστικό τής καρδιάς του. Φοβόταν νά κρατήσει τή Θεοτόκο, μήπως προσκρούση στό θέλημα του Θεού, κρατώντας παρά τό νόμο μία μοιχαλίδα. Τό «παραλαβείν» πάλι σημαίνει «νά τήν έχης κοντά σου, νά τήν πάρης ξανά», γιατί μέσα στην ψυχή του τήν είχε κι όλας αφήσει. Καί νά τήν πάρη όχι για νά τή νυμφευτή αλλά για νά τήν προφυλάξη. Με τό χαρκτηρισμό «τή γυναίκα σου» του έκαμε γνωστό καί μέ τούτο, ότι δέν είχε έρθη σέ έπαφή μέ άνδρα.

«Τό γάρ... εκ Πνεύματος έστιν αγίου». Έκείνο που είχε διαπαστή μέσα τής. Είπε αυτό που γεννήθηκε, για νά μάθωμε, ότι δέ διαμορφώθηκε διαδοχικά, κατά τους βιολογικούς νόμους, αλλά μέ μία βρέθηκε τελείο κατα τη διαμόρφωσή του. Πρόσεξε τώρα πώς του εύθύμισε πρώτα τήν προσδοκία τους από τό Δαυίδ, πώς του φανέρωσε

έπειτα τό μυστικό φόβο τής ψυχής, τήν επιθυμία του. έπειτα τόν έβεβαίωσε ότι ήταν μνηστή του και τότε μόνο πρόσθεσε και τό τελικό, ότι προέρχεται από τό άγιο Πνεύμα, γιά νά γίνη και τούτο εύκολα παραδεκτό.

Τό από κάποιον (έκ τινος) ή μέ τήν έννοια τής γεννήσεως κατά τό έγώ βγήκα από τό Θεό· ή μέ τήν έννοια τής δημιουργίας κατά τό Ένας Θεός ό Πατέρας, από τόν όποίο προέρχονται τά πάντα· ή μέ έννοια φυσική, όπως ή ένέργεια - προέρχεται από αυτόν πού ένεργεί. Ότι γεννήθηκε λοιπόν μέσα στην Παρθένο, δέν έγινε μέ τήν έννοια τής γεννήσεως από τό Άγιο Πνεύμα, έπειδή αυτό πού γεννήθηκε ήταν σάρκα. Ούτε μέ τήν φυσική έννοια, γιατί τό Πνεύμα ήταν άσώματο. Απομένει λοιπόν νά έχη προέλθει από τόν Θεό, δημιούργημα και πλάσμα του.

«Τέξεται... από τών άμαρτιών αυτών». Θά τόν ονομάσης 'Ιησού, σάν πατέρας του κατά νόμο, άν και όχι κατά φύση, και θά του φερθής σάν πατέρας κι άς μήν είναι δικό σου παιδί. Γι' αυτό κι έφερα ό ίδιος από τόν ουρανό τό όνομα του. Και σύ θά του τό αποδώσης άπλά, κι έπειδή τό όνομα 'Ιησούς σημαίνει τό Σωτήρα, δείχνει ότι δίκαια θά ονομασθεί έτσι. Αυτός θά σώση τό λαό του, λέει ή Γραφή, όχι από αντίπαλους αισθητούς αλλά από κάτι μεγαλύτερο κατά πολύ, από τίς άμαρτίες του, πράγμα πού κανένας άνθρωπος ως τώρα δέν έπραγματοποίησε. Γιά νά είναι κι άπ' αυτό τό σημείο γνωστό ότι αυτός πού γεννιέται είναι Θεός. Λαό του πάλι θεωρεί στην πρώτη ματιά, τους Ιουδαίους από όπου γεννήθηκε, στο βάθος όμως όλους πού θά τόν πίστευαν και θά τόν παραδέχονταν σάν βασιλιά τους.

«Τούτο δέ... προφήτου». Ό άγγελος τό λέει και τούτο. Κι όλο αυτό τό τόσο μεγάλο, είναι ότι ή Παρθένος βρέθηκε σέ κατάσταση έγκυμοσύνης από τό άγιο Πνευμα. Έπειτα προσκομίζει μαρτυρία, πού τήν έχει ό προφήτης 'Ησαΐας, πού δέν είναι βέβαια δική του αλλά του Θεού. Αυτό πού είπε ό Κύριος, γράφει ή Γραφή, μέ τό στόμα του προφήτη.

«Λέγοντος... έν γαστρί εξεί». Έδώ κακουργούν οι 'Ιουδαίοι μέ τό νά προβάλλουν μερικούς έρμηνευτάς πού έγραψαν: 'Ιδού ή νεάνις. Σ' αυτούς άπαντούμε ότι περισσότερο από όλους τούς άλλους έρμηνευτάς έχουν τήν αξιοπιστία οι Έβδομήκοντα, όχι μονάχα γιά τό πλήθος και τή συμφωνία τους αλλά και γιά τό χρόνο. Οι Έβδομήκοντα δηλαδή, έπειδή έκαμαν τήν Έρμηνεία τους εκατό και περισσότερα χρόνια πριν από τήν εμφάνιση του Χριστού, είναι ελεύθεροι από κάθε ύποψία. Εκείνοι όμως που έγραψαν 'Ιδού ή νεάνις έπειδή έκαμαν τήν έρμηνεία τους μετά τήν ενανθρώπιση του Χριστού, σάν Εβραίοι από μίσος, περισσότερο συσκοτίσαν τήν αλήθεια. Εξ άλλου και τό όνομα νεάνις τό χρησιμοποιεί ή Γραφή στην περίπτωση τής Παρθενίας.

Γιατί, όταν κάμη λόγο γιά Κόρη, πού τήν έπιβουλευονταν, λέγει εάν φωνήση ή νεάνις, δηλαδή ή παρθένος. Άν όμως κατ' αυτούς «νεάνις» είναι ή έγγαμη τί παράδοξο είναι νά μείνη ή έγγαμη έγκυος και νά αποκτήση παιδί. Ό προφήτης είπε πρώτα: 'Ιδού, θά δώση ό Κύριος σημάδι. Και πρόσθεσε: 'Ιδού, θά συλλάβη παιδί ή Παρθένος. Σημείο είναι τό ύπερφυσικό, όχι τό φυσικό...

... Όσοι πιστεύουν, ότι αυτός πού τούς όμιλει είναι ό Θεός, μέ τήν πίστη τους αυτή συνωμολογούσαν ότι «Μεθ' ήμών ό Θεός», είναι δηλαδή ανάμεσά μας σάν

άνθρωπος. Αυτό τό νόημα έχει τό Εμμανουήλ. Είναι συνήθεια τών προφητών, νά ονομάζουν άλλιώς κλήσεις τίς πράξεις πού θά συμβούν. Αυτό τό παιδί ο προφήτης σε άλλα σημεία αφήνεται νά τό καλέση Λαφυραγωγήσε γρήγορα, άρπαξε εύθύς (Ταχέως σκύλευσαν όξέως πρόνόμευσον). Όχι έπειδή τό δόθηκε αυτό αλλά επειδή άμέσως κατατρόπως τό διάβολο και του πήρε τους αιχμαλώτους πού είχε και έπειδή άρπαξε τα σκεύη, που είχαν δεχθή τήν πονηρία του, έννω τούς τελώνες, τίς πόρνες, τούς ληστές, τούς έθνικούς. Πολλά παρόμοια θά βρούμε

«Διεγερθείς... τήν γυναίκα αυτού». Γιατί μέ ευκολία μεγάλη πίστεψε στο όνειρο γιά τόσο μεγάλο πράγμα. Έπειδή ό άγγελος του φανέρωσε τή μυστική του σκεψη. Κατάλαβε ότι πραγματικά είχε έλθει από το Θεό, γιατί ό Θεός μονάχα γνωρίζει τίς μυστικές σκέψεις. Έπειδή έπειτα του υπενθύμισε και τήν προφητεία του 'Ησαϊα ή πληροφόρησή του έγινε βεβαιότερη.

«Και ούκ... πρώτοτοκον». Έχρησιμοποίησε έδώ τό έως, όχι γιά νά υποπτευθής ότι έπειτ' άπ' αυτό είχε έπαφή μαζί της, αλλά επειδή οι 'Ιουδαίοι φλυαρούσαν ότι ό Χριστός γεννήθηκε από παράνομη ένωση. Στή βλάσφημη αυτή γνώμη τών 'Ιουδαίων ό Ευαγγελιστής μάς πληροφορεί γιά τό χρονικό διάστημα και τή γέννηση του μονάχα, τό κατοπινό αφήνει σέ σένα νά τό σκεφθής. Πώς μπορούσε νά θελήση ή και νά στοχαστή καν νά έχη έπαφή μ' εκείνη πού συνέλαβε από τό Άγιο Πνεύμα κι είχε γίνει τέτοιο πολύτιμο σκεύος; Γιά τή σαρκική ένωση έδώ χρησιμοποιή τόν εύφημισμό γνώση. Έπίσης ιδίωμα τής Γραφής είναι νά μή χρησιμοποιεί τή λέξη έως σέ περιωρισμένο χρόνο. Παράδειγμα στην περίπτωση τής Κιβωτού. Και δέν επέτρεψε ό κόρακας έως ότου ξεράθηκε ή γή ούτε έπειτα βέβαια δέν επέστρεψε. Και σ' άλλο σημείο. Κάθισε στα δεξιά μου, έως ότου κάμω τούς έχθρους σου υποπόδιό σου. Βέβαιο είναι ότι και μετά τήν υποταγή των εχθρων, όμοια θά παραμείνει στα δεξιά του. Πολλά τέτοια βρίσκονται σέ πολλά σημεία. Πρωτότοκο πάλι έννοει όχι τον πρώτο μόνο από τούς άδελφούς, αλλά τόν πρώτο και μοναδικό. Έχει κι αυτή τή σημασία ή λέξη πρωτοτοκος. Τή λέξη πρώτος χρησιμοποιεί ή Γραφή, όταν θέλη νά πη μόνος. Όπως, έγώ είμαι πρώτα Θεός, κι έπειτα από μενα δέν ύπάρχει άλλος.

Τέσσερις σημασίες παίρνει στην θεία Γραφή ή λέξη πρωτότοκος. Σημαίνει αυτόν πού γεννήθηκε πρώτος από τούς άδελφούς του, όπως ό Ρουβείμ λέγεται πρωτότοκος από τούς γιους του 'Ιακώβ. Επίσης τόν πρώτο και μοναδικό, πού είναι ή περίπτωση μας. Ακόμη σημαίνει τόν εξαιρετικό και πολύτιμο, όπως στή φράση. Και Εκκλησία πρωτοτόκων πού έχουν άπογραφή στους ουρανούς. Κοντά σέ όλα αυτά σημαίνει κι αυτόν πού προυπάρχει πριν από όλα ή φράση Πρωτότοκος όλης τής δημιουργίας, δηλαδή αυτός πού ύπάρχει πριν από κάθε πλάσμα. Και του έδωσε τό όνομα 'Ιησούς. Τόν ώνόμασε ό 'Ιωσήφ, όπως τόν είχε οδηγήσει ό άγγελος».

Προτού όμως κλείσω αυτά τά, άς τά άποκαλέσω, Έρμηνευτικά, έρχομαι νά εύχηθώ εις όλον τό πλήρωμα τών Γ.Ο.Χ. έν Ελλάδα, και εν τή αλλοδαπή όπως τό θεϊον Βρέφος τής Βηθλεέμ καταυγάσει τάς καρδιάς μας διά νά τυχώμεν όλoi μας, παντελούς σωτηρίας καθ' ά έπηγγελματο ό Άγγελος προς τούς άγραυλούντάς ποιμένας. Αμήν.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΠΛΗΡΗΣ ΑΜΕΤΑΝΟΗΣΙΑ

Ἐπ' εὐκαρία τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ θύραις ἐλευσομένου νέου ἔτους ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Φ.Ο. καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἀνά τὴν Ἑλλάδα χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Καθολικῆς μας Ἐκκλησίας ὅπως ὁ ἀνακλιθεὶς Κύριος καταυγάσει μὲ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας καὶ μᾶς ὁδηγήσει εἰς τὴν «σωτηρίαν» καθ' ἃ ἐπηγγειλάτο ὁ Οὐρανός. Μὲ τὰς ἀνωτέρω εὐχάς μου ἔχω νὰ παραπέμψω τὸν ἀγαπητὸν ἀναγνώστη εἰς τὴν Φ.Ο. ἀρ. 828 μὲ ἡμερ. Αὐγ. Σεπτ. 1989 εἰς τὸ ὁποῖον φύλλον τῆς ἐφημερίδος ἐδημοσιεύετο μία σαφὴς προειδοποίησις τοῦ Παιραϊῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα ΣΗΨΙΣ. Ἐπειδὴ ἡ προειδοποίησις τοῦ ἀρχιερέως ἦτο σημαντικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα (μὲ τοὺς ἐπικαλουμένους λόγους καὶ σχόλια) λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τὸ κείμενον καὶ προχωρῶ νὰ ἐπισημάνω ἕτερα διότι καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι σαφῶς ἐκπεφρασμένη ὅτι ἡ Σηψις εἶναι καθολικὴ πού τείνει νὰ γίνῃ «κανὼν» μὲ ἐλαχιστότατες φωτεινὲς ἐξαιρέσεις. Ἡ λέξις πανσεξουλισμός θὰ ἐταίριαζε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀλλὰ ἡ σημασία τῆς ὀχρεῖ ἐμπρός εἰς τὴν καθολικότητα τῆς πορνείας ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Κατελύθησαν τὰ πάντα καὶ κάθε οἰκογένεια ἐμφανίζει οἰκτρὸν κατάντημα ἠθικῆς καταπτώσεως ἀσχέτως ἂν μερικὰ μέλη αὐτῆς εὐρίσκονται ἐν ἠθικῇ ἁρμονίᾳ. Μόνον ἡ πόρνη ἡ ἐμφανιζομένη εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἡ οδυρομένη διὰ τὰ ἐρεῖπια τῆς Βαβυλώνος, σαφῶς ἐμφανιζομένη παρὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὡς «ΕΠΕΣΕΝ ΕΠΕΣΕΝ Ἡ ΒΑΒΥΛΩΝ Ἡ ΜΕΓΑΛΗ» (Ἀποκαλ. 14,8) εἶναι δυνατόν νὰ προσομοιάσῃ αὐτὴν τὴν συντριπτικὴν πεπτωκυῖαν κατάστασιν.

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἐπίσης βλέπομεν (22,11).

ἽΟ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι».

«ὅτι ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι» φθάνει νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ παρούσα γενεὰ καὶ δυνατόν ἢ ἐπερχομένη θὰ δώσῃ ὅλον τὸ μέτρον τῆς ἠθικῆς μας καταπτώσεως, ὁπότε, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ δικαία κρίσις τοῦ Κυρίου διὰ νὰ καθήσωμεν ὅλοι εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ πόνος τῆς καρδίας μου εἶναι τοιοῦτος ὥστε πρέπει νὰ τὸν ἐκφράσω χωρὶς κανένα περιορισμὸν διότι βλέπω τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐκδηλὰ καὶ ἡ ἀναμενόμενη κρίσις τοῦ Παντοδυνάμου δὲν θὰ εἶναι μακρὰ ἀπὸ ἡμᾶς ἴσως καὶ τῶν τέκνων μας. Ἀλλὰ σὺν ἄλλῳ Προφῆτῃ Ἱερεμίας ἢ ἄλλῳ Προφῆτῃ Ἀγγαῖος (ὁ ὁποῖος ἐορτάζει σήμερον) μᾶς παρακινεῖ νὰ ἀναγνώσωμεν τὰ δύο Κεφάλαια τῆς Προφητείας του τὰ ὁποῖα ἐμφανίζουν τὸν μεγάλο Βαλτάσαρ νὰ θρηνεῖ γιὰ τὰ ἐρεῖπια τοῦ ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, τὰ ὁποῖα ἀναμένουν τὴν ἀναστήλωσιν των. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὰ δύο Κεφάλαια βλέπομεν καὶ τὴν εὐχάριστον προειδοποίησιν τοῦ Οὐρανοῦ ὅτι θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Μεσίας ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ κακῶς κείμενα.

Κλείνων τὴν παρούσα μου ἄς ἀνατρέξω εἰς τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐφεσιν τῆς θείας μετανοίας διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἐν κλαυθμῷ νὰ ἐπισύρομεν τὸ μέγα ἑλεός Του. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν προσπαθήσουμε ἔστω καὶ λίγο, θὰ ἀκούσῃ ὁ Οὐρανός καὶ θὰ δώσῃ «ὑετὸν εἰς τὴν αὐχθρῶσαν ἀνθρωπότητα».

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ο ΜΝΗΣΤΩΡ ΙΩΣΗΦ

— Θὰ ἤθελα πολὺ ὡς ἀρχιερεὺς τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Κυρίου μαζί μὲ τὰς εὐχάς μου τὰς ὁποίας ἀποστέλλω εἰς ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ φυσικὰ εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὅπως ὁ νεογεννηθεὶς Κύριος κατευθύνῃ τὴν ζωὴν μας καὶ μᾶς ἀξιοῖ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του ὁ δὲ ἐπὶ θύραις Ἐνιαυτός τοῦ Κυρίου 1992 μᾶς εὕρῃ ἀγωνιστάς δι' αὐτὰ τὰ ὁποῖα εὐχόμεθα ἀνωτέρω.

Ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ ὁποῖον θέλω νὰ ὑποσημειώσω μαζί μὲ τὴν ἐκδοσιν τῆς Φ.Ο. τοῦ λήγοντος μηνός

Δεκεμβρίου εἶναι νὰ ἐμφανίσωμεν μίαν ἄλλην ὑψίστην μορφήν διαγραφουμένη ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις καὶ ἐν τῇ ὑμνολογίᾳ μας εἶναι τὸ θεῖον πρόσωπον τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ τὸ ὁποῖον δίδει μερικὰ πνευματικὰ σκιρτήματα που πρέπει νὰ τὰ χαρακτηρίσωμεν δεόντως καὶ νὰ τὰ ὑπογραμμίσουμε διότι εἶναι δυνατόν ν' ἀποτελέσουν καὶ γιὰ μᾶς Κανόνα τῆς χριστιανικῆς μας πολιτείας. Ὁ ἅγ. Ἰωσήφ κατευθυνόμενος ἀπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐνήργησέ μὲ σύνεσιν καὶ σωφροσύνη βλέποντας ὅτι ἡ Παρθένος Μαριάμ εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν κυο-

φορίας χωρίς αυτός νά αποδώση εἰς τήν μεμνη-
στευμένην κόρην ἔστω καί τόν ἐλάχιστον ἀσπα-
σμόν. Μᾶς ἀναγράφει ὁ Θ. Ματθαῖος μόλις διεπί-
στωσε τό πρωτάκουστον αὐτό γεγονός ἔμεινεν
ἀναυδὸς ψυχῇ τε καί σώματι μὴ γνωρίζοντας τήν
θεῖαν ἐπέμβασιν, ἀλλὰ ὁ Θ. Ματθαῖος Κεφ. Α'-20
μᾶς ἀναφέρει τό ἑξῆς: «Ταῦτα δέ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος
ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰω-
σήφ υἱὸς Δαυὶδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριάμ τήν
γυναῖκα σου· τό γάρ ἐν αὐτῇ γεννηθέν ἐκ Πνεύματος
ἐστὶν Ἅγιον».

Κατόπιν τῆς διαβεβαιώσεως παρὰ τοῦ ἁγ. Πρω-
ταγγέλου Γαβριὴλ ὅτι τό κυοφορούμενον ἦτο ἐκ
Πνεύματος ἁγίου ἡρέμησε τήν συνειδησίν του καί
ἐκτοτε ἡ ὁλὴ συμπεριφορά του πρὸς τήν Παρθένον
Μαρίαν ἦτο συμπεριφορά ἐνός «ἐχέφρονος παιδα-
γωγοῦ» καί προστάτου γιὰ νά συνεχίσῃ τό ἔργον
καί νά παραμείνῃ ὡς μνήστωρ Ἰωσήφ διὰ μέσου
τοῦ χρόνου, ὃχι μόνο τῆς κυοφορίας ἀλλὰ καί μέχρι
τῆς τελευτῆς του. Φυσικά τὰ ἐπακολουθήσαντα
γεγονότα τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως ἦταν ὅλα
συνταρακτικά καί ἐκτός χρονικῆς συμπεριφορᾶς,
καί ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ ἀπὸ θαῦμα σέ θαῦμα τό
ὅποιον τοῦ ἀπεκάλυπτε ὁ Οὐρανὸς κατέστη
δοχεῖον ἁγίον δι' ὅλον τόν χρόνον τῆς ἐπὶ Γῆς βιω-
τῆς του. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ἓνα καί
μόνον ὅτι μετὰ τήν γέννησίν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἦτο
αὐτός ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τήν Παρθένον Μαρίαν εἰς
χώραν ἀλλοτρίαν, καί ἐκεῖ ἐργαζόμενος, προσέ-
φερε τὰ ἐλάχιστα εἰς τήν ἀγνὴν Κόρην γιὰ τήν συν-
τηρησίν αὐτῆς καί τοῦ τέκνου τῆς. Ἡ παράδοσις
ἀναφέρει ὅτι ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ
καί τόν πρωτότοκον υἱόν του Ἰάκωβον ὁ ὁποῖος
λόγω τῆς νεανικῆς του ἡλικίας προσέφερε πολλά
γιὰ τόν γεννηθέντα Ἰησοῦν καί τήν Μητέρα του.

Θά ἤθελα νά περιγράψω ὅλην τὴν ψυχολογικὴν
καστάστασιν τοῦ μνήστορος κατὰ τήν κυοφορίαν
ἀλλὰ τοῦτο θά ἀπῆται καί χρόνον καί ἔκτασιν τοῦ
μικροῦ μου ἄρθρου. Ἐκεῖνο ὅμως τό ὅποιον θά
παρακαλέσω τόν Ἅγ. Ἰωσήφ νά μᾶς διατηρεῖ
σώφρονας καί καθαροὺς ψυχῇ τε καί σώματι ἐν
μέσῳ σκολιᾶς καί διεστραμμένης κοινωνίας, ἡ ὁποία
ἀσφαλέστατα, ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τόν φυσικόν ροῦν
τῆς ἠθικῆς συμπεριφορᾶς καί ἀγωγῆς. Εἴθε ὁ μνή-
στωρ νά μᾶς διατηρήσῃ, ὡς γράφουμε ἀνωτέρω,
διὰ νά τύχωμεν ἐλέους, γονυκλινῶς αἰτοῦντες αὐ-
τόν ἀπὸ τόν ἀνακλιθέντα εἰς τήν Φάτνην τῶν ἀλό-
γων.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Φοβερός Ξεπεσμός

Οἱ σεπτοὶ Ἀρχιερεῖς μέ τὰ ἄρθρα τους, ἐπιση-
μαίνουν τόν μέγιστον κίνδυνον πού ἐμφωλεύει
μέσα στήν Κοινωνία, μ' αὐτόν τον σαρκικόν ξεπε-
σμόν σέ πλήρη ἔκτασι. Ὅλοι καί ὅλες «ἁμαρτά-
νουν» χωρίς κανένα φόβο Θεοῦ, λές καί ὁ Θεός
ἔχει ἀποθάνει. Τρομάζεις νά βρεῖς μέσα στό περι-
βάλλον πού ζῶμεν, ἔστω καί μιά ἐξαιρέσι. Ἀδίστα-
κτα, μπορούμε νά πούμε, ὅτι ἐπῆλθε ἠθικὴ κατάρ-
ρευσις διὰ τοὺς πάντας. Τότε πού εἶναι αἱ ἐξαιρέ-
σεις; Μπορεῖτε ἐσεῖς νά μᾶς τό πεῖτε; Ἡ σαρκικὴ
ἁμαρτία εἶναι πλέον τῆς μόδας καί φοριέται ἀπὸ
μικροὺς καί μεγάλους. Ἡ γνησιότης τῆς ὀρθοδο-
ξίας μας ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἠθικά ἀναστήματα καί
ἥθος. Θά μπορέσωμε ἄραγε ἐμεῖς ἡ μικρά ζῆμη διὰ
ν' ἀντιμετωπίσωμεν αὐτό τό ἀπίστευτον κακὸν πού
«ἐπιπλέει», καί θάττον ἡ βράδιον θά ἐπισύρει τήν
δικαίαν τιμωρίαν μας; Ὁ Οὐρανὸς μ' αὐτά πού μᾶς
δείχνει ὡς ἡ ἀνομβρία ἡ πολλές φορές καταιγίδες
μᾶς προειδοποιεῖ Μετανοεῖτε διότι ἄλλως ὁ Κύριος
θά φανεῖ τιμωρός. Τό χθεσινόν Εὐαγγέλιον
Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα ἔλεγε ὁ Κύριος πρὸς τοὺς
Γαλιλαίους Μετανοεῖτε ἡγγικεν γάρ ἡ Βασιλεία τῶν
Οὐρανῶν. Ἔτσι ἄρχισε τό κήρυγμά Του πρὸς τοὺς
Γαλιλαίους. Ἄς ἀλλάξωμεν λοιπόν τρόπον ζωῆς,
διότι ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία εἶναι ἀσύδοτη καί ἐξοργι-
στικὴ.

2. Παπισμός, Οὐνία καί Ὁρθοδοξία.

Γιατί ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία μ' αὐτά πού «ὀ-
σφραίνεται» καί βλέπει δέν διακόπτει παντελῶς
τόν διάλογον μέ τόν παπισμόν βλέποντας, τὰ
φοβερά ἐγκλήματα πού γίνονται ἀπὸ τό παράγω-
γόν του πού λέγεται Οὐνία; Καλῶς ἔκανε ἡ Ὁρθο-
δοξία πρό χίλια χρόνια πού τοὺς ἀπέκοψε ἀπὸ τό
σῶμα τῆς καί τοὺς ἀνεθεμάτισε. Μήπως αἱ ἐγκλη-
ματικά σταυροφορία τοῦ Μεσαιῶνος δέν εἶναι ἓνα
καθαρόν πειστήριον τῆς ἐγκληματικότητος τῆς
Δυτικῆς Ἐκκλησίας; Καί ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἄς πούμε
μερικά χτυπητά γεγονότα τῆς προσφάτου ἱστορίας
διὰ νά τὰ ἀναβιώνουμε ἡμεῖς οἱ χριστιανοί. Ἀκού-
σατε τόν Πάπα νά διαμαρτυρηθεῖ διὰ τόν ξεσηκω-
μόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τό 1921 μέ τὰς ἀθρόας σφα-
γὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τήν Μ. Ἀσίαν; Ἀκούσατε
τόν Πάπα νά κινεῖται ἀπὸ τήν θέση του διὰ τήν
σφαγὴ τῶν Ἀρμενίων διότι ὅπως ξέρετε 1.500.000
λαοὺ ἐσφάγησαν ἐν μιᾷ καί μόνον νυκτί. Μήπως
ἀκούσατε τόν Πάπα νά διαμαρτυρηθεῖ διὰ τό
ἐγκλημα τῆς Κύπρου καί διὰ τοὺς ἀπωλεσθέντα
1616 ἀδελφούς μας πού εὕρισκονται ἡ πέθαναν
μέσα στήν Τουρκίαν; Δέν βλέπετε τώρα τό Βατικανόν
νά ἀποστέλει ὅπλα εἰς τοὺς Κροάτας ἐναντίον

των Σέρβων; Ο θρησκευτικός τύπος ανέγραψε και αναγράφει τις 800.000 των Ορθοδόξων που πρόσφατα έσφαγιάσθησαν επί Τίτο; Αυτά κύριοί μου δέν είναι εγκλήματα του 20ου αιώνας που τρανταχτά μιλούν διά τά εγκλήματα του Βατικανού. Πώς λοιπόν έμεις θά συνδιαλαγώμεν μέ κρυφούς κακούργους; Πώς θά γλυτώσωμεν από την θανατηφόρον περίσφιξιν που μας έχει τό Βατικανόν και οι περί τό Βατικανόν;

3. Τό Παγκόσμιον Χρέος

Όλες οι χώρες και της Γηραιάς Εύρώπης και της Βορ. και Νοτ. Αμερικής, όπως ακούτε και «βλέπετε» είναι χρεωμένες. Της U.S.A. τό έμπορικόν ίσο-

ζύγιον εύρίσκεται εις «παθητικήν» κατάστασιν και ό άρχηγός της κ. Μπούς κάνει χρέη έμπορικού άκούλουθου έπισκεπτόμενος ιδιαίτέρως την Ιαπωνίαν. Ο κοσμοναύτης ό Ρώσος είναι τρεις μήνες στό διάστημα και αναμένει έναγωνίως κάθοδον, άλλως θά αναλωθει εις τόν, έκτός γηίνης ατμόσφαιρας, χώρον διότι δυστυχώς ή άλλοτε εμφανιζόμενη ως εκμάζουσα Ρωσία, σάν έπαίτης ζητεί οικονομικήν βοήθειαν!

Προσέξατε αυτά είναι σημάδια των καιρών και δίδουν μαθήματα επαναφοράς μας εις τόν όρθόν δρόμον του χριστιανισμού, από τόν όποιον «έξεκλίναμεν».

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΥΡΩΝ ΛΥΚΙΑΣ

Τό Ιερόν παρεκκλήσιον του άγ. Νικολάου εύρισκόμενον παρά την Αγ. Αίκατερίνη έν Σαλαμίνη έώρτασε πανηγυρικώς την ιεράν μνήμη του άγ. Νικολάου έν μέσω χιονοθύελλης διότι τά λιμεναρχεία άπηγόρευσαν τούς πλοάς εις όλην την επικράτειαν μή έξαιρουμένης και της Σαλαμίνας λόγω της επικρατούσης θαλασσοταραχής εις όλα τά Έλληνικά πελάγη.

Παρ' όλον τούτο ό άρχ/της π. Πολύκαρπος Μπεγγής επανηγύρισε τό παρεκκλήσιον μέ πλήρωμα μόνον έξ Σαλαμίνας. Ως συνήθως, ή μεγάλη άρτοκλασία ή επευλογηθείσα έδιδε άψευδή τόνον της προσεκτικής έργασίας και όλοι οι χώροι περί την Ι. Μονήν ήταν ιδιαίτέρως φροντισμένοι. Ο Πρωτονοτάριος κ. Χρήστος Χαλβατζής κατώρθωσε νά φθάσει και νά λάβει μέρος εις την ακολουθίαν μετά του Ιεροψάλτου Ιωάννου Περδικούρη και του άριστερου Ιωάννου Σουλιώτη. Τόν πανηγυρικών της ήμερας έξεφώνησε ό κ. Χρ. Χαλβατζής λέγων πώς ό άγ. Νικόλαος είναι μέγιστος φωστήρ του έκκλησιαστικού στερεώματος διότι είναι συνοδοιπόρος της ανθρωπότητας και φίλος όρφανών και χηρών. Έκτός αυτών είναι και ό αντίαιρεσιάρχης κατά του Άρείου έν τη Α' Οικουμενική Συνόδω. Μετά τό πέρας παρετάθη τράπεζα έξυπηρετούμένης από την άδελφή του Ιερέως, μετ' άλλων κυριών, έν μέσω χαράς και εύλογίας.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΜΥΘΟΥ-ΝΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Τήν 12ην Δεκεμβρίου επανηγύρισε ό Ι. Ναός άγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας μέ ιεουργούντα τόν οικείον Μητροπολίτην Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιον και του Μητροπολίτου Πενταπόλεως κ.

Καλλιόπιου, άρτί άφικθέντος έξ Η.Π.Α., μέ έφημέριον του άρχιμ. π. Πολύκαρπον Μπεγγήν και τόν πρωθιερέα π. Κων/νον Βελέντζαν και τό πνευματικόν αυτού τέκνον Ιερέα π. Περιάνδρον. Μεγάλη άρτοκλασία ή επευλογηθείσα παρά των άρχιερέων έλάμπρυνεν την έορτήν μέ ιεροψάλτας τούς κ. Ιωάννην Συμεωνίδην και Ιωάννην Περδικούρην και άλλους βοηθούς. Κατά τό κοινωνικόν ώμίλησεν ό Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος επί πολλών θεμάτων άπασχολούντων την Ιεράν Σύνοδον ιδιαίτέρως δέ ήτο καταπέλτης κατά των Μονοφυσιτών (Αρμενίων και Προκαληδονίων).

Μετά τό πέρας της ακολουθίας παρετέθη τράπεζα αγάπης έν μέσω άδιαπτώτου χαράς και εύτυχίας. Η Φ.Ο. εύχεται πώς ό Αγ. Σπυρίδων ό καταπέλτης του Άρείου την Α' Οικουμενικήν Σύνοδον νά κατευθύνη τό έργον του αγώνος, τό όποιον είναι σκληρόν, μέ τās σημερινάς συνθήκας που ζώμεν.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΛ. ΦΑΛΗΡΟΥ

Ο Ι. Ναός της Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης όδ. Πρωτέως 88 Παλ. Φάληρο έώρτασε την Παναγία την Μυρτιδιώτισσα μέ επικεφαλής τόν οικείον Μητροπολίτη Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιον και τόν Μητροπολίτην Εύρίπου κ. Ιουστίνον. Κατά την έσπέραν της κυριωνύμου ήμέρας έγένητο ό Έσπερινός έν μέσω καλλιφώνων ιεροψαλτών, και έν μέσω σχετικής άρτοκλασίας κατά δέ την ίδίαν ήμεραν ιεουργούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Εύρίπου κ. Ιουστίνου και άλλου ιερατείου ως έπίσης και του προϊσταμένου του Ι. Ναού π. Μακαρίου Πικίου.

Τόν πανηγυρικών της ήμέρας έξεφώνησε ό ιεουργών και εξύμνησε τά θαύματα της Μυρτιδιώτισσης τά όποια είναι μεγάλα και θαυμαστά και πλησιάζουν τās ήμέρας μας διότι ή άνευρεθείσα θεία

εικόν της Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης είναι πολύ πρόσφατος μή υπερβαίνουσα τὰ 300 ἔτη. Μετά τὸ πέρας τῆς Θ. Ἀκολουθίας ἔλαβε χώραν καὶ περιφορά τῆς ἀγ. εἰκόνος εἰς τὰς ἐπισήμους ὁδοὺς τοῦ Παλ. Φαλήρου μέ ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημάρχου Χρυσοβερίδη καὶ ἐκχωρηθείσης τῆς μπάντας τοῦ Δήμου.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΜΗΝΑ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Κατὰ τὴν 11ην Νοεμβρίου ἡμέρα Κυριακὴν ἐπανηγύρισε τὸ νεοίδρυθέν παρεκκλήσιον τοῦ ἀγ. Μηνᾶ, Βίκτορος καὶ Βικεντίου τῆς Ἱ. Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Ἀμπελάκια Σαλαμίνος. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ὁ ἱεουργὼν ἀρχ/της π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος ὠμίλησε διὰ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου καὶ ἰδιαίτερος ἐτόνισε τὴν θαυμαστὴν ἐπέμβασιν τοῦ μεγαλομάρτυρος εἰς τὴν μάχην Ἑλ-Ἀλαμείν τῆς Ἀφρικῆς. Μετά τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεῖσα παρὰ τοῦ π. Χριστοφόρου βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ἀδελφάτον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὑπαπαντῆς Μουλκίου μέ ἐπικεφαλῆς τὴν Γερόντισσαν Χριστοδούλην. Ἱεροψάλλται ἦσαν ὁ Ἰωάννης Περδικούρης καὶ Ἰωάννης Σουλιώτης.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΕΝΔΟΣΕΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ

Τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου εορτὴν τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐώρτασε ὁ νέος ἀναγεγθεὶς Ἱ. Ναὸς ἐν Λαμῖα μέ πᾶσαν πανηγυρικὴν εὐπρέπειαν καὶ ταξιν. Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως τοῦ τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ἐλειτούργησεν μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκφύεν ὁ ἀγ. Φθιωτὶδὸς κ. Καλλίνικος ἀναφέρθεις εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου ἀγ. Ἀνδρέου καὶ τὴν ἁγίον ζωὴν τοῦ καὶ Σεβ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος τὸν λόγον τοῦ μέ τὴν ὥρεαν τοῦ οἰκοπεδοῦ διότι οἱ αἰμεινωστοὶ ὀφθαλμοὶ εἶχαν τὸν ποθὸν νὰ γίνῃ ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ εἰς μνημόσυνον τῆς οἰκογένειας Σιδερά.

Τὴν ἐν λόγω εορτὴν παρηκολούθησεν πολὺς κόσμος καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου Νομοῦ.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἱερά Πανύγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου

Παρά τίς ἀντίξως καιρικὲς συνθήκες ἐορτάσθη καὶ ἐφέτος μέ τὴν πρέπουσα μεγαλοπρέπεια ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τὸν ὁμόνυμον Ναὸν Περιστερίου, σημειώσασα μεγάλη ἐπιτυχία.

Τόσο τὴν παραμονὴν ὅσο καὶ τὴ κυριώνυμον ἡμέρα τῆς εορτῆς τελέσθησαν οἱ πανυγηρικές ἀκολουθίες προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, συμπαραστατομένου αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καὶ βοηθουμένων αὐτῶν ἀπὸ τῶν Ἀρχ/των π. Γεροντίου Λουδάρου, π. Μεθοδίου, Δεσποτίδη, π. Νεκταρίου Ἐλευθερίου, τοῦ Ἱερομονάχου, π. Μα-

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΜΦΙΑΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου Ἀμφιάλης Πειραιῶς ἐπανηγύρισε μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα. Ἀφ' ἑσπέρας ὁ μέγας Ἑσπερινὸς ἐπὶ κεφαλῆς τὸν οἰκεῖον ἱεράρχην κ. Γερόντιον πλαισιούμενον ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Χίου καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου μέ πληθὸς ἐκλεκτοῦ ἱερατείου. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἠύλῳγησαν τὴν μεγάλην ἄρτοκλασίαν μέ κατάνυξιν καὶ βυζαντινὴν ἱεροπρέπειαν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης βοηθούμενος παρὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ π. Παχωμίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε πατρικῶς εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ. Μετά τὸ πέρας τῆς Θ. λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος μέ πληθὸς ἐκκλησιάσματος. Ἡ γερόντισσα Θέκλα μετὰ τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ὅπως πάντα φιλοφρόνως καὶ εὐπροσηγόρως προσέφερεν ἀναψυκτικὰ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ εὐθυμίας.

καρίου Πικίου καὶ τῶν ἱερέων π. Δημητρίου Ραϊκού καὶ π. Βασιλείου. Τὴν ἱεράν λιτανευτικὴν πομπὴν τῆς ὁποίας προπορεύονταν ἡ Φιλαρμονικὴ μπάντα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας τοῦ τόσο ὁ Δήμαρχος Περιστερίου κ. Θ. Δημητρακόπουλος ὅσο καὶ ἄλλοι Δημοτικοὶ καὶ τοπικοὶ φορεῖς. Ἀξιοὶ ἐπαίνου εἶναι οἱ ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι ποῦ συνετέλεσαν εἰς τὴν αἴγλην τῆς πανυγηρέως τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΝ ΛΑ- ΜΙΑ

Τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου εορτὴν τοῦ ἀναφερομένου ἀγ. Σπυρίδωνος ἐόρτασε μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ βυζαντινῆς τάξεως ὁ κυριώνυμος Ναὸς τοῦ ἁγίου ἐν Λαμῖα. Τὸ ἑσπέρας χοροστατοῦντος τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου ἔλαθεν χώραν ἐπίσημος ἄρτοκλασία, τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος Ἀρχιερεὺς συλλειτουργοῦντος μετὰ τοῦ ἀγ. Θεοφάνους κ. Εὐθυμίου καὶ Σεβ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου ἐτέλεσαν τὰ τῆς θείας λειτουργίας, συμπαραστατομένοι ὑπὸ τοῦ Γέροντος Μακαρίου, ὅστις καὶ ὠμίλησεν ἀρμοδίως.

Κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος παρευρίσκετο καὶ ὁ ἀρχ/της κ. Εὐθύμιος Μπαρδάκας ὡς ἐπίσης καὶ πληθὸς κόσμου ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλίᾳ.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Συνέχεια Β'

ΩΔΗ Γ' Ο ΕΙΡΜΟΣ

Καταβασία
Σταυρόν χαράξας Μωσής.
Ωδή γ' ο Είρμος

«Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται τῷ βλαστῷ γάρ προκρίνει τὸν ἱερέα τῇ στερεινούσῃ δὲ πρώην. Ἐκκλησία νῦν ἐξήνησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα».

Ὡς ἐπαφῆκε ραπιζομένη ὕδωρ ἀκρότομος, ἀπειθοῦντι λαῷ, καὶ σκληροκαρδίῳ, τῆς θεοκλήτου ἐδήλου, Ἐκκλησίας τὸ μυστήριον· ἧς ὁ Σταυρὸς, τὸ κράτος, καὶ στερέωμα.

Πλευρᾶς ἀχράντου λόγχῃ τρωθείσης, ὕδωρ σὺν αἵματι ἐξεβλήθη, ἐγκαινίζον διαθήκην, καὶ ρυπτικὸν ἁμαρτίας· τῶν πιστῶν γάρ Σταυρὸς καύχημα, καὶ Βασιλέων κράτος καὶ στερέωμα.

Θά ἐπακολουθήσῃ εἰς τὸ προσεχὲν φύλλον τῆς Φ.Ο. ἡ Γ' συνέχεια, παραφράζουσα σημεῖα τοῦ Κανόνος πού εἶναι καὶ γλωσσικῶς δύσκολα, ἀλλὰ καὶ μέ νόημα «βαθυτέρον», κρατεῖστε, ἂν θέλετε, τὰς ἐκδόσεις τῆς Φ.Ο. μέ τὰ σημεῖα τὰ ἐρμηνευόμενα, πού σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἐγώ, ἐλάχιστος, ὡς ἱερεὺς εὐχομαι ὁ ἀνακλιθεὶς Κύριος ἐν τῇ φάτνῃ νά κατευθύνῃ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος τοῦ Οὐρανοῦ ἤλθε νά σώσῃ τὸ ἀπολωλός, καὶ ἡ ἐμὴ ταπεινότης ὡς χαρκτηρίση τὴν ψυχὴν μου ὡς ἀπώλεσθεῖσα ἐν τοῖς πταίσμασι.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν φίλον καὶ ἐκλεκτὸν συνεργάτην ἀρχ/την π. Χρυσόστομον Βάρκαν, πάντοτε μνήμονες τῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας του, εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας εὐλκρινῇ συγχαρητήρια.

Ἐπὶ προσεγκιζούσαις ἑορταῖς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος Νέου Ἑτους 1992 ἡ διεύθυνσις τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας ὑγείαν καὶ χαρὰν.

Παράφρασις

Ἡ ράβδος ἡ ἐξανθήσασα καὶ καρποφορήσασα τοῦ Ἀαρὼν (ἀδελφοῦ τοῦ Μωϋσέως) λαμβάνεται ὡς Τύπος διότι ἡ ξηρὰ ράβδος ἐδήλωνε τὴν ἐκπεσοῦσαν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἡ δὲ ἀνθοφορία τὴν πλήρη χάριτος καὶ πνευματέμφορον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ εἶναι ἰσχύς καὶ στερέωμα.

Τὰ θαλάσσια ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ραπιζόμενα ἀπὸ τὴν ἀκρότομον ράβδον τοῦ Μωϋσέως ἐδήλωναν τὸν σκληροκαρδίον καὶ ἀπειθοῦντα λαόν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος δεχόμενος «ραπίσματα» ἐδήλωνε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χάριτος, τὸ μυστήριον, τῆς ὁποίας ὁ Σταυρὸς εἶναι ὑψίστη δύναμις καὶ στερῶμα.

Ἡ ἀχράντος πλευρὰ τοῦ Κυρίου λογχευθεῖσα παρὰ τοῦ Ρωμαίου στρατιώτου καὶ ἐξ ἧς ἐξηλθε αἷμα καὶ ὕδωρ, δεικνύει τὴν Καινὴν Διαθήκην τῆς ὁποίας τὸ αἷμα καὶ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καθαρίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν τῶν πιστῶν τῶν ὁποίων ὁ Σταυρὸς εἶναι καύχημα καὶ Βασιλέων κράτος καὶ στερέωμα.

**ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ**

**Πανήγυρις αγ. Πρωτομάρτυρος Στεφάνου εις
Κορωπί**

Με ιδιαίτεραν λαμπρότητα καί θρησκευτικότητα εωρτάσθη παρά του αγ. Χίου, Ψαρρών καί Οίνου-
σών κ. Στεφάνου ή ιερά πανήγυρις του Πρωτομάρ-
τυρος Στεφάνου μέ πληθος άφικθέντων πουλμαν
έκ Πειραιώς καί όλης τής 'Αττικής.

Κατά τήν κυριώνυμον ήμέραν ό έορτάζων άρχιε-
ρεύς πλαισιούμενος από τούς άρχιερείς Σεβ. Θεο/
νίκης κ. Εϋθύμιον, Σεβ. Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον
Σεβ. 'Αττικής κ. 'Αντώνιον, Σεβ. Εϋρίπου κ. 'Ιουσί-
νον καί Σεβ. 'Αστορίας κ. Πέτρον ως επίσης από
τούς άρχ/τας π. Μακάριον Καβακίδη, π. Γερόντιον
Λουδάρον, π. 'Ανθίμου Καραμήτρου, π. Χρυσόστο-
μον Βάρκα, π. 'Ακακίου Χαλίκου, καί των πρωτοπ.
π. Καλλινίκου Μουράτογλου καί π. 'Ιωάννου Μου-
ρίκη. Κατά τήν Θ. λειτουργίαν έμεσολάβησεν καί ή

ιερά τελετή τής ρασοφορίας του έκλεκτου νέου
Γεωργίου άνεψιού του έορτάζοντος μετονομα-
σθέντος αυτού εις Στέφανον έν μέσω ιδιαίτερας
χαράς καί πανηγυρισμού όλου του εκκλησιασμα-
τος. Κατά τό κοινωνικόν έλαβεν τόν λόγον ό Γέρο-
ντας π. Μακάριος Καβακίδης όμιλήσας έφ' όλων
τών θεμάτων μέ τόν άρμόζοντα εις αυτόν θεολογι-
κόν τρόπον. Κατά τήν διάρκειαν τής λειτουργίας
άφίχθη ό Σεβ. Πειραιώς κ. Γερόντιος μετά τής
μοναστικής του ακολουθίας. Τόν χορόν των ιερο-
ψαλτών τόν διηύθυνε ό χοράρχης κ. Μιχαήλ Μίμα-
ρος έν μέσω καλλιφώνων ψαλτών.

Μετά τό πέρας τής θείας λειτουργίας παρετέθη
τράπεζα αγάπης έν μέσω χαροποιού άτμοσφαίρας.
'Η Φ.Ο. παρούσα εις αυτήν τήν συγκινησιακήν
άτμόσφαιραν ηύχθη εις τόν έορτάζοντα ό όποιος
τυγχάνει καί Ταμίας του Γεν. Ταμ. 'Εκκλ. Γ.Ο.Χ. 'Ελ-
λάδος ύγείαν καί χαράν καί όπως τόν άξιοί ό Θεός
νά έμφανίζει τήν πανήγυριν κατά τρόπον όμολο-
γιακόν, προς δόξαν τής Τριαδικής Θεότητος.

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

'Εκ του Θρησκ. Περιοδικού «ΟΡΘΟΔΟ-
ΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» ιδιαίτερου έν-
διαφέροντος κειμένου.

'Ανεγνώσαμεν μετά χαράς εις τόν
«Ορθόδοξον Παρατηρητήν» (ύπ' άρ.
35 φύλ. Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου, σελ.
84-86) τό δημοσίευμα υπό τόν τίτλον
«ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΑΤΑ-
ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΝΙΚΗΤΑ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟ-
ΠΟΥΛΟΥ, ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ, ΕΠΙ
ΤΗΣ ΜΗΝΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥ-
ΣΙΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ
Γ.Ο.Χ. ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ,
ΕΠΙ ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΕΙ Κ.ΛΠ.»

Διευκρινίζεται ότι ό Σεβ. Μητροπο-
λίτης Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως κ. Καλλιό-
πιος είχε μηνυθει μετά του Πανος. 'Αρ-
χιμ. π. 'Αμβροσίου Νικηφορίδη, υπό
του «Μητροπολίτου» Δράμας Διονυ-
σίου, επί άντιποιήσει στολής, καί δια-
κριτικών, κατά τήν παρουσίαν των εις
τήν συγκέντρωσιν διαμαρτυρίας, λόγω
τής άπαγορεύσεως άνεγέρσεως 'Ι.

«Διά νά κρίνη τις επί κατηγορίας κατά Κληρικού ακολουθούντος τό παλαιόν
έν τή θεία Λατρεία (Παλ/του), επί άντιποιήσει κλπ., των άρθρων 175 παρ.2 καί
176 Π.Κ., πρέπει άναγκάως νά γνωρίζη καλώς τό Παλαιοημερολογιακόν ζήτημα εις
όλας του τάς διαστάσεις. 'Η έλαχιστότης μου έχει έγκύψει έπ' αυτού, λόγω τής
μακράς ύπηρεσίας μου ως νομικού συμβούλου τής 'Εκκλησίας των όπαδών του κατά
τό Παλαιόν ('Ιουλιανόν) 'Ημερολόγιον 'Εορτολογίου, τής λεγομένης 'Εκκλησίας
των Γνησίων 'Ορθοδόξων Χριστιανών τής Ελλάδος (Γ.Ο.Χ.). Καί πιστεύσας ότι

Ναού Γ.Ο.Χ. έν Δράμα. 'Ο κ. 'Αναγνώ-
στόπουλος ήτο ούσιώδης μάρτυς ύπε-
ρασπίσεως. Καί τό συμβούλιον Πλημ-
μελειοδικών Δράμας, ένώπιον του
όποιου ήχθη ή ύπόθεσις διά του ύπ'
άριθμ. 46/1991 Βουλεύματός του άπήλ-
λαξε τούτους τής κατηγορίας, άναγνώ-
ρίσον αυτούς ως κανονικώς χειροτο-
νημένους καί δικαιοματικώς φέροντας
τήν περιβολήν καί τά διακριτικά του
Θρησκευτικού λειτουργού τής 'Ανατο-
λικής 'Ορθοδόξου του Χριστού 'Εκκλη-
σίας.

Συγχαίρομεν από καρδίας τούς
δικαίως άθωοθέντας, επί τή λαμπρά
δικαστική νίκη. Καί τόν κ. 'Αναγνώ-
στόπουλον διά τήν σαφώς τεκμηριω-
μένην καί στοιχειοθετημένην μαρτυρι-
κήν του κατάθεσιν, τήν όποιαν καί άνα-
δημοσιεύομεν, λόγω του πράγματι
ιδιαίτερου ένδιαφέροντος του περιε-
χομένου της, έχουσιν ως έξης:

τοῦτο εἶναι τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἑορτολόγιον τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ ἀκολουθῶν, ἐγκαυχώμενος ἐν Κυρίῳ. Καὶ τὸ ἐκθέτω ἐν ἀπολύτῳ ἱστορικῇ, συνταγματικῇ καὶ νομοκανονικῇ ἀκρίβειᾳ καὶ ἐν πάσῃ δυνατῇ, λόγῳ τοῦ μεγέθους τοῦ ζητήματος, συντομίᾳ.

Ἡ Ἁγία Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Νικαίας, τὸ 325, μέ τήν, ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θέσπισιν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, προσήρμοσε καὶ τὸ Ἑορτολόγιον εἰς τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπεκύρωσαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξ Οἰκουμενικαῖ Σύνοδοι. Εἶναι, λοιπόν, τοῦτο Ἱερά Παράδοσις τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας 17 ὅλων αἰώνων.

Ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος πρῶτος βροντοφωνεῖ διὰ τὰς Παραδόσεις: "Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις, ὥς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν" (Β' Θεσ. β, 15). Καὶ ἀλλοχού: "Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς, ἡ Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω· ὡς προειρηκαμεν καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἰ τις εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω" (Γαλ. α', 8-9). Καὶ ὁ Μέγας Φῶτιος: "...οὕτω ἡμῶν οἱ πατέρες παρελήφασιν, οὕτως ἡμῖν τοῖς μετ' ἐκείνοις παραδεδώκασιν" καὶ "...καὶ μὴ λιπεῖν τὴν πατρῶν τάξιν, ἣν ὑμᾶς οἱ πρόγονοι, δι' ὧν ἐπραξαν, κατέχειν παραδεδώκασιν".

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὴν Η' Πράξιν αὐτῆς ἀποφαίνεται: "Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἐγγράφον ἢ ἀγράφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα" (Β' τόμ. Συνοδ. σελ. 883).

Ἐν ἔτει 1923 ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, προτιθεμένη ν' ἀλλάξῃ τὸ Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 13ου, ἀνέθεσεν εἰς 5μελὴ Ἐπιτροπὴν ἐξ εἰδικῶν ἐπιστημόνων (νομικῶν, θεολόγων καὶ ἀστρονόμου) ὑπὸ τὸν Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν Γ. Κοφινᾶν, τὴν μελέτην τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου (Ἑορτολογίου). Αὕτη διὰ τῆς ἀπὸ 16-1-1923 Ἐκθεσῆώς της ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ καθίστατο σχισματικὴ, ἐναντι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐὰν μετέβαλλε τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ἀνευ προηγουμένης συνεννόησεως καὶ συναινέσεως τούτων εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ (βλ. Ἐκθεσὶν εἰς ΦΕΚ. 25/1/1923, ΤΑ, σελ. 24).

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐξέδωσε τὸ Δ/γμα τῆς 18/25-1/1923 περὶ νέου πολιτικοῦ Ἡμερολογίου", διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσήγαγε τὸ νέον (Γρηγοριανόν) Ἡμερολόγιον ὡς Πολιτικόν, διετήρησε δὲ ὡς Ἐκκλησιαστικόν (Ἑορτολόγιον) τὸ Παλαιόν (Ἰουλιανόν). Ρητῶς ὀρίζεται εἰς τὸ ἀρθρον 1, παρ. 3 αὐτοῦ: "Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἄφορα ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς" (βλ. τοῦτο εἰς ΦΕΚ 25/1/1923, ΤΑ, σελ. 24).

Τοῦτο δι' οὐδεμιᾶς νεωτέρας διατάξεως κατηργήθη ἢ ἐτροποποιήθη. Συνεπῶς τὸ παλαιόν (Ἰουλιανόν) Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι μόνον τὸ Πατροπαράδοτον, ἀλλὰ καὶ τὸ νόμιμον Ἑορτολόγιον τῆς Ἑλλάδος.

Παρά ταῦτα, ἐν ἔτει 1924, ἡ τότε Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπαρνηθεῖσα τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον καὶ νόμιμον Ἑορτολόγιον ἐν τῇ θ. Λατρείᾳ, ἀπεδέχθη τὸ νέον ἀντορθόδοξον Γρηγοριανόν Ἑορτολόγιον, (ἡ κατ' αὐτὴν, "διώρθωσε" τὸ Ἰουλιανόν, ὅπερ τ' αὐτό), πρωτοστατοῦντος ἐμμόνως τοῦ "Προκαθημένου" Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Καὶ τὸ ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐθαίρετως, ἀντικανονικῶς, μονομερῶς καὶ ἐσπενυσμένως, ἐν ἐπαναστατικῇ περιόδῳ, δι' ἀπλῆς ἐγκυκλίου τούτου, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ὑπ' ἀριθ. 430/123/3-3-1924, δι' ἧς ἡ 10η Μαρτίου ἐλογίσθη καὶ ὠνομάσθη 23η ("Ἐκκλησία" φ. 8/3/1924), ἀνευ τῆς συναινέσεως τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μέ μόνην τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, γενομένην ὁμῶς ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συναινέσεως καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ παρὰ τὴν κατηγορηματικὴν ἀρνήσιν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων (Γρηγ. Εὐστρατιάδου, "Ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, σελ. 20-60).

Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες ἐπέκρινον ὀδριμῶς τὴν ἀλλαγὴν. Οὕτως ὁ Καθηγητὴς τῆς ἱστορίας Καρολίδης, εἶπε, μεταξύ πολλῶν ἄλλων δυσμενῶν σχολίων: "Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη, μὴ γενομένη ἐν συνεννόησει μετὰ τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ

Ἱεροσολύμων, ἐμμενισάντων ἐτι ἐν τῷ Ἰουλιανῷ Ἡμερολογίῳ, ἐπήνεγκε σχίσμα μεταξύ τούτων καί τῶν ἐν Ἑλλάδι καί ἐν Κων/πόλει Ἐκκλησιῶν" (Π. Καρολίδης, Παγκόσμιος Ἱστορία, τ.Α', σ.253). Ὁ Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Δυοβουνιώτης: "...ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου, ἀνευ τῆς δεούσης προπαρασκευῆς γενομένη, διέσπασεν ἀναμφιβόλως παρ' ἡμῖν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα" (Ἐπισκ. Διαυλείας Πολυκάρπου, "Ἡ Συνταγματική, Νομική καὶ Κανονική ἀνάπτυξις τοῦ Παλ/κοῦ Ζητήματος", σ. 86). Ὁ Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ζολώτας ὀλίγον πρό τῆς ἀλλαγῆς: "Οὐδέν τὸ ἐπείγον, ὥστε νὰ σπεύσωμεν. Ἄς ἀναμείνωμεν ἐτι ὀλίγον χρόνον, ἵνα μὴ ἔπειτα μετανοήσωμεν" (Ἐπισκόπου Διαυλείας Πολυκάρπου, ἐνθ' ἄνωτ. σ.86). Ὁ κανονολόγος Πετρακάκος διατελέσας Β. Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ: "Δέν ἐπιτρέπεται ὑπακοή εἰς πράξεις τόσω βαναύσως ἀντικανονικάς, ὡς ἡ προκειμένη (περί ἡμερολογίου), καθ' ἣς μάλιστα ἐκηρύχθη ἡ πλειονότης τῆς Ὁρθοδοξίας..." (Ἐπισκ. Διαυλείας Πολυκάρπου, ἐνθ' ἄνωτ.σ.87)

Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι ὁ πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἀλλαγὴν "ἀρχ/πος" Χρυσόστομος, ἦτο, ὡς ἀρχιμανδρίτης, μέλος τῆς ὑπὸ τὸν ὑπουργόν Γ. Κοφινᾶν Ἐπιτροπῆς τῆς ἀποφανθείσης ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία θὰ καθίστατο σχισματικὴ, ἐναντι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐάν ἐπραγματοποιεῖ τὴν ἀλλαγὴν, ἀνευ τῆς συναινέσεως τούτων.

Τοιοιουτρόπως, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἀποκοπεῖσα ἐορτολογικῶς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐδημιούργησε τὸ ἑορτολογικὸν σχίσμα, κατέστη σχισματικὴ, ἐναντι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μὴ συναινέσασαν εἰς τὴν ἐορτολογικὴν μεταβολήν, συμφώνως πρὸς τὴν προμνημονευθεῖσαν Ἐκθεσὶν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁλέθριαί αἱ συνέπειαι τοῦ ἑορτολογικοῦ Σχίσματος. Δι' αὐτοῦ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἔβριξε τὸ δόγμα τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Μίας, Ἁγίας, Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧς προσηυχῆθη ὁ Θεὸς Δομήτωρ, διότι ἤλθεν εἰς διάσπασιν ἐν τῇ ταυτοχρόνῳ τελέσει τῶν ἐορτῶν καὶ τήρησει τῶν Μηστειῶν πρὸς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ κατὰ 8/10 τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον (Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Ἁγιον Ὅρος, Ρωσσία, Σερβία καὶ ἄλλαι).

Διήρσε ἐν τῇ θεῇ Λατρείᾳ, τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν Λαόν εἰς δύο θρησκευτικὰς μερίδας, ἐτι δ' ἐδίχασε καὶ οἰκογενείας καὶ ἐπέφερε τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμόν Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν (Καθολικῶν, Προτεσταντῶν κ.ἄ.) καὶ τὴν σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν ἐν τῇ Πατροπαραδότῳ Ὁρθοδόξῳ θεῇ Λατρείᾳ.

Καὶ δὴ μετέθεσε τὰς ἀκινήτους θρησκευτικὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἀπ' αἰώνων παραδεδεγμένους μεγάλας νηστείας τῶν Χριστουγέννων, τῆς θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, περιώρισε τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἣν μηδενίζει ὅταν συμπέσῃ μετὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, ἀφήρσε Εὐαγγελικάς & Ἀποστολικὰς Περικοπὰς ἐκ τοῦ Κυριακοδρομίου κ.ἄ.

Ἐξ αὐτῶν γίνεται δὴλον ὅτι τὸ ἑορτολογικὸν δέν εἶναι ἀστρονομικὸν ζήτημα, ὡς ἰσχυρίζονται πρὸς δικαιολογίαν τῶν οἱ καινοτόμοι ταγοὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ σαφὲς θρησκευτικόν, δεδομένου ὅτι εἶναι συνηφασμένον ἀρρήκτως μετὰ τὴν λατρευτικὴν καὶ ἐν γένει θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Διὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας ἡ Νεοημερολογιακὴ Ἐκκλησία παρέβη, ὅχι μόνον τὴν αἰωνόβιον Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν τοῦ Πατρίου καὶ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου, ὅχι μόνον τὴν προμνησθεῖσαν Ἀποστολικὴν Ἐπιταγὴν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ ἀναθεματισμοῦ τῶν ἀθετούντων τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Πατριαρχικῶν Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' καὶ τοῦ 1848 ἐπὶ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἀνθίμου, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καταδικάσει καὶ ἀναθεματίσει τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον (Γ. Εὐστρατιάδου, ἐνθ' ἄνωτ.σ.117-125)

Παρέβη καὶ Ἱερούς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἐπιτάσσουσιν τὴν τήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, οἷον α) τὸν Γ' τῆς Συνόδου Καρθαγένης, (Ἱ. Πηδάλιον "Ἀστέρος", 1970, σ. 465), β) τὸν ΚΑ' τῆς Συνόδου τῆς Γάγγρας (Ἱ. Πηδάλιον σ.405), καὶ γ) τοὺς 91 καὶ 92 κανόνας τοῦ ἁγ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου (Ἱ. Πηδάλιον σ. 642 & 648), ἐτι δὲ καὶ τὸν ΑΖ' Κανὸνα τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὸν συνεορτασμόν μετὰ τῶν αἰρετικῶν, οἱ οἱ Λατῖνοι καὶ Προτεστάνται, καὶ τὸν Α' τῆς Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου περὶ ὁλοκληροῦ καὶ

ἀσαλεύτου τηρήσεως τῆς διαταγῆς τῶν Θείων, Κανόνων (Ἰ. Πηδάλ. σ. 435 & 322).

Παρέβη προσέτι τὸ Ν.Δ. τῆς 18/25-1-1923 περὶ τῆς ἐσχύος ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου, καὶ αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἐν ἄρθρῳ 3 παρ. 1, ὀρίζει ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ τηρῇ "ἀπαρασάλευτως τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις", κυριώδης τῶν ὁποίων εἶναι, ἀναμφισβητήτως, τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἑορτολόγιον.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Πατρίου Ἑορτολογίου διαφωνήσαντες πρὸς τὴν Παπικὴν Ἑορτολογικὴν καινοτομίαν, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ διακόψαντες πᾶσαν μετὰ τῆς καινοτομοῦ Ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, συνεχίζουν καὶ ἀποτελοῦν ἐν Ἑλλάδι τὴν πρὸ τῆς καινοτομίας, Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν τῷ πλασίῳ τῆς ἀκαινοτομήτου Μίας, Ἁγίας, Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ πατροπαραδότου καὶ νομίμου Ἑορτολογίου μὲ ἰδίους ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Ἱερὰς Μονὰς, ἡτοὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος (Γ.Ο.Χ.) χαρακτηριζομένην οὕτω ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ὅτι τηροῦν ἐν παντί καὶ πάντοτε, ἀνοθεύτως καὶ ἀπαρασάλευτως ἅπαντας τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις, κατὰ τὴν συνταγματικὴν ἐπιταγὴν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία τοὺς παραβαίνει.

Ἀριθμοῦν ὑπὲρ τὸ 1.000.000 πιστοὺς, 400 Ἱεροὺς Ναοὺς (ἐτε καὶ εἰς Εὐρώπην, Ἀμερικὴν καὶ Καναδᾶν), 500 ἱερεῖς, 300 Ἱερὰς Μονὰς μὲ 2.000 μοναχὰς καὶ μοναχοὺς, ὑπὸ τὴν διαποίμανσιν Ἱεραρχίας ἐκ 16 Μητροπολιτῶν, μετ' Ἀρχιεποῦ καὶ Προέδρου ταύτης, Χρυσοστόμου τοῦ Β' κανονικῶς χειροτονημένων. >>>

(Συνεχίζεται σὲ τὸ ἐπόμενον)

ΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ 666άρηδες

Ὁ Σατανᾶς οὐδέποτε παύει νὰ διαιρῇ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς παντοδαπὰς αἵρέσεις, οὕτως ὥστε ὁ θέλων σωθῆναι, καὶ καταφυγῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἐμπίπῃ εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν αἱρέσεων λανθανόντως, καὶ ζητοῦντες ποιμένα, εὐρίσκοντες δέ, λύκον Ἀραβικόν. Τοῦτο γίνεται διότι οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, ἔχουν ἄγνοιαν πνευματικὴν, καὶ σκότος ψηλαφητόν εἰς τὴν διάνοιά τους, ἐπειδὴ εἶναι ἀδιάφοροι περὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν, ἀλλὰ ἄγρυπνοι καὶ νήφοντες, πρὸς τὰς σειρήνας τῆς πλάνης τοῦ Σατανᾶ.

Σήμερον πληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ λέγουσα, «Ἔσται γάρ καιρὸς, ὅτε τῆς υἱαινουσύνης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσι, ἐπὶ δέ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β' Τιμ. Δ' 3): Ὅντως λοιπὸν γαργαλιοῦνται τὴν ἀκοήν οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, θέλοντες νὰ ἀκούουν μύθους καὶ ληρήματα, τῶν πλανωμένων 666άρηδων, καὶ ὄχι τοὺς ὀρθοὺς λόγους τῶν ἁρμοδίων Ἀρχιερέων τους.

Ὅντως αἵρέσεις εἶναι καὶ ὄχι πολιτικά κόμματα, ἢ ὁμάδες, ἢ ζέοντες δῆθεν Χριστιανοί, ζηλοῦντες τὴν ὀρθὴν πίστιν, ἀλλὰ κακοὶ ἐργάτες, καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας,

θὰ κολασθοῦν. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδιώκουν νὰ γίνουν Βουλευτές, ἢ κομματάρχες, ἢ πρόεδροι ἢ Συνδικαλιστές, σκοπεύοντες εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἀκοπους μισθοὺς ὅπου λαμβάνουν οἱ τοιοῦτοι. Ἄλλοι ἐκ κενοδοξίας, θέλοντες νὰ γίνουν περιβόητοι, καὶ μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν ἀρετὴν, εὐδοκίμοῦν διὰ τῆς πλάνης, οὐ μόνον τῆς ἑαυτῶν, ἀλλὰ συμπαρασύροντες καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας ἀνοήτους. Οἱ πολλοὶ ὁμως οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τοὺς ἀρχηγούς τῆς πλάνης, οὗτοι κατὰ τὴν Παροιμίαν, λαμβάνουν, «Κέρατα χωρὶς κέρδος», ἀποθλασκομένοι, μὴ γνωρίζοντες τὸν σκοπὸν τῆς ἀκολουθίας των.

νοί, μὴ γνωρίζοντες τὸν σκοπὸν τῆς ἀκολουθίας των.

Αἱ Ἁγία Γραφαὶ καὶ τὴν αἵρεσιν οἰανδήποτε αἵρεσιν, τὴν ὀνομάζει πόρνην μεταφορικῶς, ἐπειδὴ πᾶσα αἵρεσις ἐγκαταλείπει τὸν νόμιμον σύζυγόν της τὸν Χριστόν, καὶ πορνεύει μὲ τὸν Διάβολον. Εἰς τὰς Παροιμίας, ὁ σοφὸς Σολομών, συμβουλεύει πάντα ἄνθρωπον, νὰ ἀποφεύγῃ τὰς πόρνas, εἴτε τὰς γυναῖκας εἴτε τὰς αἵρέσεις, ἐάν θέλῃ τὴν σωτηρίαν του. Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν πῶς εἶπε τοὺς λόγους του.

«...ἀπεπλάνησεν δὲ αὐτὸν πολλὴ ὁμίλια, βρόχοις τε τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτόν, ὁ δὲ ἐπηκολούθησεν αὐτῇ, κεφωθεὶς, ὥπερ δὲ βοὺς ἐπὶ

σφραγὴν ἄγεται, καὶ ὥπερ κύων ἐπὶ δεσμούς, ἢ ὡς ἔλαφος τοξεύματι πεπληγὼς εἰς τὸ ἥπαρ, σπεύδει δὲ ὥπερ ὄρνεον εἰς παγίδα οὐκ εἰδὼς ὅτι περὶ ψυχῆς τρέχει» (Παροιμία Ζ' 21).

Τοῦτο λέγει. Ἡ πόρνη ἀπεπλάνησε αὐτόν, λέγουσα πολλά λόγια πρὸς αὐτόν, τὰ ὅποια ὡς ἄλλοι θρόγχοι τὸν ἐξέκλιναν, αὐτὸς δὲ τὴν ἀκολούθησεν ἀποβλακωθείς, ὡς ἀκολουθεῖ τὸ Βόϊδι πρὸς τὴν σφαγὴν του, ἔτσι φέρεται, καθὼς καὶ τὸ σκυλί φέρεται πρὸς δέσιμον, ἢ ὡς ἐλάφι πληγωμένον ἀπὸ βέλος εἰς τὸ σικώτι, θιάζεται δέ, ὡς πετεινὸν πρὸς τὴν παγίδα, μὴ γνωρίζων ὅτι τρέχει πρὸς ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς του.

Ἔτσι λοιπὸν τρέχουν καὶ οἱ πλανεμένοι 666άρηδες, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἀρχηγούς τῆς πλάνης, πρὸς ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς των. Αἰρέσεις λοιπὸν εἶναι, διότι ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξῆλθον, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμα ἕως σήμερον εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, δύο εὐρίσκόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μία εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐξ ὧν γνωρίζομεν. Ὅλοι τοὺς εἶναι λαϊκοί, δηλαδὴ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν 666άρηδων, οἱ ὅποιοι ἀρπάζουν ἀξιώματα Ἀρχιερέων, μὴ δεδομένα εἰς αὐτοὺς παρ' οὐδενός, καὶ ποιοῦν συλλαλητήρια καὶ συγκεντρώσεις, παρασύροντες μόνον Χριστιανούς, ὡς ἄλλοι ποιμένες, μετ' ἐξουσίας, περιφέροντες καὶ διασύροντες εἰς τοὺς δρόμους, Ἀγίας Εἰκόνας καὶ Σταυρούς, καὶ Ἁγία Λάβαρα, θεατρίζοντες αὐτά.

Τὴν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἔχουν ἀναλάβει οἱ Ποιμένες αὐτῶν, καὶ ὄχι οἱ διάφοροι τσαρλάνοι. Ποιμένες τῶν Χριστιανῶν, εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς, ἰδίως δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ δόξα τῷ Θεῷ, ἔχομεν Ἀρχιερεῖς, καὶ μάλιστα πολλούς, καὶ αὐτοὶ φροντίζουν περὶ τῆς ψυχῆς μας, ἔτσι διδασκόμεθα παρὰ τῶν Ἀγίων Γραφῶν, καὶ ἀκούετε. «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαντες, ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες ἀλυσιτελές γὰρ ὑμῖν τοῦτο». (Ἐβρ. ΙΓ' 17).

Ὅσοι λοιπὸν ἐπλανήθητε, φύγετε εὐθύς ἀμέσως ἀπὸ αὐτοῦ, πρὶν σὰς καταλάβῃ ἐξαίφνης; ὁ θάνατος καὶ κολασθεῖτε. Ὅσοι πάλιν δὲν ἐπλανήθητε, μείνατε πλησίον τῶν Ἀρχιερέων μας, καὶ ἔχετε αὐτούς, τοὺς 666άρηδες δηλαδὴ, ὡς πῦρ καταφλέγον ὄχι σώματα, ἀλλὰ ψυχάς.

Τί λέγουν ἄραγε οἱ πλανεμένοι 666άρηδες; Καὶ τί δὲν λέγουν. Λέγουν μύθους καὶ ἀναπλάσματα καταγέλαστα, ὡς ἄλλα γραῖδια κωθωνιζόμενα, δηλαδὴ μεθυσμένα. Λέγουν λοιπὸν ὅτι εἰς τὰς Βρυξέλλας, καὶ τὸ Λουξεμβούργον, ὑπάρχουν τὰ δύο κέρατα τοῦ Σατανᾶ. Τοὺς ἐρωτῶμεν. Τὸ Λουξεμβούργον εἶναι κράτος καὶ αἱ Βρυξέλλαι πόλις, εἶναι δὲ καὶ

μακρὰν τοπικῶς μεταξύ τους, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κέρατα; Ὅλοι βλέπομεν τὸ Λουξεμβούργον ὅτι εἶναι κράτος, καὶ αἱ Βρυξέλλαι πόλις, μόνον οἱ τετυφλωμένοι 666άρηδες τὰ βλέπουν ὡς κέρατα. Ἄς μᾶς δείξουν εἰς ποῖαν Ἀποκάλυψιν εἶναι γραμμένα ταῦτα τὰ ὅποια ἐκεῖνοι προφέρουν ἐκ τῆς κοιλίας τους, ὅτι τὰ δύο κέρατα τοῦ Σατανᾶ τὸ ἓνα εἶναι τὸ Λουξεμβούργον, τὸ δὲ ἄλλο αἱ Βρυξέλλαι. Καὶ πάλιν θὰ ἀλληγορήσουν τάχα, ὅτι ὀνόματα δὲν λέγει ἡ Ἀποκάλυψις Λουξεμβούργον καὶ Βρυξέλλας, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἰς τὰ δύο αὐτὰ κτίρια στεγάζεται διοικητικῶς ἡ Ε.Ο.Κ. ἡ ὅποια ἀποφασίζει περὶ τῶν ταυτοτήτων, τῶν ἡμετέρων, διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι εἶναι αὐτὰ κέρατα τοῦ Διαβόλου.

Τώρα τὰ κτίρια ἐγιναν κέρατα; καὶ ἡ Ε.Ο.Κ. διάβολος; καὶ ἐάν ἐμεῖς ἀνταλληγορήσομεν καὶ εἰπώμεν πρὸς ἐσᾶς, ὅτι Διάβολον ἐννοεῖ ἡ Ἀποκάλυψις τὸν Ἰ' Κομμουνισμόν, καὶ κέρατα τὴν Κομεκόν καὶ τὸ σύμφωνον τῆς Βαρσοβίας, πῶς δύνασθε νὰ ἀποδείξετε τὸ ἀντίθετον; Διότι ἡ μὲν Ε.Ο.Κ. πιθανόν νὰ εἶναι ἄθεη, ἀλλὰ εἰς τὰς χώρας τῆς ὑπάρχει ἐλεύθερος Χριστιανισμός, με Ναοὺς καὶ κληρικούς, ἐν λειτουργία, καὶ κήρυγμα Χριστιανικόν, ἐνῶ εἰς τὸν Διαβολικόν Κομμουνισμόν, τοὺς μὲν Ἱερεῖς ἐθανάτωσαν, τοὺς δὲ Ναοὺς ἐγκρέμισαν, τὰ δὲ Ἱερὰ Βιβλία ἔχουν κατακαύσει, μυστήρια δὲν ἐτελοῦντο ἕως σήμερον, καὶ οὐαὶ εἰς ὅποιον συλληφθῇ κηρύττοντα τὸν Χριστόν, τότε θὰ φύγει τὸ κεφάλι του, ἐκ τοῦ σώματός του. Ἀνοίξατε τυφλοὶ Ἕλληνες τὰ μάτια σας, καὶ βλέψατε τοὺς Ἀλθανοὺς εἰς ποῖον ξεπεσμόν ἔφεραν ὁ ἄθεος Κομμουνισμός τοὺς ἀνθρώπους, καὶ συγκρίνατε τὴν Ε.Ο.Κ. μετὰ τὸν Κομμουνισμόν, καὶ παύσατε νὰ λέγετε τραγελαφικὰς ἱστορίας.

Τί ἄλλο λέγουν οἱ πλανεμένοι οὗτοι; Καὶ τί δὲν λέγουν. Λέγουν ὅτι τάχα τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, θὰ μᾶς δοθεῖ ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Κ. μέσω τῆς Κυβερνήσεώς μας, διὰ τῶν ταυτοτήτων. Κατ' ἀρχὰς ἔλεγον ὅτι οἱ ταυτότητες ἔχουν γραμμένον τὸν ἀριθμὸν 666 ὀλοφάνερα. Ὑστερον εἶπον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ 666, θὰ ἔχουν οἱ ταυτότητες ὀρθιες γραμμές, οἱ ὅποιες συμβολίζουν τὸν ἀριθμὸν 666, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνομεν, ἐπειδὴ διαμαρτυρώμεθα κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 666. Ὑστερον εἶπον ὅτι, δὲν ἔχουν οἱ ταυτότητες γραμμάς, ἐπειδὴ φωνάζομεν, ἀλλὰ μυστικῶς γραμμένον τὸν ἀριθμὸν 666, ὁ ὁποῖος φαίνεται μόνον με ἀκτίνας λέιζερ. Παλαιότερον ἔλεγον τὴν Ε.Ο.Κ. θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως (ὁ δὲ Κομμουνισμός εἶναι ὁ ἡγαπημένος τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτούς) καὶ ἐπειδὴ ἀπετελεῖτο ἐκ δέκα κρατῶν, ἔλεγον αὐτὴν θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως ἔχον δέκα κέρατα, κατὰ τὸ γεγραμμένον, «Καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης καὶ εἶδον ἐκ τῆς θα-

λάσσης θηρίον αναβαίνον, ἔχον κέρατα δέκα, καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ» (Απ. ΙΓ'). Ἀργότερον ὅμως αὐξήθησαν τὰ κράτη τῆς Ε.Ο.Κ. εἰς δώδεκα, καὶ σήμερον ηὐξήθησαν καὶ θά αὐξηθοῦν εἰς τὸ μέλλον περισσότερο. Τί λέγουν λοιπόν οἱ θεβλαμένοι τὸν νοῦν; Πόσα κεφάλια ἔχει τὸ θηρίον τῆς Ε.Ο.Κ.; Ἐτι δὲ λέγουν τὸ ζήτημα τῶν ταυτοτήτων, ἠλεκτρονικὸν φακέλλωμα. Λέγουν δὲ τὴν Ε.Ο.Κ. «σατανουκρατομένη» ἐνῶ πάντοτε κατ' αὐτοὺς ὁ Κομμουνισμός εἶναι ἡ Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ, τῇ δὲ νέαν ταυτότητα «Δαιμονοφόρον» (Τέτοια λόγια λέγουν οἱ Γιεχωθάδες), λέγουν ἀκόμα τίς Ἑλληνικὲς Κυβερνήσεις «Σατανοεβραιοκρατουμένας», τοὺς δὲ Ὑπουργοὺς τοὺς ὀνομάζουν «Σατανολάτρες Ὑπουργοὺς» καὶ ἄλλα πολλά, ὑπογεγραμμένη ἐντυπη διακήρυξις «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ». Τί εἶδους Χριστιανωσύνη ἔχουν κρίναι οἱ ἀναγνώστες.

Θά ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ ἀνωτέρω συντόμως μὲν, σαφῶς δέ. Ὅλα ὅσα λέγουν οἱ πλανεμένοι οὗτοι, εἶναι ἄγραφα, εἰς τὴν Ἱερὰ Ἀποκάλυψιν καὶ τὰς Ἀγίας Γραφάς, πλὴν ὀλίγων γυμνῶν ὀνομάτων, τὰ ὅποια τὰ συγχέουν καὶ τὰ μεταστρέφουν κατὰ τὸ δεισπραμμένον βούλημά τους. Ἡμεῖς ὅσα λέγομεν, πάντα εἶναι γεγραμμένα καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν καὶ εἰς τὰς Θείας Γραφάς. Λέγει λοιπόν ἡ Ἱερὰ Ἀποκάλυψις, ὅτι ὅσα φοβερά θά συμβοῦν τότε, δὲν θά συμβοῦν τοπικῶς μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς ὅλην τὴν γῆν, «... καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου, καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι... καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτοὺς καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς... καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, ἵνα προσκυνήσουσι τὸ θηρίον...» (Απ. ΙΓ' 3,7,12) Γραφικῶς λοιπόν ἀποδεικνύομεν ὅτι ὅλα τὰ τοῦ Ἀντιχρίστου, θά γίνονται ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος, καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰπατέ μας ἀνόητοι βββάρηδες, ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς λαμβάνουν ταυτότητας; δεῖτε μας μωροὶ ἄνθρωποι, ποῦ εὐρίσκεται τὸ θηρίον, τὸ ὅποιον θά ποιῆσαι πόλεμον, κατὰ τῶν Ἀγίων καὶ θά τοὺς νικήσει, ποῦ εὐρίσκεται τὸ θηρίον τὸ ὅποιον θά προσκυνήσει πᾶσα ἡ γῆ; Δεῖτε μας ἀνόητοι ποῖον εἶναι τὸ θηρίον, καὶ ποῖος ὁ δράκων;

Ἡμεῖς ἐκ τῶν γεγραμμένων ὁμιλοῦμεν καὶ ἀποδεικνύομεν, σεῖς ἐκ τῶν ἀγράφων καὶ τῆς κοιλίας σας φλυαρεῖτε. Δεῖτε μας ποῦ γράφει ἡ Ἀποκάλυψις, Λουξεμβούργον, καὶ Βρυξέλλας, καὶ κομπιύτερ, καὶ ταυτότητας, καὶ Λέτζερ, καὶ Ε.Ο.Κ. καὶ δύο κέρατα τὰς Βρυξέλλας καὶ τὸ Λουξεμβούργον, καὶ

θηρίον τὴν Ε.Ο.Κ. καὶ γραμμικὸν σύστημα, καὶ τὸ χάραγμα θά μᾶς δοθεῖ ἐκ τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου; Δεῖτε μας ἀλληγορισταὶ ποῦ γράφει ἡ Ἀποκάλυψις τὸν ἀριθμὸν 666; Δυστυχῶς δι' ἐσᾶς, σκότος ἀγνοίας σας κατέχει καὶ ἀπάτη μέλαινα, καὶ οὐδεὶς δύναται ταῦτα εἰπεῖν, εἰ μὴ ἐν μελαγχολικῇ διαθέσει.

Τὰ ἀνύπαρκτα ἐξάρια 666 τὰ φοβάσθε τάχα, τὰ πνετοχίλιαρα τὰ ὅποια ἔχουν καθαρῶς τὸν ἀριθμὸν 666, τὰ τσεπώνετε χωρὶς φόβον καὶ πάθος, στὰ χιλιοδράχμα τὰ ὅποια ἔχουν τὴν κεφαλὴν τοῦ Δαίμονος Ἀπόλλωνος, αὐτὰ δὲν σας φοβίζουν, ἀλλὰ ὅσα πικρὰ ἔχετε, τόσον καλύτερα εἶναι ἓνα ὑποθετικὸν 666, δὲν τὸ ἀνέχεσθαι, πολλές Δαιμονοκεφαλές χιλιοδράχμων, μετὰ χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως τὰ παίρνετε ἐλπίζοντες καὶ Βασιλείαν οὐρανῶν νὰ ἀπολαύσετε. Ἄς ἀναγνώσομεν καὶ πάλιν ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως. «Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιῇ, ὅσοι ἐάν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι, καὶ ποιεῖ πάντας τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσι αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τις δύναται ἀγοράσαι, ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἡ σοφία ἐστίν, ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου, ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'».

Σὰς ἐρωτῶμεν βββάρηδες, ποῦ εὐρίσκεται τὸ θηρίον, καὶ ποῦ ἡ εἰκὼν του, εἰς τὴν ὁποίαν θά δώσει πνεῦμα ζωῆς εἰς αὐτήν, ὥστε νὰ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν, καὶ θά ποιῇ ὅσοι ἄνθρωποι δὲν προσκυνήσουσιν αὐτήν, νὰ ἀποκτανθῶν; Μήπως ἔχετε ἄλλην Ἀποκάλυψιν ἐσεῖς καὶ δὲν γράφει ταῦτα; Καὶ πάλιν γράφει ἡ Ἀποκάλυψις, ὅτι, «... ἵνα δώσουσι αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν». Ἐδῶ ἀγαπητοὶ βββάρηδες γράφει χάραγμα, καὶ ὄχι γραμμὲς ὅπου φλυαρεῖτε ἐσεῖς, ἄλλο χάραγμα, καὶ ἄλλο γραμμὲς, καὶ τὸ μὲν χάραγμα θά χαραχθεῖ, ἢ εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ἢ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρώπου, οἱ δὲ γραμμὲς σας, γράφονται καὶ ὄχι χαράσσονται. Γράφονται λοιπόν οἱ γραμμὲς σας, ὄχι μόνον εἰς τὰ χαρτῖα τῶν ταυτοτήτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Μακαρόνια, τὰ σαπούνια, τίς χλωρίνες, τὰ τσιγάρα, τίς σοκολάτες, τὰ ὑποδήματα, τὰ ἐνδύματα καὶ γενικῶς ἕως καὶ τὰ ἀποχωρητήρια ἔχουν γραμμὲς, τίς ὁποῖες βαπτίζετε ἐσεῖς οἱ πλανεμένοι ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἰπέτε μας, θά κολασθοῦν, ὅσα φέρουν τίς γραμμὲς σας, ὡς λαθόντα τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου; Φεῦ.

Εἰς ὑμᾶς πληροῦται ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, «Λέγοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράνθησαν».

Πλανᾶσθε τολαίπῳροι, πλανᾶσθε οἰκτρῶς, καὶ ψεύδεσθε, καὶ ἡ πλάνη σεας ἐλέγχεται καὶ πανταχοῦ καταρρέει μηδενός ἐνοχλοῦντος, καὶ «Καθάπερ οἱ τὰ σαθρά τῶν τοίχων κονιῶντες, οὐκ ἰσχύουσι διὰ τῆς ἀλοιφῆς διορθοῦν, οὕτω καὶ οἱ ψευδόμενοι ραδίως ἐλέγχονται» (Μεγ. Βασιλείου). Τοῦτο λέγει, καθὼς ὅσοι σοβατίζουσιν τοὺς ἐτοιμόρροπους τοίχους, δὲν ἔμπορουν διὰ τοῦ σοβατίσματος νὰ στερεώσουν τὸν σάπιον τοῖχον, ἔτσι καὶ ὅσοι ψεύδονται δὲν ἔμπορουν διὰ τοῦ ψεύδους νὰ στηρίξουν αὐτὸ ὅπου λέγουν. Τοῦτο ἀρμόζει πλήρως εἰς ἐσᾶς. Καὶ πάλιν ἡ Ἀποκάλυψις γράφει τὸν ἀριθμὸν τοῦ Ἀντιχρίστου εἰς τὰ Ἑλληνικά, ἐσεῖς οἱ κακοὶ ἐρμηνεῖς τὸν παραποιεῖτε εἰς τὰ Ἀραβικά, ὁ Ἑλληνικὸς ἀριθμὸς εἶναι χξς, ὁ Ἀραβικὸς εἶναι 666, ποῖον ἀριθμὸν νὰ πιστέψωμεν τὸν γεγραμμένων χξς, ἢ τὸν ἄγραφον 666; Ἀναμφιβόλως τὰ γεγραμμένα προτιμητέα, τὰ ἄγραφα εἶναι καὶ ὑποπτα, καὶ ἀπορριπτέα, Σεῖς δὲ τὰ γεγραμμένα περιφρονεῖτε, τὰ δὲ ἄγραφα ζητεῖτε.

Τί εἶναι τὰ δέκα κέρατα σοφώτατοι, ἄραγε γνωρίζετε; τί εἶναι οἱ ἐπτὰ κεφαλές; καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζετε, ἄνθρωποι σεῖς ὅπου σὰς κατέφαγε ἡ πλάνη; ἀσχολουμένους μὲ τὰ ἄγραφα, καὶ ὄχι τὰ γεγραμμένα; Ἐρμηνεύετε (κακῶς) δέκα κεφαλὰς τὰ δέκα κράτη τῆς Ε.Ο.Κ. (ἡμεῖς λέγομεν τὰ κράτη τῆς Ρωσσίας) ἢ Ἀποκάλυψις λέγει, «Αἱ ἐπτὰ κεφαλαὶ ὄρη ἐπτὰ εἰσιν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν, καὶ Βασιλεῖς ἐπτὰ εἰσιν... καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, δέκα Βασιλεῖς εἰσιν» (Κεφ. ΙΖ' 9, 12). Βλέπετε ἀνόητοι ὅτι τὰ δέκα κέρατα εἶναι Βασιλεῖς, καὶ ὄχι τὰ κράτη τῆς Ε.Ο.Κ.; Τώρα ὅπου ἡ Ε.Ο.Κ. ἐγίνε δώδεκα κράτη τί λέγετε; Δὲν ἐντρέπεσθε ὅπου λέγετε ψεῦδη; Οἱ ἐπτὰ κεφαλές εἶναι ἐπτὰ ὄρη, ἀλλὰ καὶ ἐπτὰ Βασιλεῖς εἶναι, ἐπάνω εἰς τὰ ἐπτὰ ὄρη κάθηται ἡ γυνὴ ἢ πόρνη. Σεῖς ἐλάβετε τὸ ὄνομα μόνον δέκα κέρατα καὶ τὰ ἐρμηνεύσατε κράτη τῆς Ε.Ο.Κ. ἢ Γραφὴ τὰ ἐρμηνεύει δέκα Βασιλεῖς, καὶ ὄχι κράτη τῆς Ε.Ο.Κ. Γιατί ὅμως τὰ δέκα κέρατα τὰ ἐρμηνεύσατε κράτη τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ ὄχι κράτη τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.; Ζητοῦμεν ἀπάντησιν.

Προτοῦ ὅμως φθάσωμεν εἰς τὸν Ἀντίχριστον καὶ τὴν σφραγίδαν του, καθὼς γράφει ἡ Ἀποκάλυψις, πρέπει νὰ προηγηθοῦν ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα ἀκόμα δὲν ἤλθον, ὅπως τὰ ἀκόλουθα, Κεφάλαιον Γ' θὰ κρατήσουν οἱ Ἄγγελοι τοὺς ἀνέμους ὥστε νὰ μὴν πνέουν εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ θὰ σφραγισθοῦν οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ μέτωπον. Κεφάλαιον Η' θὰ πέσει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς χάλαζα μεμιγμένη μὲ πῦρ, καὶ θὰ κατακαῇ τὸ ἐν τρίτον τῆς γῆς, τῶν δένδρων, καὶ τοῦ χόρτου, τὸ ἐν

τρίτον τῆς θαλάσσης θὰ γίνῃ αἷμα, θὰ ἀποθάνῃ τὸ ἐν τρίτον τῶν ἰχθύων, καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν πλοίων θὰ καταστραφῇ. Ὁμοίως τὸ ἐν τρίτον τῶν πηγῶν καὶ τῶν ποταμῶν θὰ πικρανθεῖ. Ὁμοίως, τὸ ἐν τρίτον τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων, θὰ μειωθεῖ, καὶ τὸ ἐν τρίτον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός θὰ πληγεῖ.

Κεφάλαιον Θ'! Θὰ ἀνέβῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς καπνὸς πολὺς, ὥστε νὰ σκοτισθῇ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄερας, καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ θὰ ἐξέλθουν πληθεὶς πολὺ ἀκρίδων, οἱ ὁποῖες θὰ βασανίσουν τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι δὲν ἔχουν εἰς τὸ μέτωπον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ πάντε μήνας. Ὁμοίως θὰ λυθοῦν οἱ ἄνεμοι, οἱ ὁποῖοι θὰ θανατώσουν τὸ ἐν τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

Κεφάλαιον ΙΑ' Λέγει ὅτι θα φανοῦν καὶ θὰ προφητεύσουν οἱ δύο Προφῆτες (πιθανόν ὁ Προφῆτης Ἡλίας, καὶ Ἐνώχ) ἐπὶ τριάμισυ ἔτη, καὶ θὰ θανατωθοῦν ὑπὸ τοῦ ἀναβαινόντος ἐκ τῆς ἀβύσσου θηρίου (Θηρίον, ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν Διάβολον) καὶ θὰ μείνουν ἀταφα τὰ σώματά τους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τρισήμες ἡμέρας, ὕστερον δὲ, θὰ ἀναστηθοῦν ἐνώπιον πάντων καὶ ἀναβαινόντων εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν θὰ γίνῃ μέγας σεισμός, καταστρέφων τὸ ἐν τρίτον τῆς πόλεως, καὶ θανατῶν ἐπτὰ χιλιάδας ἀνθρώπους.

Κεφάλαιον ΙΒ'. Λέγει ὅτι ὁ διάβολος θὰ ποιήσῃ πόλεμον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ φύγῃ εἰς τὰς ἐρήμους, τρεφομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Κεφάλαιον ΙΓ'. Ἐδῶ λέγει περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ ὁποῖος θὰ σφραγίσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν μισράν σφραγίδαν του.

Σὰς ἐρωτῶμεν. Ἦλθαν ὅλα ὅσα προηγούνται ἕως τῆς ὥρας τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου; Ὁχι θεθαίως. Τότε γιατί ταραζέτε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ λαμβάνετε μεγαλύτερον κρίμα εἰς τὴν ψυχὴν σας; Μὴν πλανᾶσθε λοιπόν, καὶ μὴν προκόπτετε εἰς τὴν πλάνην, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἀκούσατε Χριστιανοὶ μίαν ἱστορίαν πλάνης παλαιάν. «Εἰς τὴν Συρίαν, ἓνας ἱερεὺς, ἀναγινώσκων ὄχι μετὰ ἐπιστήμης τὰς Ἀγίας Γραφάς, ἐπλανήθη καὶ αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἐπλάνησεν, οὔτε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τὸν λέγοντα, «Ἐξεγερθήσονται πολλοὶ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» (Ματ. ΚΔ' 24) «Τότε ἂν τις εἴπῃ ὑμῖν, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός, ἢ ὧδε μὴ πιστεύσητε, ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστίν, μὴ ἐξέλθετε, ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μὴ εἰσέλθητε» (Ματ. ΚΔ' 25), ταῦτα μὴ νοήσας ἐκεῖνος, ἐπεισε πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν, μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν, νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ἐρημον πρὸς συνάντησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐξῆλ-

θον λοιπόν και ἐπλανῶντο εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους περιπλανώμενοι ματαίως, ὥστε παρ' ὀλίγον ὡς ληστές θά ἐφονεύοντο, συλληφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ἐάν δὲν ἦταν κατὰ τύχην ἡ σύζυγός του Χριστιανή, ἡ ὁποία τὸν παρεκάλεσαι, καὶ ἐτακτο-

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:

Α. ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τὸ νὰ γράψῃ τις γύρω ἀπὸ τίς θαυμαστές καὶ θεῖες αὐτές Ἐπουράνιες Μορφές πού καταυγάζουν τὸ στερέωμα τοῦ ἐνυπάρχοντος ὁρατοῦ καὶ ἀόρατου κόσμου, εἶναι καθήκον ἐπιβεβλημένον, διότι οὐδεὶς πρέπει νὰ ξεχνᾷ ὁ «ἐφεστώς» Ἄγγελος τῆς ζωῆς μας εἶναι αὐτός πού μᾶς σκεπάζει καὶ κατευθύνει τὴν πορεία τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεώς μας. Πόσες φορές, ὅλοι μας δὲν ἀντιμετωπίζομεν ἀμέσους ψυχικούς καὶ σωματικούς κινδύνους, καὶ ὁ φύλαξ Ἄγγελός μας ἦταν ἐκεῖνος πού μᾶς ἀπεμάκρυνε ἀπὸ ἡθικές πτώσεις, κατὰ τρόπον ἐκδηλον καὶ θαυμαστόν.

Αὐτὰ τὰ λειτουργικά πνεύματα κατὰ τὸν Θ. Παῦλον εἶναι ἀναρίθμητα ἡ δὲ στρατιά τοῦ Οὐρανοῦ ἔχει Ἄγγελους, Ἀρχαγγέλους, Χερουβὶμ, Σεραφίμ, Θρόνους Κυριότητος τὰς ὁποίας ἀπαιριθμοὶ καταλεπτῶς ὁ ἅγ. Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης ἐν τῷ βιβλίῳ του ἐπιγραφόμενον «Οὐράνιαι Ἱεραρχίαι». Παρακαλεῖται ὁ ἀγαπητός ἀναγνώστης νὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ τὸ ἀναγνώσῃ διότι θά εὐρεθῇ εἰς τὸν Κῆπον αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων, καὶ ἔχει νὰ ὠφεληθῇ τὰ μέγιστα.

Β' ἍΓΙΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ο ΘΕΟΦΟΡΟΣ

Αὐτὴ ἡ ὥς ἄνω ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία ἐορτάζει τὴν 20ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καὶ ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἠρύσθησαν θεῶν δωρεῶν. Ἴσως νὰ γνωρίζετε πῶς ὁ ἅγιος αὐτός μετὰ τὸ μαρτύριόν του εὐρέθῃ νὰ ἔχει τὴν καρδίαν του «κεκοσμημένην» μέ γράμματα «Ἰησοῦς Χριστός» ὡς ἀναφέρουν τὰ Ρωσικῆς προελεύσεως Συναξάρια. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰσιδωρος ὁ Θεοφόρος ὡς παιδίον ἦταν μετὰ ἐκείνων πού ἠύλογησε ὁ Κύριος. Ἠνδρώθη καὶ δεχθεὶς τὸ μυστήριον τῆς Ἱεροσύνης, εἰργάσθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, προσφέρον τὸν καλύτερόν του ἑαυτὸν ὡς μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ. Γέρων πλέον βαδίζει πρὸς τὴν Ρώμην καὶ ἐκεῖ δέχεται τὸ μαρτύριον ἐν μέσῳ θηρίων ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ ὁποῖον ὠμολόγησε πίστιν Χριστοῦ ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἐνέκλεισε εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ἀπουσίαζων ἐκ τῆς Ρώμης μετὰ πόλεμον ἐναντίον τῆς Ἀσιaticῆς χώρας μανθάνει διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ὅτι ὑπέστη μαρτύριον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐλυπήθη σφόδρα ἐπειδὴ τὸν ἐξετίμα τὸν

ποιήθη ἡ ὑπόθεσις καὶ γιὰ νὰ μὴν γίνῃ διωγμός εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Σκεφθεῖτε τὴν μεγάλην ἀνοησίαν των, ὥστε νὰ ζητοῦν τὸν Χριστὸν εἰς τὰς ἐρήμους». (Ἱερομ. Ἱππολύτου). Τέλος τοῦ λόγου.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ἅγιον ἰδιαιτέρως. Ἴσως αὐτὴ ἡ λύπη τοῦ αὐτοκράτορος νὰ εἶναι ἐκείνη πού τὸν ἔθεσε ἐκτὸς Ἄδου, διότι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος ἔκανε εἰδικὴ προσευχὴ διὰ τὴν σωτηρίαν του. Καλὸν εἶναι νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὁ ἅγ. Ἰσιδωρος ὁ Θεοφόρος, βαδίζων εἰς τὴν Ρώμην διήλθεν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης καὶ ἐγνώρισε τὸν ἅγ. Πολύκαρπον τῆς Ἐφέσου. Ἡ μακροχρόνιος πορεία του πρὸς τὴν Ρώμην ἐστάθη σταθμός διὰ τὰ χριστιανικά χρονικά διότι δὲν ἔπαυσε νουθετῶν τοὺς πάντας καὶ ὁ Α' μ.Χ. αἰὼν. ἦταν πλήρης ὁμολογίας καὶ θείας συνδρομῆς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΙΜ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΤΣΙΟΥΛΑΣ

Σὲ τροχαῖο αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα τὴν 27ην Νοεμβρίου ἐ.ε., βρῆκε τραγικὸ θάνατο ὁ ἀρχ/της Εἰρηναῖος Τσιούλας.

Ὁ ἀειμνηστος υπηρέξεν πνευματικὸν τέκνον του μακαριστοῦ γέροντος π. Ἰακώβου Παπαδέλη καρεῖς Μοναχὸς τὴν 25ην Μαΐου 1982 τὴν δὲ ἐπομένην ἔλαβε τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἔλαβε καὶ τὸν δευτέρον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου.

Ὑπῆρξε ἀκούραστος ποιμένας τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου ἐξυπηρετήσας σχεδὸν ὅλα τὰ παραρτήματα τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ἐσχάτως δὲ ἀνήγχε τὸν περικαλλὴ Ἱ. Ναὸν εἰς τιμὴν τῆς Ἀγ. Τριάδος εἰς τὸν Δῆμον Ἐπανωμῆς τοῦ ὁποίου τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς μετὰ τὴν συρροή πολλοῦ κόσμου τὴν 14ην Μαΐου 1991, τὴν δὲ αὐτὴν ἡμέραν προεχειρίσθη Ἀρχ/της καὶ πνευματικὸς ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου.

Ὁ θάνατός του ἀφήνει μεγάλο κενὸ εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Τριάδος Ἐπανωμῆς ὑπὸ ὅλου τοῦ ἱερατείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης καὶ τὴν συμμετοχὴ χιλιάδων λαοῦ.

Ἐπικηδεῖους λόγους ἐξεφώνησαν ὁ Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μεσημερίου κ.ἀ.

Ἡ ταφὴ ἐγένετο εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ἱ. Ναοῦ, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν καὶ δύναμιν, ὁ δὲ Κύριος τῆς δόξης ἅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τάξῃ αὐτὴν μετὰ δικαίων καὶ Ἀγίων.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Υπό τοῦ Πανοσιολογιώτατου καθηγουμένου
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἀρχ.
Μακαρίου.

Ἐκ παραδρομῆς τυπογραφικῆς δὲν ἐδημο-
σιεύθη εἰς τὸ παρελθόν Φ.Ο. (No. 843).

Τὸ ἐπιλεκτόν σημεῖον τῆς διατριβῆς τοῦ π.
Μακαρίου καὶ σπεύδομεν νὰ τὸ δημοσιεύσω-
μεν διὰ τὴν πλήρη δημοσιογραφικὴν κατα-
γραφὴν του.

«Ἡ Ἁγία Γραφή ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἐρμη-
νεύσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτάρ-
κεις αἱ Γραφαὶ ἡ δὲ Πατερικὴ ἐρμηνεία πρέπει νὰ
χρησιμοποιεῖται ὡς μέσον μυστικῆς εἰς τὸ Πνεῦμα
τῆς σχέσεως Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐκκλησίας.

Διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὴν Πατερικὴν Ἑρμηνευ-
τικὴν παράδοσιν επιτυγχάνεται ἡ οἰκοδομὴ τοῦ

πληρώματος, ἡ Θεολογικὴ θεμελίωσις τῶν ἀληθινῶν
τῆς πίστεως.

Ἄρα, ἡ ἐρμηνεία τῶν Ἀγίων Γραφῶν, πρέπει νὰ
ἀσκεῖται ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ πρὸς οἰκοδομὴν
τῶν πιστῶν της, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἐδημιουργήθη
ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι οἱ ἐρμη-
νευταὶ τῆς πρέπει νὰ εἶναι μέλη τοῦ πληρώματος
τῆς ἐκκλησίας. Διότι οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας,
θεωροῦνται ὡς οἱ Πνευματικότεροι ἐρμηνευταὶ
καὶ διδάσκαλοι αὐτῆς καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ μόνοι
ὁδηγοὶ εἰς τὴν προσπάθειαν ἀποφυγῆς πάσης πλά-
νης αἰρετικῆς ἀφ' ἑνός καὶ οἱ δημιουργοὶ τῆς σχέ-
σεως πρὸς ζωὴν καὶ τὴν πίστιν τῆς ἐκκλησίας
καθόλου.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν παρελθούσαν εὐχὴν
διὰ τὴν Φανουρόπιττα παρεισέφρυσαν μικραὶ τυπικαὶ
ἀβλεψαί, ἐπαναδημοσιεύομεν ταύτην, ὅπως ἐγράφη,
διὰ κάθε προαιρετικὴν χρήσιν.

ΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΦΑΝΟΥΡΟΠΙΤΤΑ»

Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ εὐλογῆσας
τούς πέντε ἄρτους ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐξ αὐτῶν
πεντακισχιλίους ἄνδρας χορτάσας, Αὐτός
Δέσποτα Φιλάνθρωπε, καὶ τὸν ἄρτον τοῦτον εὐλό-
γησον καὶ τούς ἐξ' αὐτοῦ μεταλαμβάνοντας ἀγιά-
σον· ὅτι εἰς δόξαν σὴν, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ Ἁγίου ἐν-
δόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφα-
νοῦς προετέθη παρὰ τῶν ὁσίων δούλων (...) καὶ εἰς
εἰδικῶν αἰτημάτων ἐπίτευξιν.

Παράσχου, τοίνυν, Ἀγαθέ καὶ Φιλάνθρωπε, τοῖς
τε παρασκευάσας τοῦτον καὶ προσενέγκας, καὶ
τοῖς ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβάνουσι πάντα τὰ πρὸς
σωτηρίαν αἰτήματα καὶ τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν
τὴν ἀπόλαυσιν, πρεσβεύεις τῆς Παναχράντου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος
Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς, καὶ πάντων σου τῶν Ἀ-
γίων.

Ὅτι Σὺ εἰ ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα,
καὶ πληρῶν τὰ αἰτήματα, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου
Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων· ἀμήν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΣ 30 - ΑΘΗΝΑΙ

τηλ. 32.14.717

Ἐκεῖ θὰ βρεῖτε ὅλα τὰ Βιβλία τῆς Ὁρθοδόξιας
μας. Ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ Ἐκκλησιαστικά Εἶδη.
Θυμίαμα, καθαρό κερὶ κ.ἄ.

